ALMANAHUL COPIILOR

1948

POVEȘTI * HAZURI * DESENE * JOCURI * POEZII

ALMANAHUL COPIILOR 1948

POVEŞTI - HAZURI - JOCURI POEZII

CU LSE ŞI PRELUCRATE DE MOŞBARBALATĂ

EDITURA ZIARULUI „COTIDIANUL"

UN VOIAJ IN AVION CU MOŞ CRĂCIUN

Pomul de Crăciun încărcat cu jucării, bomboane, scăpărători și lumânări era așezat lângă patul lui Dănuț. Crengile sale verzi răspândeau în cameră un miros puternic și plăcut. Dănuț visa ceva frumos, căci pe fața lui se desfășura un zâmbet.

Deodată cineva îl scutură ușor. Un fulg de nea îl trezi. În fața lui sătea Moș Crăciun.

— Bună dimineața la Moș Ajun, Dănuț. Pe lista copiilor cuminți și silitori te am și pe tine. Și pentrucă tot anul ai învățat bine și i-ai ascultat pe părinți ți-am pregătit un cadou care știu că o să-ți facă plăcere. Știu că-ți plac mult excursiile. Astăseară ești invitatul meu să facem o călătorie cu avionul prin lumea largă.

Dănuț sări din pat, se îmbrăcă la iuțeală și îl urmă pe Moș Crăciun.

AVIONUL MINUNE

Afară îl aștepta un avion de toată frumusețea, așa cum numai Moș Crăciun știa să construiască.

— Dănuț, în călătoria pe care o vei face cu mine, îți voi face cunoștință cu copii de vârsta ta din alte țări. Ce spui, vrei?

— Cum să nu, Moș Crăciun. Hai să pornim mai repede.

Așezați în carlinga avionului se pregătiră de drum. Moș Crăciun apăsă pe un buton și avionul porni ca săgeata.

Avionul se înălță tot mai sus. Casele, dealurile, râurile și pădurile sburau sub ei ca vântul.

Moș Crăciun îi explica ce se vedea acolo jos.

Acum suntem în țara vecină Bulgaria.

Cerul se lumină ca prin farmec. Pomii înfloriră și păsările ciripeau voioase. Avionul plana încet coborând tot mai mult. Aterizară pe o câmpie plină cu trandafiri. Parfumul lor umplea văzduhul cu o mireasmă îmbătătoare.

Dănuț sări din carlingă și minunat de varietatea culorilor nu se mai sătura privind. Deodată se auziră cântece voioase. O ceată de copii încolonați, cu brațele pline de flori, veneau pe o cărare în spre ei. La vederea avionului rupseră rândul și se grăbeau care mai de care să ajungă primii lângă avion. Într'o clipă Dănuț și Moș Crăciun fură înconjurați de acești copilași veseli și curioși. Dănuț nu înțelegea ce spuneau.

— Moș Crăciun, ce ne spun acești copii?

— Vei înțelege dragul meu.

Și minune Dănuț înțelegea vorbele lor.

— Cine sunteți voi? îi întrebă Dănuț.

— Suntem copii bulgari.

— De ce sunteți așa veseli?

— Pentrucă țara noastră ne ocrotește pe toți, și are grijă de noi.

Moș Crăciun îl lămuri pe Dănuț:

PRINTRE COPIII BULGARIEI

Acești copii odată erau nefericiți. Părinții lor au suferit mult pentrucă domnitorii de acum câțiva ani îi batjocoreau, îi băgau la închisoare și îi țineau în mizerie. Într'o zi însă s'a ridicat un om bun care s'a pus în fruntea acestor oameni trudiți și a alungat cu ajutorul lor pe dușmanii muncitorilor și țăranilor. Azi Dimitrov, că așa se numește conducătorul lor, le-a redat libertatea și dreptul la o viață mai frumoasă. Iar acestor copii, posibilitatea de a învăța și de a fi fericiți.

Dănuț își aduse aminte că și copiii din țara lui au suferit și se simți legat de aceștia prin dragostea ce-o au doi oameni unul față de altul când au trecut împreună prin aceleași necazuri și bucurii.

Moș Crăciun îi aminti lui Dănuț că aici în Bulgaria au fost primiți cu o dragoste părintească mii de copii din țara lui lovită de secetă, și că au fost tratați ca și fiii lor.

Când copilașii aflară că Dănuț e român și că e în trecere prin țara lor, n'au vrut să-l lase să plece până nu i-au oferit un buchet mare cu trandafiri smulși din câmpiile mănoase ale Bulgariei libere, cu copilașii ei veseli ca și fluturii ce se jucau prin aerul îmbălsămat de seva câmpiilor.

Pericit de atenția lor, Dănuț luă trandafirii în avion.

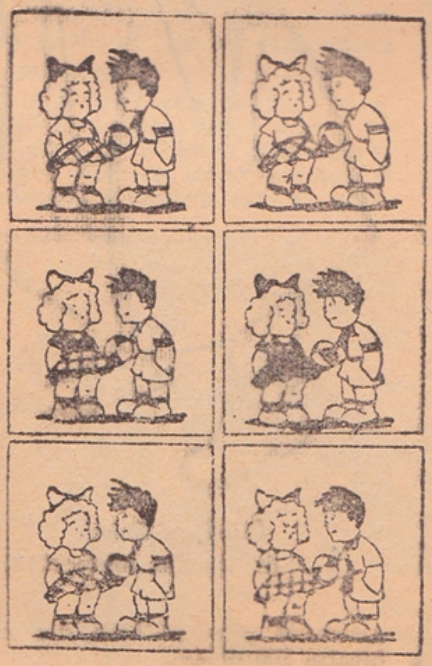
Plecară mai departe. Drumul era lung și mai aveau mult de mers.

DE VORBĂ CU COPIII PARTIZANI JUGOSLAVI

— Și-acum Dănuț pornim spre Iugoslavia, tot o vecină a țării noastre. Acolo vom întâlni un tineret care a fost bântuit din plin de furtuna războiului. Vei cunoaște copii de 11 ani care în loc de pușcă de lemn, au ținut în mâinile lor tinere dar viteze, puști adevărate, luptând alături cu cei mari pentru apărarea patriei lor subjugată de pecetea hitlerismului. Dela ei vei avea multe de învățat. Întreabă-i și vei vedea ce o să-ți spună acești copii care gândesc ca oamenii mari și muncesc pentru reconstrucția țării, a căminelor lor.

Tot vorbind auziră deodată cântece. Privind în jos Dănuț zări o

UN JOC

În clișeul alăturat figurile celor doi frățiori se repetă de șase ori, însă numai în două careuri sunt perfect identice.

(2 și 5)

mulțime de tineri care așezau niște șine de tren.

— Moș Crăciun aș vrea să-i văd mai îndeaproape.

Ca prin minune avionul aterizâ lângă șantierul căii ferate.

Dănuț coborî și se îndreptă spre unul din ei, întrebându-l:

— Cine sunteți voi?

Tânărul își șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte, răsuflă adânc și răspunse cu mândrie: — Suntem tineretul lui Tito! Noi toți îl iubim pentrucă el este al poporului și pentrucă el a făcut ca lupta noastră de partizani să aibe succes...

Moș Crăciun interveni, explicându-i lui Dănuț:

— Da, dragul meu. Aceștia copii au luat arma în mâini, s'au ascuns în munți și au luptat alături de conducătorul lor iubit, Tito. Mulți dintre ei au murit vitejește și numele lor e pomenit cu venerație.

— Și ce faceți voi aici? întrebă Dănuț.

— Construim o cale ferată.

— Da, Dănuț, reluă Moș Crăciun, așa cum îi vezi tu de tineri, muncesc zi și noapte reclădind orașe, construind linii ferate, poduri, șosele, fabrici.

Înainte de a se sui din nou în avion Dănuț primi o amintire: un tren în miniatură simbolizând munca de reconstrucție a tineretului Dănuț, emoționat, mulțumi, promițându-le că ceace a văzut acolo va comunica și colegilor săi din clasă.

O SERBARE A SOKOLILOR VĂZUTĂ DIN AVION

Avionul își luă din nou sborul, se înălță sus, îndreptându-se spre alte zări.

La orizont apăru o țară nouă: Cehoslovacia.

Jos, se zăreau furnale de fabrici.

— Ce sunt acolo?

— Fabricile Cehoslovaciei. Aici se lucrează porcelanurile fine, statuete, bibelouri și tot felul de mărfuri artistice. Cehoslovacia e plină de astfel de întreprinderi. E o mare țară industrială.

Toți copii fac parte din cluburi sportive și se numesc: șoimi.

Șoimii, sau Sokolii pe limba lor, se bucură de o viață liberă și frumoasă. De sus din avion, Dănuț zări o mare serbare a sokolilor.

Exercițiile lor sportive și costumele pitorești, văzute de sus, dădeau un farmec deosebit zecilor de mii de copii pe gazonul verde al Stadionului.

— Dănuț, îi zise Moș Crăciun, vom merge acum într'o țară unde tineretul mai suferă încă și unde gloanțele asupritorilor mai șuieră amenințătoare.

TRAGEDIA COPIILOR GRECI

Avionul minune spinteca văzduhul ca o săgeată. De pe pământ începu, deodată, să se audă bubuituri.

— Moș Crăciune, ce se aude? întrebă Dănuț, alarmat.

— Dragul meu copii suntem deasupra Greciei. Atențiune coborîm.

Se auzeau deslușit împușcături, răpăituri de mitraliere, strigăte disperate.

Cu inima plină de groază Dănuț

Copil partizan
de Djordje Andreevici-Kun.

încercă să priceapă ceva din acest vacarm îngrozitor.

Moș Crăciun deveni serios, în ochii lui mijiră două lacrimi pe care nu și le putu reține.

— Ce se petrece aici, Moș Crăciune? De ce ești așa mâhnit?

— Mă doare sufletul, Dănuț, gândindu-mă că aici se pierd mii de vieți nevinovate de copii. Suntem în nefericita Grecie. Aici poporul mai are de suferit. Străini haini și conducători fără dragoste de patrie și poporul lor, dușmani aprigi ai țăranilor și muncitorilor, duc o luptă pe viață și pe moarte cu aceștia încercând să le răpească libertatea și dreptul la viață.

Privește acești copii nevinovați cum iau drumul închisorii, cum sunt lăsați să moară de foame. Pentru ei nu mai e Crăciun...

Dănuț înmărmurit privea și nu-i venea să creadă ochilor.

Vedea cum aripa morții și a gerului închideau pe veci pleoapele supte de suferință ale copiilor.

— Moș Crăciune vreau să plecăm de aici, mi-e frică. De ce se poartă atât de crud oamenii aceia în uniformă?

— Pentrucă ei știu că în acești copilași trăește ura împotriva celor care le-au prădat casele, le-au ars școlile și le-au ucis părinții...

Dealtfel uite-te în pădurea aceia. Acolo sunt partizani greci, poporul care-a luat arma în mână și a jurat să nu aibă odihnă până ce țara nu-și va redobândi libertatea.

— Moș Crăciune, văd și copii.

— Aceștia sunt tinerii partizani greci. În fiecare zi ei înscriu pagini nemuritoare de vitejie. Ei știu că sunt într'un mare pericol și-au lăsat joacă de-oparte, pentru a sări în ajutorul părinților lor.

— Și vor birui, Moș Crăciune, întrebă Dănuț, neliniștit.

— Cu siguranță, copilul meu. Dreptatea e de partea lor și trebue să învingă.

— De ce nu-i ajută copiii din țările vecine, ca să birue mai curând?

— Acest lucru se și face, deja. Din toate țările unde poporul a ieșit biruitor se trimit haine și îmbrăcăminte în ajutorul lor...

Avionul își luă din nou sborul spre alte zări.

— Unde mergem acum Moș Crăciun?

— Spre ORAȘUL COPIILOR!

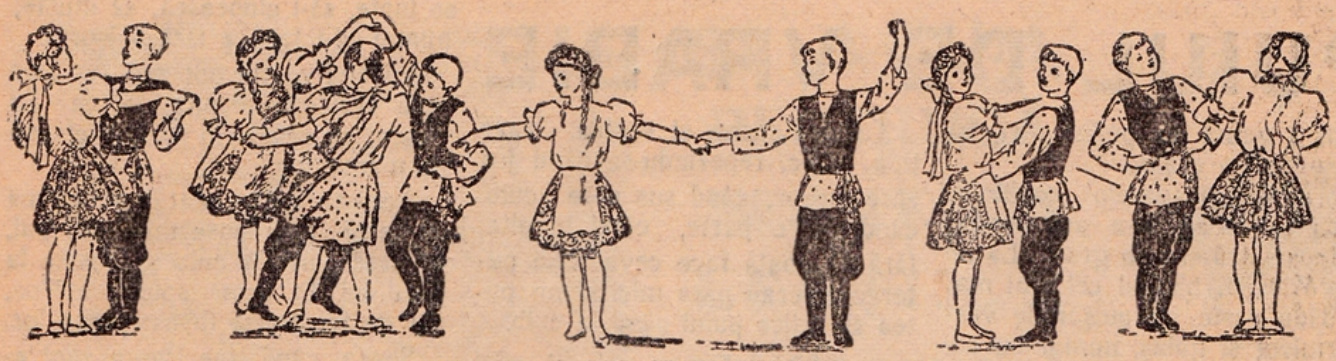
Un oraș numai cu copii? Unde e? Mai avem mult? Și ce fac copiii acolo?

— Ai răbdare. Vei vedea cu proprii tăi ochi.

ORAȘUL COPIILOR

Nici nu termină bine vorba Moș Crăciun, că se auziră dintr'o dată, râsete sglobii, cântece și strigăte voioase de copii.

— Dănuț, suntem în Uniunea Sovietică. Orașul acesta al copiilor pe care ai să-l vizitezi imediat se găsește lângă Kiev, un oraș mare și frumos din Ucraina. Toate casele

Copiii sovietici iubesc mult dansurile şi cântecele. Iată câteva figuri din minunatele lor dansuri, interpretate de un grup de copii, pe scenele teatrelor speciale din ORAŞUL COPIILOR.

cinematografele, strandurile, grădinile şi tot ce vei vedea sunt construite special pentru copii. Aici ei învaţă, lucrează, se distrează şi cresc împreună. Trenurile micuţe care circulă sunt conduse de fochişti-copii. Sergenţii de stradă, pompierii, poştaşii, toţi sunt copii.

Avionul aterizase şi Dănuţ fără să-i mai pese de Moş Crăciun o luă la fugă singur spre oraş.

Întâlni o ceată de copii.

— Cine eşti d-ta? întrebară ei.

— Eu sunt din România şi am venit să vizitez oraşul vostru. Îmi daţi voe?

— Cu toată plăcerea, răspunseră ei.

Un băeţel blond, cu ochii vii şi plin de sănătate se oferi călăuză. Îl chema Vasia.

Luă pe Dănuţ de mână şi foarte prietenos, începu să-i explice tot ce se vedea în zare. Dănuţ era numai ochi şi urechi.

— Toate bogăţiile patriei noastre, marea Uniune Sovietică, trebue să ştii că aparţine poporului nostru întreg. Marii noştri conducători Lenin şi Stalin au avut grije nu numai ca părinţii noştri să aibe tot ce trebue şi să trăiască fericiţi. Conducătorii patriei noastre şi-au îndreptat toată dragostea lor pentru copii. În nici o ţară din lume, copiii nu se bucură de atâta atenţie. Cele mai frumoase lucruri de pe pământ sunt la dispoziţia copiilor Uniunii Sovietice. Grija pentru sănătatea, educaţia şi distracţia noastră, este una din cele mai importante sarcini ale conducătorilor noştri. Acest oraş pe care îl vezi acum a fost construit numai pentru noi.

Toate treburile gospodăreşti le facem singuri şi învăţăm de pe acum, ceeace va trebui să facem când vom fi mari.

Uimit, Dănuţ vizită clasele şcolilor mari, luminoase, cu bănci noui şi îngrijite, cu pereţii acoperiţi de tablouri minunate, cu săli de desemn şi gimnastică, cu laboratoare moderne, cu parcuri de sport şi joacă.

Mai văzu săli de cinema speciale pentru copii, pitice, şi săli de teatru unde jucau piese făcute de copii şi cu decoruri pictate tot de copii. Stranduri, grădini pline cu flori îngrijite de grădinari copii, drumuri asfaltate străbătute de automobile pitice şi tramvae în miniatură, prăvălii cu tot felul de dulciuri şi librării frumoase cu mii de cărţi şi reviste cu poze în culori, toate pentru copii.

Fermecat de tot ce vedea, Dănuţ credea că visează.

Vasia mândru să-i arate toate aceste splendori ce le aparţineau lor, continuă.

— Aici în oraşul nostru, citim, desenăm, cântăm, jucăm teatru, facem sport; ne odihnim şi lucrăm în ateliere. Fiecare avem dreptul să ne alegem o meserie care ne place şi suntem ajutaţi ca să ne deprindem cu ea cât mai bine. Căci ţara noastră a suferit mult de pe urma războiului hitlerist, şi acum ne întrecem cu toţi în munca de reconstrucţie.

Între timp, sute de copii se adunaseră în jurul lui Dănuţ. Foarte prietenoşi ei îl urmau în vizita lui, oferindu-i bomboane, prăjituri, mere şi alte bunătăţi pe care le aveau la ei.

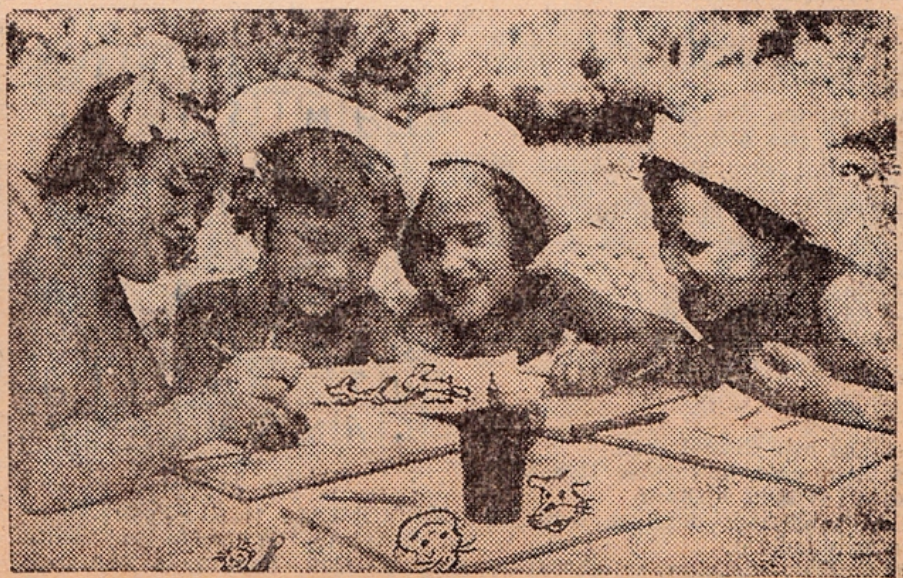
Un grup dintre ei, îi dădu în dar o colecţie de cărţi, cum nu mai văzuse el până atunci, un traforaj cu toate sculele necesare şi o frumoasă minge de foot-ball.

— Cadoul acesta, simbolizează viaţa noastră: cultura, munca şi sportul, îi spuse Vasia.

Fu foarte mişcat de atenţia lor.

— „Vasia voi spune colegilor mei că aici în ţara voastră, am întâlnit numai oameni fericiţi. Vă invidiez.

— Tot vorbind despre impresiile

Într'o grădină din „Oraşul Copiilor” micile desenatoare sunt, după cum vedeţi, bine dispuse.

PUIUL DE VRABIE

Intr'o gaură din podul şetri, îşi făcuse cuib o vrabie.

Spre apusul soarelui, copiii lui Pascu se jucau de-a ascunselea, pe după şatră şi prin grajd. La un colţ, Mihăiţă, băiatul cel mai mare, dădu peste un puişor de vrabie, micuţ şi golaş, numai cu câteva tulee pe piele. Cu glăscioru-i răguşit, bietul puişor cerea ajutor, fiindcă era căzut din cuib. Copiii se strânseră roată împrejurul lui şi nu ştiau cum să facă, ca să-l pună din nou în căsuţa lui.

Tocmai sosise şi vrabia, care ţipa jalnic, repezindu-se când jos spre puişor, când sus spre cuib când într'o parte, când în alta, fără să poată face ceva, căci puterile ei erau prea mici şi nu putea să ridice puiul până la cuib.

— „Să-l luăm cu noi şi să-l ducem mamii, care o să-l poată pune la loc în cuib", zise Mihăiţă.

Ceilalţi copii vrură să pună mâna ca să-l ridice, dar vrabia se repezi la ei şi par'că ar fi vrut să se lupte, să-i ciupească, să muşte, numai să-i facă a lăsa puişorul.

Văzând că nu pot să-l ia fără voia vrabiei, Ilenuţa, fetiţa lui Pascu, se repezi în casă şi chemă pe mama lor.

Aceasta luă o scară, o rezemă de şatră, apoi puse mâna pe pui, se urcă până la cuib şi îl puse la locul lui. In urmă spuse copiilor, cât de frumoasă fusese fapta lor.

Seara, când Nae Pascu veni acasă, Mihăiţă povesti cele ce se întâmplase. Copiii erau veseli şi când tatăl îi strânse în jur, ei ascultară cu luare aminte vorbele lui: „Să ştiţi, copii, că nu numai cu pasările trebue să fim miloşi, ci cu toate animalele, căci fiecare din ele ne aduc câte un folos. Dacă n'ar fi pasările şi mai ales vrăbiile, pomii ar fi mâncaţi de omizi şi niciun fruct n'am mai avea. Dacă n'ar fi câinele, cine ne-ar păzi casa? De n'ar fi calul şi boul, cine ne-ar ajuta la muncă".

Să te porţi frumos cu animalele care muncesc şi trudesc zilnic alături de tine e mai mult decât o faptă bună: e o datorie.

UN VOIAJ IN AVION CU MOŞ CRĂCIUN

URMARE

culese din această neuitată călătorie, se apropiară de avion.

Mulţimea copiilor adunaţi să îl petreacă îi făcu o frumoasă manifestaţie de simpatie. I-au dăruit flori, iau cântat tot felul de cântece şi l-au invitat să mai vie pe la ei.

— Noi vrem să fim prieteni cu toţi copiii din lumea întreagă, strigară ei în cor.

Dănuţ mişcat până în adâncul sufletului de simpatia lor le răspunse :

— Prieteni dragi, nu voi uita niciodată ce-am văzut la voi !

Moş Crăciun luă apoi pe Dănuţ îl ajută să urce în avion şi apoi decolară.

Avionul era din nou în văzduh.

— Cum ţi-a plăcut, Dănuţ ?

— Iubitul meu Moş Crăciun, îţi mulţumesc pentru daruţ tău. Nu numai că mi-ai făcut o plăcere cu această călătorie, dar am mai învăţat ceva:

— Spune-mi şi mie.

— Că noi copii, dacă ne unim, putem să alungăm pentru totdeauna din lume ura şi războaele....

*

— Aşa este dragul meu.

Şi apoi ca prin farmec Moş Crăciun şi avionul dispăru.

Dănuţ alarmat deschise ochii. Se afla în odae.

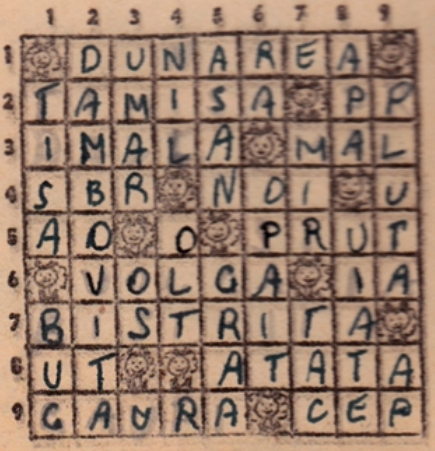
Pomul de Crăciun se găsea tot la locul său, dar lumânările erau stinse.

Se frecă la ochi şi nu ştia ce să creadă. Visase sau era adevărat. Dintr'un salt fu lângă pomul de Crăciun şi minune Lângă el văzu cărţile, traforajul, mingea de foot-ball, un tren în miniatură şi un buchet de trandafiri. Darurile primite din voiajul său cu avionul...

Deci totul fusese adevărat...

IOAN V. COSTEA

JOCURI

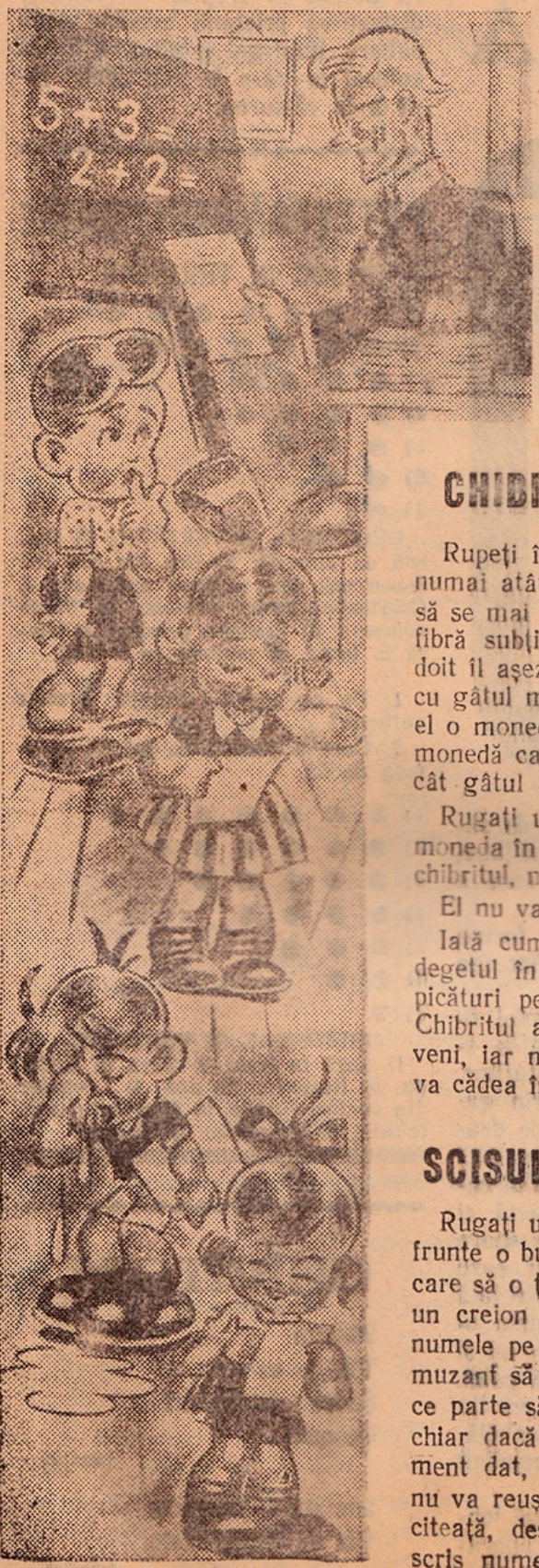

APĂ, APE...

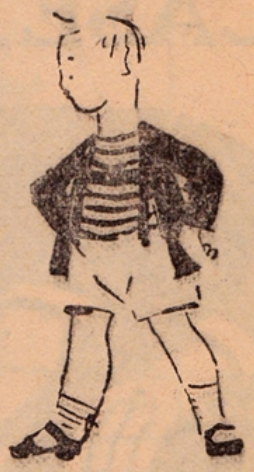
ORIZONTAL: 1) E albastră—spune cântecul — şi uneşte mai multe ţări. 2) Udă Londra. — Iniţialele lui Petrică Popescu. 3) Se formează după ploaie. — Pe stânga şi pe dreapta unei ape curgătoare. 4) Dacă sboară vocalele din „Sboară" ce rămâne? — Pronume personal. 5) Malurile râului Aron — Râu de graniţă. 6) Mare fluviu sovietic. — Interjecţie pentru mânat caii. 7) Râu românesc pe care circulă plutele. 8) Alt nume dat note muzicale „do". — ...şi nimic mai mult ! 9) Dacă nu-s astupate îngheaţă apa prin ele. — Opreşte apa să iasă din butoi.

VERTICAL: 1) Râul înfrăţirii româno-maghiare. — Fluviu Sovietic. 2) Apă dulce, cine-o bea nu se mai duce" — spunea cântecul de altă dată. 3) Parte a mâinii. — Hrana câinelui. 4) Fluviul care dă viaţă întregului Egipt. — Un râu românesc care străbate mai multe provincii. 5) Fondatorul dinastiei româno-bulgare. — Vorbă. 6) Soarele vechiului Egipt. — Lampă ţărănească. 7) Ulei sfinţit. — Nu vorbesc. 8) Băutura cea mai ibună. — Intrate la apă. 9) A se ţine suprafaţa apei. — Apă fără sfârşit...

Cuvinte mai puţin întrebuinţate care intră în compunerea acestui joc: Ut-Imală

ŞI ACUM, PENTRUCĂ NE-AM FĂCUT LECŢIILE SĂ NE DISTRĂM

CHIBRITUL INDOIT

Rupeţi în două un chibrit, dar numai atât ca cele două jumătăţi să se mai ţie una de alta printr'o fibră subţire de lemn. Astfel îndoit îl aşezaţi pe gâtul unei sticle cu gâtul mai larg. Puneţi apoi pe el o monedă de 1 leu sau o altă monedă care să fie mai mică decât gâtul sticlei.

Rugaţi un prieten să introducă moneda în sticlă fără să atingă nici chibritul, nici sticla şi nici moneda.

El nu va reuşi.

Iată cum veţi face. Înmuiaţi degetul în apă şi lăsaţi să cadă picături pe ruptura chibritului. Chibritul are tendinţa de aşi reveni, iar moneda lipită de suport va cădea în sticlă.

SCISUL PE FRUNTE

Rugaţi un prieten să-şi pună pe frunte o bucată de hârtie albă pe care să o ţie cu mâna. Daţi-i apoi un creion şi rugaţi-l să-şi scrie numele pe hârtie, va fi foarte amuzant să vedeţi cum nu ştie din ce parte să înceapă mai întâi şi chiar dacă se hotăreşte la un moment dat, cu toate străduinţile lui nu va reuşi să scoată nici o literă citeaţă, deşi el e sigur că şi-a scris numele exact.

Arătaţi-i apoi hârtia şi vă veţi distra de minune la nedumerirea lui văzând mâzgălitura de pe hârtie...

SÂRMA DANSATOARE

Iată cum puteţi arăta prietenilor voştri o bucată de sârmă care dansează în sunetul muzicii.

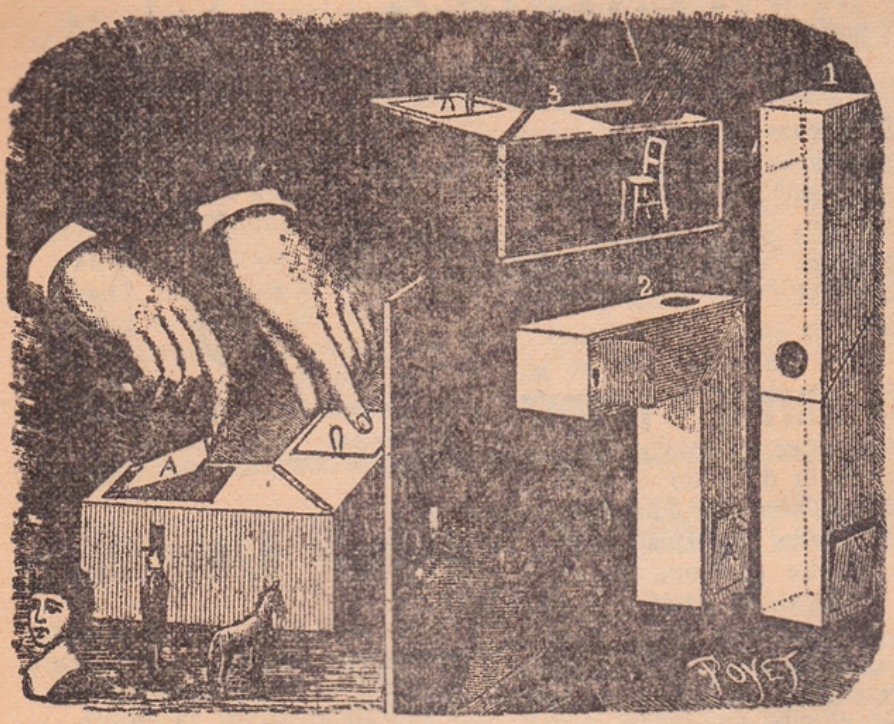
Aşezaţi pe masă două pahare de cristal asemănătoare, la o arecare distanţă unul de altul. Apoi turnaţi în fiecare atâtă apă, până când izbite fiecare în parte cu lama unui cuţit dau acelaş sunet. Pe unul din ele, aşezaţi o sârmă uşoară cu capetele în doite în jos. Lovind apoi paharul celălalt cu degetul uscat veţi vedea cum vibraţiile lui se transmit celuilalt. Proba imediată este că sârma începe să tremure întrun fel foarte amuzant şi să danseze atât timp cât celălalt pahar, lovit cu degetul , scoate sunete.

PAHARUL SPART CU VOCEA

Ciocniţi cu degetul un pahar de cristal cu picior. Veţi auzi un sunet provocat de vibraţia cristalului. Incercaţi apoi să redaţi cu vocea sunetul exact pe care la produs vibraţia paharului.

Repetând cu vocea tare, în apropierea paharului, acelaş sunet, el se va sparge în bucăţi.

CASETA MAGICĂ

Începeți prin a face o lungă cutie pătrată din carton tare având 10 cm. pe latură și 60 cm. lungime.

Închideți-o la cele două capete și tăiați pe cele două fețe opuse două deschizături patrate cu latura de 8 cm.

Adaptați la aceste deschizături două portițe de carton A cu laturile de 9 cm, prinse cu o fâșie de stofă ca să se poată deschide.

Tăiați apoi cutia în două părți egale printr'o secțiune oblică de 45 grade (nr. 1 al figurei).

Tăiați un cerc pe una din marile fețe laterale; centrul cercului va fi la 5 cm. de extxremitatea deschisă.

Puneți pe masă cele două bucăți egale obținute astfel, în așa fel ca cele două deschizături patrate să se găsească la partea superioară; apropiați cele două secțiuni oblice și uniți-le prin benzi de hârtie solidă lăsând o deschizătură de 7 cm. lărgime prin care veți introduce o bucată de sticlă ordinară de 12 cm. înălțime, și de 7 cm. lărgime, pe care o veți așeza vertical.

Acum aparatul va avea forma unui mare echer de tâmplar (ca în fig Nr. 2).

Introduceți în aparat mici obiecte sau jucării și așezați-le exact dedesubtul deschizăturilor.

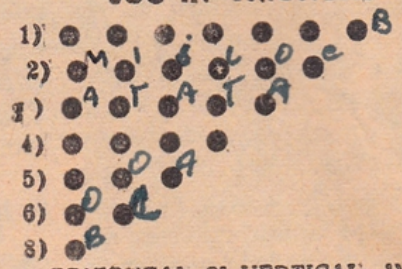
Dacă cineva privește prin gama circulară când portile de deasupra calului e închisă și cealaltă deschisă, el nu va vedea calul care e în obscuritate complectă ci cealaltă figură luminată de soare sau de lumina electrică și care va apare spectatorului reflectată prin bucata de sticlă ca într'o oglindă, — întocmai în fața lui și locul unde el știa că se află calul.

Dacă deodată deschideți portița calului înclinând-o pe cealaltă, va apare exact în locul celuilalt obiect calul.

Pentru a da impresia unei scamatorii perfecte ascundeți aparatul după o bucată de carton găurit numai în dreptul cercului și distrați-vă prietenii folosind două pahare, unul gol și altul cu lichid colorat pe care le veți „goli" fără a le răsturna.

PUTEȚI SĂ DESLEGAȚI?

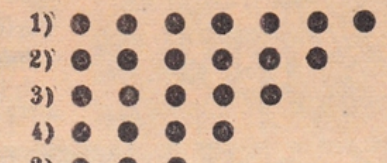
JOC IN TRIUNGHI

ORIZONTAL ȘI VERTICAL: 1) Omletă cu dulceață; 2) Una din cele trei dimensiuni; 3)... și nimic mai mult; 4) Constantin, pentru prieteni; 5) Mamă odinioară; 6) Pronume personal; 7) Literă în formă de pieptene cu 3 dinți.

1. De ce poartă chinezii bretele galbene?

2. Care e jumătatea lui 12 în afară de 6?

ORIZONTAL ȘI VERTICAL:
1) Țară în Asia. 2) Țară în Europa. 3) Rezervor de apă 4) Locuitor din vechea Grecie. 5) Fluviu în Germania. 6) Servețel 7) Vocală.

GHICITORI

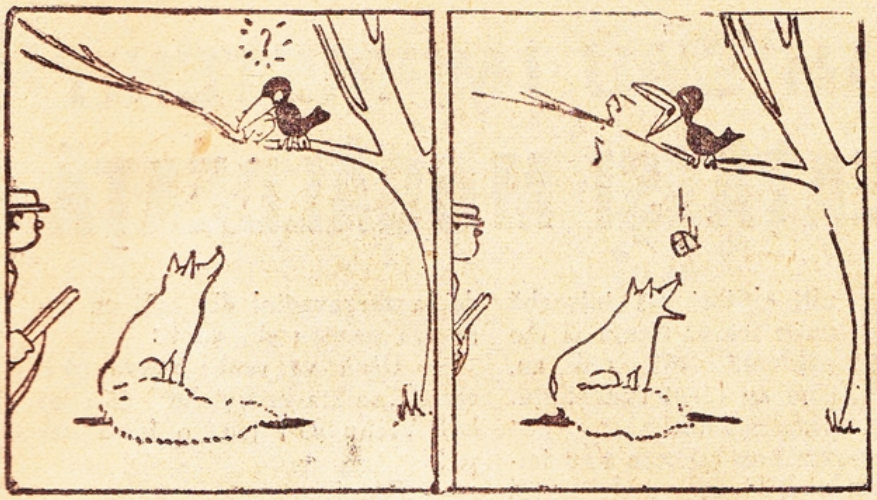
Sâcâita
Vai de ea
Ședea 'ntr'un vârf
De nuia.

(ploaie)

Sus stele, jos stele
Vai de tălpile mele.

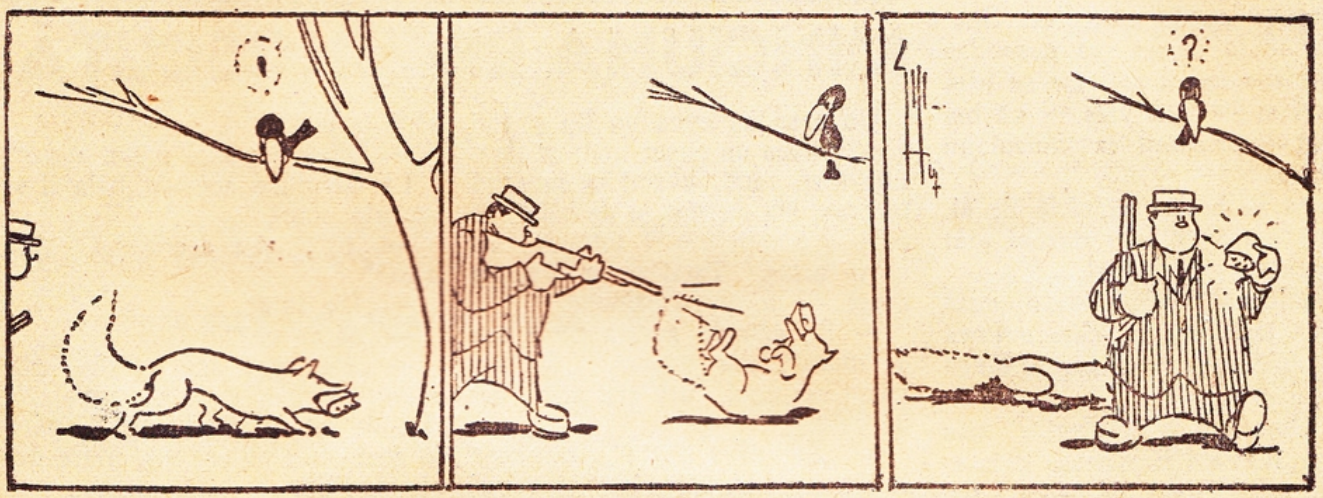
(spoid)

Augustin vulpea, corbul și brânza

1) Șireata de vulpe vrea să facă pe corb să cânte, ca să-i fure brânza.

2) A reușit. Prostul ăsta de corb vrând să-și arate vocea, a scăpat brânza din cioc.

3) Și așa cum povestește fabula, vulpea a fugit cu brânza'n bot.

4) Stai tu șireată că te'nvăț eu minte.

5) Și uite-așa, Augustin s'a ales cu brânza.

VIZUINA LEULUI

La bătrânețe, un leu nu-și mai putea fugări prada. Atunci găsi mijlocul să înlocuiască puterea cu vicleșia. Se retrase în vizuina lui, se lungi și se prefăcu bolnav.

Veniau fiarele codrilor să afle știri despre el. El mânca pe cele ce-i picau plocon în peșteră.

Vulpea pricepu. Se apri în gura vizuinei și-i zise:

— „Ei, leule, cum te mai simți?“

Leul spuse:

— „Dar dece nu poftești înăuntru?“

— „Nu intru, îi răspunse vulpea, pentrucă, judecând după urmeel pașilor ce văd, mulți au intrat aici, dar nici unul n'a ieșit“.

CINE GHICEȘTE ?

Vântul este al meu tată,
Mama-mi este un norușor,
Floarea este a mea fată,
Și copil orice isvor.
Steagul meu e un curcubeu,
Câmpul verde-i patul meu.
Unii oameni mă iubesc,
Alții au de mine teamă,
Ei m'alungă și mă cheamă
Și mereu mă chinuesc.

(Gerul).

CUM S'AU IMPRIETENIT NEAȚĂ ȘI MOGÂLDEAȚĂ

Mulți cititori mă întreabă unde trăesc Neață și Mogâldeață, câți ani au, cum au făcut cunoștință, cum s'au împrietenit.

Voi povesti astăzi cum s'au împrietenit acești doi nedespărțiți poznași...

Mogâldeață trăia în Mogâldești și avea o curte plină cu găini, rațe, gâște, curci și altele! In fiecare zi el se scula la șase dimineața să strângă ouăle păsărilor. Spunea la toată lumea că gospodar mai grozav ca dânsul nu se află nicăieri și — mai ales — că om deștept și priceput ca dânsul nu mai este!

Neață se hotărî să râdă de el, ca să-i arate că nu-i tocmai atât de priceput și deștept!

Mogâldeață cumpărase o mică broască țestoasă pe care o ținea în grădină... Neață trecu pe lângă grădină și se opri.

— Domnule Mogâldeață, zise el, dar de ce-o fi broasca asta atât de mică? Se vede că nu-i dai de mâncare!

— Cum să nu-i dau! Îi dau toată ziua porumb, orz, iarbă!

— Ei, vezi? zise Neață! De asta e broasca atât de sfrijită!! Nu-i dai ce-i trebue! Dacă vrei să se îngrașă și să crească — ascultă-mă pe mine! Dă-i salata broaștelor...

— „Salata broaștelor?" se miră Mogâldeață. N'am auzit de asemenea verdeață!

— Cum n'ai auzit, domnule? Du-te la zarzavagiul din colț — să vezi câte are!

Și cu aceste vorbe, Neață plecă...

Dar salata broaștelor bine înțeles nu există. Neață fugi repede la zarzavagiul din colț cu care era prieten și-i șopti:

— Dacă va veni cineva să-ți ceară „salata broaștelor" dă-i iarbă! Vreau să-i joc o festă cuiva!

— Bine!

Și când Mogâldeață veni să cumpere „salata broaștelor" — zarzavagiul îi dădu iarbă.

A doua zi dimineață, Mogâldeață ieși în curte. Care nu-i fu mirarea văzând că broasca țestoasă a crescut!

— Vasăzică a avut dreptate domnul care mi-a vorbit ieri! Își zise el. Și dădu mai departe broaștei iarbă.

...Tot astfel, pe zi ce trecea, mirarea lui nu mai conteneă; broasca creștea văzând cu ochii, dela o zi la alta! In două săptămâni ajunsese lungă de o jumătate de metru și înaltă cât un porc. Până într'o zi zarzavagiul îi spuse:

— Nu mai avem „salata broaștelor" s'a isprăvit. Tocmai vara viitoare o să mai fie.

Și din ziua aceea, broasca uriașă nu mai fu văzută.

MINCIUNA RECUNOSCUTĂ

Un arendaș avea un fiu și fiul acesta avea un cusur urît: mințea. Intr'o zi, tatăl, având să meargă la oraș, luă cu sine și pe băiat. In cale, drumeții noștri întâlniră un câine uriaș. Tatăl se miră lucru mare, de mărimea câinelui.

— Ei, câinele acesta nu e așa de mare", zise copilul. „Eu am văzut eri unul, care era mare cât un cal".

— „Se prea poate", răspunse tatăl; „se văd câteodată și minunății de astea. Inchipuiești-ți că înainte de a ajunge la bariera orașului, trebue să trecem peste un pod și pe podul acesta este o femeie mare de piatră, închipuind Adevărul. Unul, care a mințit peste zi, se ferește să treacă peste podul acesta, căci statuia îl trage la sine și îi sdrobește capul cu mâna ei grea".

Băiatul nu zise nimic, prinse însă să tremure tot. După un timp zise:

— „A, se poate că dacă am zis că acel câine era cât calul, am spus prea mult, era însă mare cât un măgar".

— „Așa mai înțeleg", zise tatăl, „o să vezi însă femeia de piatră".

—„Ascultă, tată, mai e mult până la pod?"

—„Uite colo, după pomii aceia".

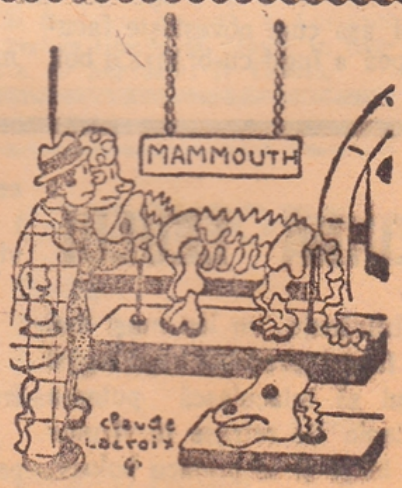
La cuvintele acestea, băiatul se oprește scurt.

— „Ei", zise arendașul, „ți-e frică?"

— „Da, tată".

— „Și de ce?"

— „Pentrucă am mințit adineaori. Acum, după ce am mai stat de m'am gândit, mi se pare că acel câine nu era mai mare decât ceilalți".

LIPSA DE OASE:

— Data viitoare când veniți aici, îl aduc și pe Azorică.

RĂSPLATA

A fost odată un boier foarte sgârcit, căruia îi plăcea mult vânătoarea. Într'o zi, vânând singur prin pădure, căzu într'o groapă ce slujea drept cursă de urşi şi nu mai putut să iasă din ea. In fundul gropii, boierul găsi un urs şi un şarpe. Când îi văzu, tresări de groază. Fiarele văzându-l, în loc să-l mănânce, începură să se gudure în jurul lui.

O zi şi o noapte stătu boierul în groapă, fără ca cineva să-i audă glasul şi să-i vie în ajutor.

A doua zi, trecu pe acolo un cărbunar. Acesta auzi strigătele şi se apropie de marginea gropii. Boierul îl văzu şi îi strigă: „Vino de mă scapă. Sunt foarte bogat. Dacă mă scoţi de aci îţi dau jumătate din averea mea".

Cărbunarul îl crezu şi îl scoase din groapă. Impreună cu el, scăpă şi pe urs şi pe şarpe.

Cărbunarul duse pe boier acasă şi întrebă când să vină să-şi ia răsplata.

— „Peste patru zile", răspunse boierul.

Cărbunarul plecă acasă, mulţumit de fapta lui.

In coliba în care şedea, găsi pe urs, care-i adusese un stup mare cu miere, drept mulţumire că l-a scăpat şi după ce plecă ursul, veni şi şarpele, aducându-i o piatră preţioasă.

A patra zi, cărbunarul se duse la boier să-şi i-a răsplata. In casa acestuia, era o mare petrecere, pe care o dădea el de bucurie că scăpase din groapă. Cărbunarul se duse drept în odaia unde era boierul.

Cum îl văzu, acesta îl întrebă ce caută.

— „Am venit să-mi iau răsplata făgăduită".

— „Ce răsplată omule? Eşti nebun?"

— „Nu-s nebun, boierule. Nu mi-aţi făgăduit jumătate din averea voastră, când v'am scăpat din groapă?".

— „Nu-i adevărat! Ţi-am mai spus odată: eşti nebun". Şi puse slujile să-l dea afară.

Abia ajunse cărbunarul nu departe de casa boierului şi auzi o mulţime de de strigăte. Uitându-se, văzu palatul cel frumos al boierului în flăcări.

Cine îşi calcă odată cuvântul dat, nu ajunge bine, până la urmă.

CUM S'AU IMPRIETENIT NEAŢĂ ŞI MOGALDEAŢĂ

Se începu să se micşoreze! Se micşora văzând cu ochii! In două săptămâni ajunse la fel de mică pe cât era la început!

Mogâldeaţă stătea toată ziua şi se crucea fără să înţeleagă...

Până ce, într'o zi îi spuse un vecin care cunoştea toată întâmplarea:

— Ascultă, domnule Mogâldeaţă, nu te mai mira atâta! Totul a fost o farsă a strengarului de Neaţă!

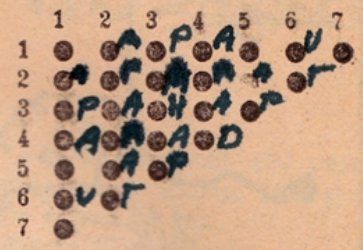
— Cum aşa? sări Mogâldeaţă.

—Foarte bine! In fiecare noapte, Neaţă venea, îţi lua broasca şi punea în locul ei alta, mai mare, cumpărată de cu ziua! Si pe urmă a făcut tocmai pe dos — până ce s'a micşorat din nou broasca.

— Mare nătăfleaţă sunt! se bătu cu palma pe frunte Mogâldeaţă. Ar fi trebuit să pricep mai de mult asta! Dar, în sfârşit! Văd că Neaţă e mai deştept ca mine — şi-mi place că m'a păcălit frumos!

Din ziua aceea Mogâldeaţă s'a împrietenit cu Neaţă...

SĂ DESLEGĂM

ORIZONTAL ŞI VERTICAL:

1) Oraş în România unde se zice că s'a răsturnat un car.
2) Tu ai un... de radio?
3) Vrei un... cu apă rece?
4) Oraş în apropiere de graniţă.
5) Etaj.
6) Pronume posesiv (inversat).
7) Consoană.

AVIONUL

Un avion face distanţa dela oraşul A la oraşul B într'o oră şi 20 minute. In aceleaşi condiţiuni ca la ducere, el face la întoarcere drumul între A şi B în 80 minute.

Puteţi să explicaţi de ce?

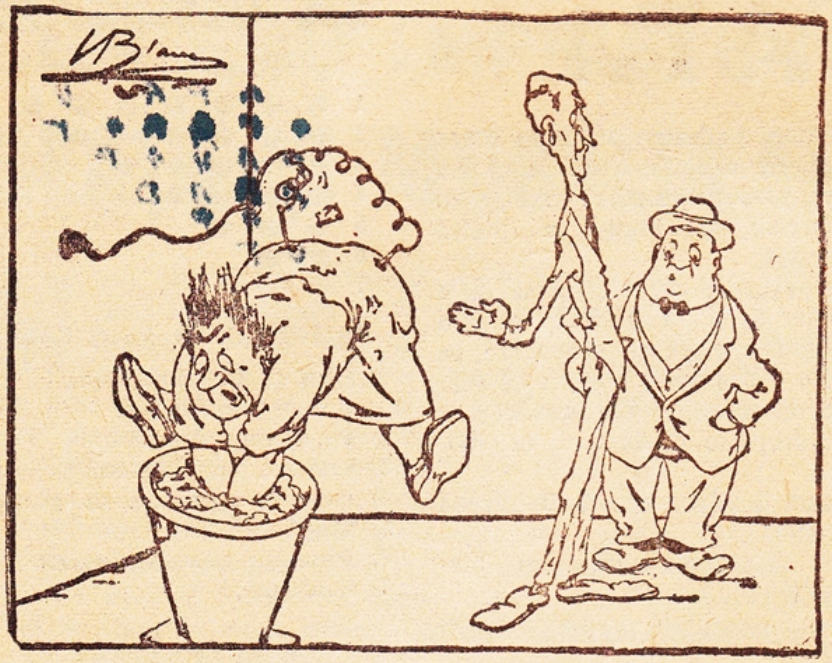
SACUL CU GLUME

Fakirul la restaurant

DIN LAC IN PUŢ

— Doctore, dacă mă faci sănătos, să ştii că am să mor de bucurie!...

Ultimul model de aparat „Spălător automat“.
— Mi se pare că a pus priza greşit!

Fakirul şarlatan

Cineva care a fost într'o călătorie în India povestea:

„Într'o seară am văzut mai multă lume adunată pe stradă... Toţi ascultau vorbele unui fakir, ai cărui ochi străluceau în chip ciudat (Ştiţi ce sunt fakirii? Anumiţi indieni care pretind că au puterea de a face unele minuni).

„Deodată ajutorul fakirului a înălţat în aer o scară subţire de bambu Fakirul s'a urcat pe scară — o treaptă, două, trei...

„După mai multe bolboroseli şi vrăji, ajutorul fakirului lăsă scara să cadă: scara era acum goală! Unde se risipise fakirul? Unde dispăruse?

„Toată lumea rămăsese gură-cască şi era sigură că fakirul s'a cătărat prin aer până la nori!!!

„Eu însumi — care nu prea cred în minunăţii — am rămas puţin ameţit!

„Abia după câţiva ani am aflat că toată întâmplarea aceea nu a fost decât o înşelătorie...

„Cum făcuse fakirul ca să dispară în cer? E foarte simplu.

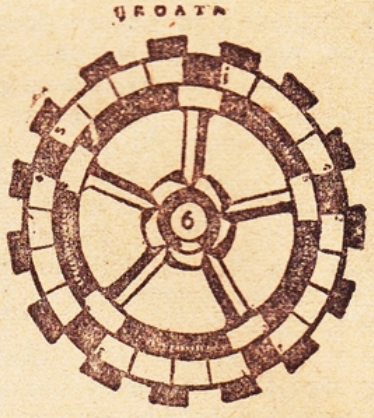
„De cu ziuă, el şi cu ajutorul său au căutat un loc gol între doi arbori mari, îndepărtaţi. Dela un arbore la celălalt a legat pe sus un fir de oţel foarte subţire dar foarte puternic.

„In seara, când s'a urcat pe scara de bambu, s'a prins de firul de oţel cătărându-se încet prin întuneric până la arbore. De acolo a coborît, fugind...

„Asta e totul!“

...Şi când te gândeşti că există o mulţime de oameni care rămân gură cască în faţa minunăţiilor unor asemenea înşelători!

ROATA

In fiecare căsuţă însemnată cu câte o literă veţi înscrie câte o altă literă astfel că toate cinci citite în continuare să dea un cuvânt care înseamnă „a chema“.

In căsuţele cu numere înscrieţi câte o literă astfel ca să obţineţi cuvinte de câte patru litere

La 1 semnificaţia e „grădină“. După ce aţi scris acest cuvânt îi tăiaţi iniţiala. Adăugaţi litera din căsuţa A şi amestecând veţi obţine un cuvânt cu semnificaţia „sprijină vita de vie“, pe care-l scriţi la 2. Tăiaţi-i iniţială şi amestecând împreună cu litera dela B obţineţi la 3 un „peşte“.

Mergând în acelaş fel mai departe obţineţi: 4) Nici ..., nici foarte-foarte 5) Adevărat 6) Acelea (pop.). (Fiecare literă a acestui cuvânt o înscriţi în spaţiul dintre două spiţe).

Ghici ghicitoarea mea

Cine-i domnul tip, tip, tap,
Cu găteli roşii la cap.
Cu hăinuţele vopsite;
Şi cu pene 'mpodobite?
Are pinten la picior,
Loveşte cu el de zor;
In gunoi tot scormoneşte,
Ghete n'are, nici doreşte.

(Cocoşul)

Cine este mare întunecos
Şi umblă peste toţi.

(Noaptea)

Dispariţia oului de aur

Poveste detectivă

Ce bucurie şi ce mirare pe gâscă!

A făcut un ou de aur. Un ou de aur adevărat. E plin, e greu şi străluceşte ca soarele!

Foarte mândră gâsca puse şapte gâsculiţe şi şapte pui de găină să păzească oul de aur, iar ea se duse să-şi cumpere îmbrăcăminte de regină.

La întoarcere, ce să vadă? Cele şapte gâsculiţe şi cei şapte pui de găină — în mare disperare bat din aripi şi se vaetă:

— Ne-a furat oul de aur! Ne-a furat oul de aur!

— Vai de mine! zise înspăimântată gâsca. Cine l-a furat! Cum de l'aţi lăsat?

— Să vezi, doamnă gâscă — zise un pui A venit raţa hoaţă şi — cum era întuneric — ea s'a prefăcut că este gâscă. Astfel ne-a păcălit, prefăcându-şi glasul, şi am lăsat-o să intre, crezând că eşti dumneata! Deabia după ce a plecat, cu oul de aur ne am dat seama că e raţă: se legăna când mergea!

Imediat, gâsca a trimes după detectivul veveriţă.

Veveriţa a sosit într'o secundă şi a început de îndată să facă cercetări.

S'a dat de veste printre toate animalele zburătoare şi pământene.

In sfârşit, a dat de o urmă. I s'a spus că raţa a fost văzută sburând într'un balon de copii, spre acul din pădure.

De îndată, veveriţa însoţită de gâscă s'au suit într'un aeroplan, şi au dat cea mai mare viteză.

După o oră de zbor prin ceaţă, s'a zărit ceva în depărtare.

— N'o fi balonul raţei? zise gâsca.

— Da! E balonul, zise veveriţa, privind prin ochean. Iată şi raţa. Iată şi oul de aur.

— Să dăm viteză!

— Da, da! Repede!

Balonul raţei prinsese de veste că e urmărit... Mări viteza... Avionul sbura acum nebun...

— Haide, haide! zise gâsca. Mai avem o sută de metri şi punem mâna pe ea!

Dar tocmai în clipa aceea balonul ajunse deasupra lacului şi raţa coborî în sbor, cu oul de aur în cioc.

Ce era de făcut? Aeroplanul nu putea să aterizeze printre buruieni, căci s'ar fi spart. Tocmai după zece minute găsi veveriţa un loc neted pe care să coboare aeroplanul.

Sări repede din aeroplan, împreună cu gâsca şi alergară la marginea lacului.

Raţa vâslea cu repeziciune spre ţărmul celălalt. Cum puteau s'o ajungă? Mai ales că veveriţa nu ştia să înnoate.

După o gând're de un minut, problema se rezolvă: veveriţa încăleca pe gâscă, iar gâsca începu să vâslească spre a ajunge raţa.

Dar raţa câştigase timp.

Iat-o A ajuns la ţărm. A sărit în păpuriş. Şi acuma dă să-şi ia sborul...

Dar în veselia ei... a scăpat oul din cioc!

Oul s'a spart — şi din el a ieşit o frumuseţe de gâscă mică de aur.

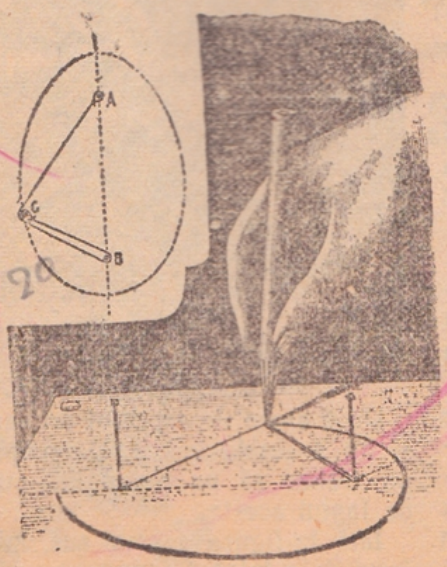
Gâsca mică, de aur, care e foarte deşteaptă a înţeles într'o clipă toată povestea. A sărit pe gâtul raţei hoaţe şi a strâns-o, a strâns-o până ce gâsca şi detectivul veveriţă au sosit.

Astfel a fost prinsă raţa hoaţă şi băgată la închisoare!

CUM SE DESENEAZĂ UN OVAL

Pe o bucată de hârtie pe care vrem să desenăm un oval înfigem la o distanţă dorită, după cum vrem să fie de mare ovalul două ace cu gămălie Luăm apoi o sfoară subţire la care nu uităm să-i facem la fiecare capăt câte un ochi. Vom avea grije ca lungimea sforii să fie mai mare decât distanţa dintre cele două ace.

Fixăm apoi unul dintre ochiuri într'unul din ace (A) Cel de-al doilea ochi îl trecem prin vârful creionului după ce extremitatea firului a înconiurat acul (B). Plimbaţi apoi vârful creionului pe hârtie. mentinând într'una firul întins. Trasaţi astfel o jumătate din figură pe una din părţile axei. Pentru cealaltă parte inversaţi ochiurile şi trasaţi din nou. Veţi obţine astfel ovalul dorit Variind lungimea sforii şi distanţa dintre ace vom obţine ovale de mărimi diferite.

MUŢUNACHE

E cald. Pământul arde ca perete unui cuptor.

Muţunache, un copilaş de vreo şase ani, s'a ascuns în grădină, într'un colţ întunecat, la umbră. Nu e singur. A luat cu sine şi pe Bombonel, un căţeluş mic cât o gână, cu blana creaţă şi albă ca de oaie. Şi acum stau la sfat amândoi. Căţelușul, sprijinit pe labele dinainte, se ută drept în ochii copilului, care, aşezat pe o brazdă îi vorbeşte:

„E cald, Bombonel!... Nu-i aşa că ţi-i cald, căţelușule?"...

Căţelușul mişcă din coadă la dreapta şi la stânga, cască şi mârâie. Dacă ar putea vorbi, i-ar răspunde:

— „Cum să nu-mi fie cald, prietene? Nu vezi ce de blană am pe mine?"

Copilaşul întinde mâna şi-l alintă:

— „Mămiţa n'o să ne găsească. Ne-am ascuns bine. Mămiţa coase".

Şi cum copiii, mai bine decât oamenii mari, se înţeleg cu căţeii, Muţunache pricepu că ochişorii mici, negri, ai lui Bombonel, se tânguiau:

— „Nu mi-e frică c'o să ne găsească, dar mi-e cald de mor".

Tocmai acum copilaşul îşi aminti că luase ceva din casă, dintr'un sertar. Duse mânuţa în buzunarul şorţuleţului şi scoase un lucru, care străluci în bătaia razei de soare: era o pereche de foarfeci.

— „Lasă, Bombonel, o să-ţi fie răcoare şi ţie; vino aici, lângă mine".

Cu sprâncenile încruntate, muşcând buza de jos cu dinţişorii ascuţiţi şi strânşi ca ai unui pieptene, încordându-se, Muţunache apucă pe Bombonel de gât, întinse mâna şi mai întâi îi tăie smocul de păr din frunte.

— „Aşaaa!... Ai să fii pupuia!... Da... să nu mă spui mămiţei!..."

Tocmai în clipa aceea, glasul mamei răsuna în apropiere:

— „Muţunache! Muţunache!"...

Copilaşul încremeni cu foarfecele în mână. Căţelușul ridică capul în sus, ciuli urechile, şi, cu botul în vânt spre aleea de unde venise strigătul, se pregătea parcă să-şi apere binefăcătorul. Ba, ca să se arate câine cât mai bărbătos decât căţel ce era, lătră scurt: Ham!

Crengile se dădură la o parte şi mama lui Muţunache rămase locului, împietrită.

— „Pentru Dumnezeu, cine mi-a sluţit pe Bombonică?!"...

Apoi îşi aruncă ochii în jos:

— „Uitaţi-vă! Vra să zică, tu ai luat foarfecile şi eu le caut de un ceas!... De unde le-ai luat?"

Muţunache se sculase în picioare, plecase capul în piept şi tăcea.

— „Spune-mi de unde le-ai luat?"

Copilul de abia îngâna:

— „De nicăiri..."

Bombonel hămăe iar, să adeverească cele spuse de către prietenul său.

Dar mama nu-i crede. Îi vine să-l certe pe Muţunache şi mai tare. Se uită la căţeluş şi îi vine să râdă; se stăpâneşte însă şi-l ia pe copilaş cu binele:

— „Hai, Muţunache, puiule, spune de unde ai luat foarfecile? Mămiţa vrea să-i spui drept".

Muţunache se gândeşte puţin, apoi îşi lasă buza în jos şi răspunde printre lacrimi:

— „Le-am găsit jos... pe drum, şi le-am luat... că plângeau şi ele, săracele... şi m'au rugat: „Ia-ne, nene, şi pe noi, că ne-am pierdut!"...

Muţunache duce mâna la ochi şi plânge; mama îl ia în braţe, îl sărută şi râde; Bombonel lătră de bucurie!

NU-I RĂU SĂ ŞTIŢI CĂ...

— In timpul somnului păsările petrec o noapte întreagă pe o ramură sau un ciot, fără să cadă sau să amelească, deoarece ele dispun de un sistem muşchiular cu totul special. Dacă o pasăre se aşează pe o ramură, prinde cu ghiarele ramura şi îşi apleacă genunchii. Un muşchi care porneşte din genunchiul păsării atinge muşchii dela degete încât ghiareie se cramponează de ramură.

— Jacob Buce, explorator scoţian (1730—1794), care a trăit multă vreme în Abisinia, ţara cea mai bogată în hiene, de pe glob, fiind în contradicţie cu aceia care afirmă că hienele ar desgropa cadavrele omeneşti, neagă cu hotărâre faptul acesta, declarând: „După numeroase cercetări, n'am putut găsi nici măcar o singură dovadă că hienele să fi desgropat un cadavru".

Desenul liniar fără instrumente

Dacă avem de executat un cerc şi nu avem la îndemână compas nu trebue să ne lăsăm indispuşi de faptul acesta.

Iată în figura de mai sus, mijlocul de a înlocui compasul cu ajutorul unui briceag pe care desigur îl purtaţi în penarul vostru.

IZVORUL

E vară și e cald. E cald de parcă s'a aprins pământul de atâta căldură.

Dar copiilor, ce le pasă? Iată-l pe Ionel că si-a luat smeul și a ieșit în câmp, ca să-l înalțe. Aleargă, aleargă, trăgând smeul după el.

Nu se simte nicio adiere de vânt. Smeul pare atât de greu și nu se ridică de loc.

— „Ce smeu îndărătnic!" grăiește Ionel. „Dar nu mă las nici în ruptul capului, până ce nu l-oiu vedea înălțat, ridicat sus, sus de tot".

De atâta goană i s'au înroșit obrajii, sudorile îi-au acoperit toată fața. Pieptul și spatele sunt tot una de apă. Și de oboseală, răsuflă greu.

Tot fugind, a dat de un izvor care susură în umbra unui stejar bătrân.

Apa lui lucitoare, de-ai zice că e de argint, țâșnește repede din pământ.

Fără a sta la gânduri, Ionel se repede și-și astâmpără focul setei, cu apa rece ca ghiața. A băut, a băut, de nu mai poate. Dar deodată, par'că l-a săgetat cineva. Îi se face rău și cade jos, aproape fără simțire.

După ce s'a deșteptat, abia de a putut să se țină pe picioare. Încet-încet ajunse acasă. Căzu bolnav greu și nu se putu ridica din pat mult timp. Ducea dorul jocurior de pe afară.

— „Cine ar fi crezut", suspină el, că un izvor cu apă atât de limpede, poate să fie atât de otrăvitor".

Tatăl său, cu vorba lui blândă, îi răspunse:

— „Să știi, copilul meu, că n'a fost de vină izvorul. Apa lui curată nu te putea îmbolnăvi. Vinovatul ești tu, fiindcă n'ai avut răbdare și ai băut înainte de a te răcori; ai fost ostenit și asudat".

— Dragă, parcă te-ai schimbat la față!

CURIOZITĂȚI ȘTIINȚIFICE

Un arbore sycomor uriaș din Albania, poate umbri sub frunzișul său 5 mii de metri pătrați (un pogon de pământ), iar rădăcinile sale se întind până la depărtarea de 500 de metri depărtare de trunchi.

Numărul anual al victimelor cutremurelor de pământ se împarte astfel: în China mor 13.862 oameni; în Colombia și în Equator 7986; în Japonia 2224; Italia 1006; America Centrală: 991; Indiile britanice: 715; Peru: Asia Mică 550; Grecia 99; Insulele Filipine 35; Formosa 29;

SĂ MORI DE RÂS!

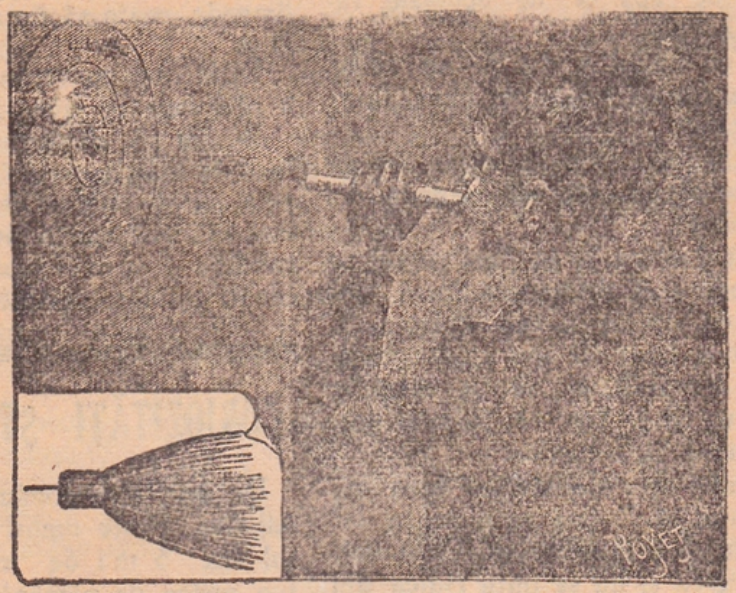
PROSTILĂ E PRECAUT

Prostilă e în clasa întâia primară de vreo trei ani. Într'o zi, colegii săi descoperă că și-a înfundat amândouă urechile cu vată. Curioși, ei îl întreabă:

— Prostilă, ce-i cu vata în urechi?

— Aoleou, da proști mai sunteți, băi! Păi mi-am pus vată pentruca ce-mi intră pe-o ureche să nu iasă prin cealaltă.

Tragerea la ţintă

Nu aruncaţi pensuliţele uzate. Vă propun un joc amuzant cu ajutorul lor.

Smulgeţi cu grije mănunchiul de firicele din pensulă în aşa fel ca ele să rămână prinse la un loc. Dacă sunt puţin rezistente legaţi-le cu o bucată de aţă. Luaţi apoi un ac de gămălie pe care îl înfigeţi în baza mănunchiului în aşa fel ca vârful acului să fie opus mănunchiului, aşa cum arată desenul de mai sus.

După ce v'aţi fabricat astfel câteva proectile, construiţi un tub din hârtie în aşa fel ca să poată fi introduse înăuntru.

Desenaţi apoi un cadran cu cercuri, aşa cum arată figura folosind un carton. Având astfel ţinta o aşezăm la o depărtare de 5-6 metri de noi.

Legăm apoi tubul în care introducem un proectil şi după ce fixăm ţinta suflăm în el cu putere.

Ne vom mira de forţa cu care sboară proectilul nostru pe o distanţă destul de respectabilă, ca să se oprească apoi în ţinta lucrată de noi. *Amuzant nu?*

MONEDA CARE SALTĂ

Puneţi pe masă o monedă de 5 lei şi propuneţi unui prieten al vostru să o ridice fără, să atingă nici masa nici banul.

Pentru a executa această experienţă, ajunge să ţineţi pumnul întredeschis la o mică distanţă de monedă dar fără să-l atingeţi de masă. Suflaţi apoi cu putere pe masă la o depărtare de patru sau 5 cm. de monedă. Aerul comprimat de suflul vostru, va pătrunde sub piesă având destulă forţă elastică pentru a face să sară de pe masă în mâna voastră cu puţină obişnuinţă veţi reuşi uşor.

In pădure

Frunza stă la sfat cu vântul,
Greerii se sbenguesc,
Mierla îşi începe cântul;
Mieii pasc, câinii pândesc.
Sub stejari nuntesc gândacii;
Stau înmărmuriţi copacii,
Crângul e cuprins de jale.
Ascultaţi cum plânge 'n vale
Dragul fluer ciobănesc.

Soarele 'n apus se lasă,
Vântul, frunza-au amuţit.
Mieluşeii-o iau spre casă.
Codru 'ntreg a obosit.
Numai fluerul doineşte,
Dar şi doina lui slăbeşte,
Pân'se pierde în umbra serii.

CINE POATE SĂ DESLEGE?

LOGOGRIF

Cuvântul are 6 litere şi înseamnă: „Local în care se învaţă". Tăiaţi prima literă şi găsiţi un cuvânt care înseamnă „bucată de hârtie". Mai tăiaţi o literă şi ceeace găsiţi se foloseşte pentru fiertul supei. Şi fiindcă v'aţi obişnuit, mai tăiaţi pe rând câte o literă şi găsiţi: balaur oltenesc, apoi notă muzicală şi când a-ţi rămas cu o singură literă, vedeţi să-i o vocală.

PROVERB ASCUNS

Se dau următoarele cuvinte:

1) Apucă 2) Paparudă. 3) Intrecere. 4) Ceramică. 5) Piele. 6) Catrene. 7) Alegere. 8) Desrădăcinat. 9) Mâncare.

Luând din fiecare câte o silabă şi citindu-le în continuare, veţi găsi un cunoscut proverb românesc.

VITEAZUL SOLDAT DE PLUMB

Au fost odată douăzeci şi cinci de soldaţi de plumb; erau cu toţii fraţi, fiind născuţi din aceiaş lingură veche. Cu arma la mână priviau drept înainte. Erau de două feluri: albaştrii şi roşii. Aşa cerea uniforma.

Cele dintâi cuvinte, pe cari le-au auzit ei pe lume, când s'a luat capacul dela cutia, în care erau închişi, au fost:

„Oh! Ce frumoşi soldaţi de plumb!

Un băietel mic striga aşa, bătând din palme. De ziua lui, primise în dar, cutia cu soldaţi. Numai decât s'a apucat să-i înşire la rând pe masă. Semănau unul cu altul ca nişte picături de apă. Numai cel care fusese topit la urmă de toţi şi pentru care nu fusese destul plumbul, nu era chiar aidoma cu ceilalţi. Avea un singur picior. Totuş, el se ţinea drept, ca şi cum ar fi avut două picioare şi dintre toţi, numai el a trebuit să treacă prin multe întâmplări.

Pe masa unde au fost puşi soldaţii, se găseau şi multe alte jucării. Dar ceiace atrăgea mai ales privirile era un drăguţ de castel, lucrat în carton. În faţa castelului era făcută ca o alee de copaci frumoşi, cari duceau la o oglindă rotundă, ce închipuia un lac. În lac, se jucau lebede făcute din ceară. Prin ferestre, puteai să te uiţi înăuntrul odăilor foarte împodobite şi forte drăguţ mobilate. Totul era lucrat cu o artă desăvârşită.

Mai mult decât orice însă, te încânta frumoasa domnişoară din mijlocul vestibulului; era şi ea tot de carton, dar rochiţa dela dânsa era din mătase adevărată; la gât avea panglică de mătase albastră, pe umeri, un şal roz, iar în păr, o roză frumoasă de fluturaşi poleiţi. Îşi ţinea braţele arcuite şi sălta un picior: era o dansatoare.

Soldatul de plumb însă îşi închipuia, că ea nu avea decât un singur picior şi mai ales, pentru aceasta, îl plăcea foarte mult.

Ce fericit a fost el, când băieţelul l-a ridicat pe tabacherea, ce se afla lângă castel. Deacolo el putea foarte bine să admire dansatoarea, care se ţinea într'un picior, fără a-şi pierde echilibrul.

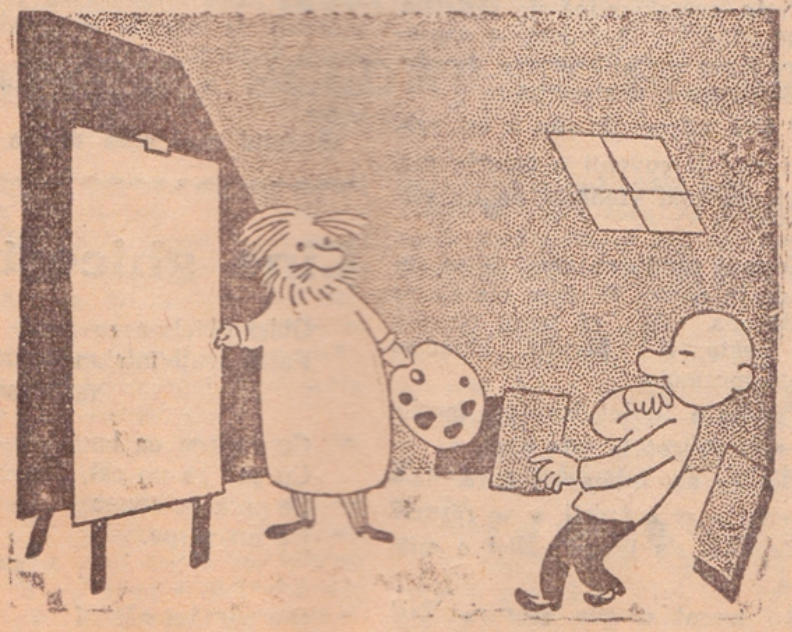
Pe tabachere a fost el uitat seara, pecând toţi ceilalţi soldaţi au fost puşi în cutie. Lumea toată s'a dus la culcare. Către miezul nopţii, jucăriile au început să petreacă puţin şi după placul lor. Vasilache făcea tumbele cele mai nebuneşti, soldaţii se zbenguiau în cutie, căutând să iasă afară. Dar, degeaba, că n'au putut să ridice capacul.

Zgomotul a fost aşa de mare, încât s'a trezit canarul, care a şi intonat câteva ciripituri vesele.

Singurele fiinţe, cari nu s'au clintit dela locul lor, au fost soldatul de plumb şi dansatoarea. Ea stătea nemişcată în vârful unui singur picior şi cu braţele arcuite.

El deasemenea stătea ca înfipt pe unicul său picior, cu ochii ţintă la vecina sa.

A doua zi, dimineaţa, toată lu-

— Ce reprezintă acest tablou?
— Un avion în sbor.
— Şi unde e avionul?
— A sburat.

Să nu râzi?

O INVENŢIE GROZAVĂ

— Ştii că mi-am patentat o invenţie grozavă!...
— Ce invenţie?
— Un mijloc sigur contra pungaşilor de buzunare.
— Cum asta?
— Simplu. O haină şi nişte pantaloni fără buzunare...

mea s'a sculat. Servitoarea, făcând curățenie prin odaie, a așezat soldatul pe pragul ferestrei deschise.

Iată, că s'a stârnit un vânt. Fereastra s'a izbit și soldatul a căzut cu capul în praf și i-a rămas afară numai piciorul, pe care-l ținea drept în sus. Servitoarea și cu băietelul s'a coborît numai decât, să-l caute. Copilul era chiar să-l calce în picioare, totuși nu l'a văzut. Soldatul, s'a gândit el să strige: „Iatămă-s”, dar și-a adus aminte că militarii n'au dreptul să vorbească, atunci, când sunt cu armă. A început să picure de ploaie apoi, a dat un ropot bun și soldatul a fost spălat de praf. Când a răsărit soarele au trecut peacolo doi ștrengari.

„Ia, stai, mă, că uite, colo, un soldat de plumb; și-a pierdut un picior în război

Hai să-l ridicăm pe vaporașul nostru”.

Ei făcuseră o barcă dintr'un jurnal vechiu au pus-o în apă și întrânsa au așezat pe soldatul cel mic.

Șubreda bărcuță s'a dus pe apă și cei doi strengari au început să sară în sus. Veseli și sgomotoși băteau din mâini. Apa venise mare din cauza ploii.

Numai iată, că barca s'a oprit subt o piatră din râu. Uf! ce întuneric era acolo!

Pe neașteptate s'a ivit și un șobolan mare, ce-și avea locuința într'o gaură, subt piatră.

„Pașaportul zise el. Hai, degrabă, arată pașaportul!...“.

Apa curgea înainte și mai repede și împingea barca. Soldatul se bucură, că a scăpat din întunerec.

Dar, iată că barca șovăiește, se întoarce și se răstoarnă. Soldatul și de data aceasta și-a ținut cumpătul. Nimeni nu poate spune, că a clipit din ochi.

Luntrea a luat apă și a început a se scufunda. Soldatul numai rămâne afară, decât cu capul și cu baioneta. Hârtia se rupe, totul se înnecă, soldatul ajunge la fundul apei.

Și în această clipă de răstriște el se gândește la frumoasa dansatoare și nu are altă părere de rău, decât că nu o poate admira.

O altă părere de rău a lui, era, că i s'ar fi cuvenit o moarte mai glorioasă, mai vrednică de un soldat.

Tocmai când era gata să se cufunde în nămol și să se piardă pe totdeauna, iată că trecu peacolo un pește și-l înghiți, luându-l drept mormoloc.

Peștele a înotat încoace, încolo, s'a mai ridicat la fața apei.

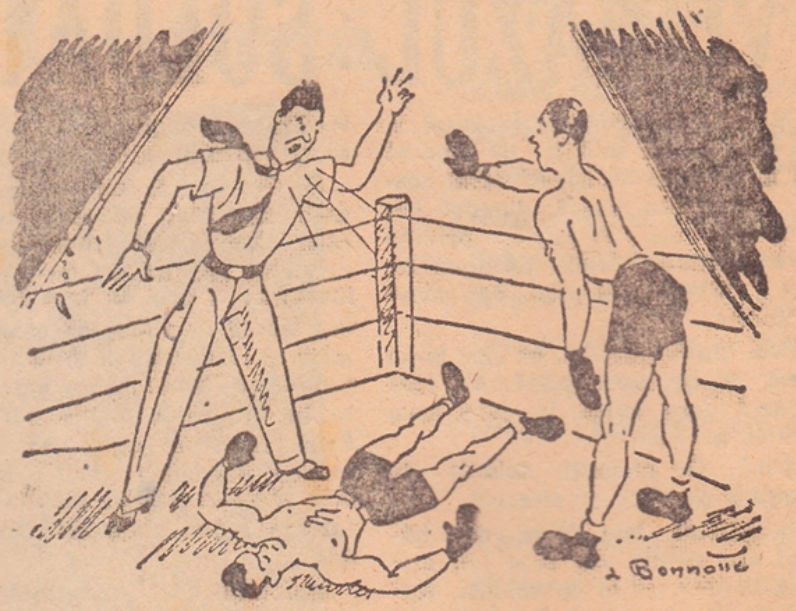
Dar ce s'a întâmplat oare, de-a început a se zvârcoli a se răsuci?

Deodată s'a liniștit. Nici o mișcare.

Au trecut câteva ceasuri. Vai! soldatului, i se păru, că a fulgerat S'a trezit la lumina zilei și un glas strigă: „Soldatul de plumb!“

Ce se întâmplase? Peștele [illegible] prins, dus la piață și cumpărat de-o bucătăreasă, care la spintecat cu un cuțit mare. Bucătăreasa a luat apoi pe soldat și l'a dus în odaia copiilor. Toți alergară să vadă pe soldatul de plumb, care, atât de multe îndurase, ajungând să se rătăciască și în stomacul unui pește.

Soldatul nu-i prea plăcea să se

Boxeurul (către arbitru):
— Numără, domnule, mai încet că-l trezești...

Cine ghicește?

Ghici ghicitoarea mea:
Patru frați într'un cojoc.
(Mâzgul nucii)

Cu coarne ca boul
Cu șea ca un cal,
Se urcă pe copac
Ca un șarpe.
(Melcul)

Din pământ născut
În lume trăiu
Și când murii
În gunoi mă pomenii.
(Oala)

DIN COPILĂRIA PICTORULUI GRIGORESCU

Pictorul Nicolae Grigorescu s'a născut la 15 Maiu 1834, în satul Pitaru, din județul Dâmbovița. Cu toată viața simplă a familiei Grigorescu, gospodari cuminți și fără pretenții, cu toată munca și stăruința ce au pus, n'au știut ieși deasupra nevoilor...

Gurile se 'nmulțeau și bucăturile începeau să se numere într'o zi muri pe neașteptate cel care aducea pâine 'n casă. Rămâneau șapte copii mici, între patru și doisprezece ani. In Cățămidari la marginea Bucureștilor, trăia o mătușă: Ruxandra, săracă și bună. Ii primi la ea, în căsuța ei veche și curată.

De aici porneau cele dintâiu amintiri ale pictorului.

Iată câteva pagini din „amintirile“ lui:

„Cu acul ne-a crescut pe toți biata mamă. Ș'odată n'am auzit-o plângându-se, ori blestemând, ori spunând vreo vorbă rea! S'a trudit săracuța de ea ș'a învățat singură să citească și să scrie, casă ne poată învăța și pe noi puțină carte. Că ce școli erau pe vremea aia? De

Dentistul care își scoate singur măseaua:

— Intrați, vă rog!...

dimineață până 'n noapte muncea și ne îngrijea s'avem de toate. Surorile începeau să coasă și ele. Un frate mai mare intrase ucenic la un unchiu al mamei, zugrav de biserici...

Se vede că era 'n neamul nostru; că mult îmi mai plăceau mie icoanele, când eram mic! Pentru mine, sfinții erau vii; stam cu sfială înaintea lor și eram încredințat că și ei se uitau la mine; m'așteptam să-i aud vorbind să-i văd mișcându-se, ridicând mâna să mă binecuvânteze.

La zece ani, am intrat și eu la iconar. Dar era un om sucit, și rar auzeai o vorbă cum se cade din gura lui. Mă punea să mătur, să-i legăn copilul; și când voiam să mă uit și eu cum zugrăvește, mă lua la goană.

Numai câteodată, când îi frecam culorile, mă lăsa pe lângă el; atunci eram în culmea fericirii. Imi vorbea blând, îmi arăta cum se fac sfinții — mă uitam la el ca la un Dumnezeu. După doi ani, m'am întors acasă ș'am început să fac singur iconiță.

Era vară. Duminica mă duceam la Obor. Imi așterneam hăinuța jos, îmi întindeam marfa pe ea și-mi așteptam mușterii ca orice negustor. Treceau femei sărace, oameni de la țară, mă' ntrebau cine le-a zugrăvit, le spuneam că eu... și cumpărau; bieții oameni ziceau că-s icoane cu noroc, că-s dela copil nevinovat. Doamne cu ce bucurie am venit eu acasă dută cea dintâi afacerea a mea! Făcusem vre-o zece sorcoveți — și când i am pus mamei în mână, s'a uitat la bani, apoi la mine, și ma întrebat îngrijorată de unde-s, că eu lucrasem pe ascuns icoanele. Când i-am spus m'a sărutat, a dat să zică ceva și s'a întors repede cu fata spre fereastră, că-i venea să plângă. Aceea a fost, poate, cea mai fericită zi din viața mea. Eram mare: aduceam parale în casă, bucurie la ai mei, cu munca mâinilor mele. Cine mai era ca mine?“

Din umbra aceasta din cuibușorul acesta bătut de vânturi s'a ridicat marele Grigorescu.

VITEAZUL SOLDAT DE PLUMB

URMARE

uite lumea așa la dânsul numai fiindcă trecuse prin mari nenorociri. Nu! Bucătăreasa l-a pus pe masă. Cum vine întâmplarea câteodată, așa pe neașteptate! Soldatul se găsia acum drept în odaia deunde căzuse pe fereastră.

Toți l-au recunoscut după aceia, că avea un singur picior.

A revăzut cutia, unde erau închiși frații săi.

O dulce priveliște! A revăzut și castelul de carton cu drăgălașa dansatoare care sedea toc într'un picior. Și ea viteaza. Soldatul era mișcat până la lacrimi. Ar fi plâns, dar lacrimile lui ar fi fost de plumb și așa ceva nu se cade.

Dar, iată că unul dintre copii, cel mai uricios, a luat pe soldat și l-a aruncat în foc, înainte ca ceilalți copii să-l poată opri.

Mai târziu a spus că a vrut să vază, dacă soldatul era în stare să iasă din foc tot așa de bine, cum ieșise din apă.

Soldatul de plumb simți o căldură îngrozitoare. S'au dus frumoasele culori ale uniformei sale. Se uita trist la mica dansatoare, ca să vadă ce impresie îl făcea. Ea nu-l pierdea din ochi, zâmbind mereu.

Simția că începe să se topească. S'a deschis însă ușa fără de veste și o gură de vânt l-a luat pe sus, ca'n palmă. A căzut lângă ceilalți soldați de plumb și micul dar viteazul soldățel n'a mai contenit povestind pățaniile lui, zile și nopți la rând.

ANDERSEN

BOURELUL ŞI URSUL

Ursul şi lupul se plimbau prin pădure într'o zi de vară. Ursul, auzind un cântec de pasăre, îl întrebă pe tovarăşul său:

— Ce pasăre să fie asta, care are un glas atât de frumos?

— E regele păsărilor, răspunse lupul. Se cuvine să-i dăm bineţe.

Era bourelul.

— Dacă-i aşa, reluă ursul, mi-ar plăcea să-i văd palatul. Vrei să mi-l arăţi?

— Nu-i atât de uşor cum crezi, răspunse lupul. Se cuvine mai întâi să aşteptăm reîntoarcerea reginei.

Aceasta se ivi, cam în aceeaşi vreme, urmată foarte de aproape de rege. Amândoi duceau în cioc viermişori pentru puii lor. Ursul îşi puse în gând s'o ia pe urmele lor, dar lupul îl reţinu, zicând:

— Aşteaptă până ce vor pleca din nou la drum.

Băgară de seamă în ce parte se află cuibul şi plecară.

Dar ursul simţea marea dorinţă să cunoască palatul regelui. Se reîntoarse după câteva clipe. Regele şi regina plecaseră. Îşi îndreptă privirea spre cuib şi zări ghemuiţi la un loc cinci sau şase puişori.

— Acesta să fie palatul regelui? strigă el atunci. Josnică locuinţă, n'am ce zice!

Aceste cuvinte avură darul să-i mâhnească pe puişori.

— Nu, nu, strigară la rându-le. Ursule, vei da seamă într'o zi de nesocotitele tale cuvinte!

In faţa unor astfel de ameninţări, ursul şi lupul se cam înspăimântară şi porniră în goană spre vizuinele lor.

In această vreme, boureii cei tineri ţipau într'una şi de îndată ce se reîntoarseră părinţii lor care le aduceau hrană în cioc, ziseră:

— Nu ne vom mai atinge de-o singură muscă şi nici nu ne vom mai mişca de-aci, chiar dac'ar însemna să murim de foame, mai înainte de-a fi fost răzbunaţi pentru ocara pe care ne-o aduce ursul.

— Fiţi pe pace, le răspunse bourelul cel bătrân, lucrurile se vor descurca în cea mai mare grabă.

Porni în sbor împreună cu regina spre vizuina ursului şi grăi:

— Flecar bătrân, pentru ce mi-ai mâhnit puişorii? Te vei căi, şi află că vom duce de aci înainte o luptă pe vieaţă şi pe moarte.

Prin urmare, ursul avea de furcă din clipa aceea. Atunci se grăbi să cheme în ajutor tot neamul dobitoacelor cu patru picioare, boul, măgarul, căprioara, vaca şi aşa mai departe. La rându-i, bourelul chemă în ajutor toate sburătoarele pământului, nu numai păsările mari şi mici, dar şi gâzele înaripate: muşte, cărăbuşi, albine şi viespi.

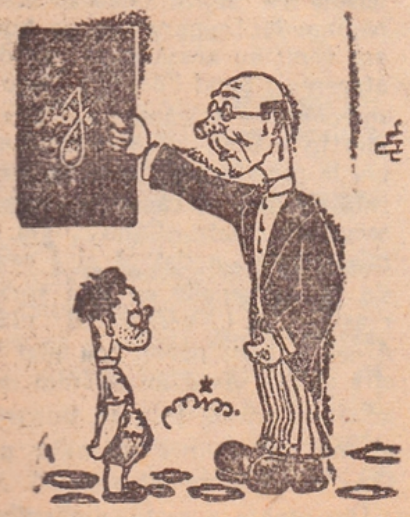
Când se ivi ziua de luptă, bourelul trimise iscoade ca să afle cine era căpetenia oştirii dobitoacelor. Viespea, fiind cea mai sprintenă dintre toate, porni în goană spre mijlocul pădurii, unde se afla tabăra duşmană. Se ascunse sub o frunză, în preajma căreia se ţinea sfatul. Ursul o chemă pe vulpe şi-i spuse:

— Cumătră, tu eşti cea mai şireată dintre dobitoace. Fii căpetenia noastră şi călăuzeşte-ne în luptă!

— Bucuros, răspunse vulpea. Dar care va fi semnul de începere?

Nimeni nu ştiu ce să răspundă. Atunci vulpea reluă:

— Eu am coada lungă şi stusei, ce-i văzură ochii? Uşa dată într'o parte, lucrurile răsturnate

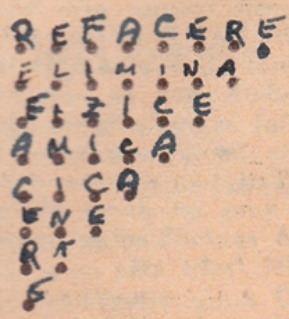

— Cum se numeşte litera asta?

— Să vedeţi, o cunosc numai din vedere...

CINE POATE SĂ DESLEGE?

JOC IN TRIUNGHIU

ORIZONTAL ŞI VERTICAL: Trebuie să contribuim cu toţii fiecare după puterile lui, la cea a ţării. 2) A da afară din şcoală. 3) Proprietăţile unui corp care rămân neschimbate 44) Prietenă. 5) Se spune că... 6) Moşul care se plimbă pe la gene. 7) Soarele vechiului Egipt. 8) Este.

foasă, ca un adevărat stindard înălțat. Cât timp o voiu ține în sus, lucrurile vor merge bine și înseamnă ca voi să porniți tot înainte. Când o voiu lăsa în jos, fiecare să-și caute scăparea cum va crede cu cale.

Viespea, care auzise totul, se reîntoarse ca să-i dea socoteală bourelului.

In revărsatul zorilor, dobitoacele porniră cu atât alai spre câmpul de luptă încât simțeai că se cutremură pământul sub pașii lor. Bourelul veni și el pe sus, urmat de întreaga-i oștire ce nu-și mai găsea astâmpăr și făcea să se cutremure văzduhul de atâta bătae din aripi.

Bătălia începu. Bourelul trimise viespea să se ascundă sub coada vulpei și s'o înțepe fără răgaz. La cea dintâi împunsătură, vulpea tresări, își ridică un picior și, înfuriată, își lăsă coada într'o parte. La cea de-a doua, o lăsă în jos, dar la cea de-a treia nu se mai putut stăpâni și, cu un vaiet prelung, și-o vârî între picioare.

Văzând aceasta, dobitoacele crezură c'au pierdut lupta și-o luară la fugă, fiecare căutându-și vizuina. In acest chip, sburătoarele câștigară bătălia

Regele și regina se îndreptară spre cuib, strigând:

— Copii, bucurați-vă! Beți și mâncați, am câștigat lupta!

— Nu, răspunseră tinerii bourei. Nu vom pune nimic în gură mai înainte ca ursul să fi venit la cuibul nostru și să-și fi cerut iertare.

Bourelul cel bătrân sbură spre vizuina ursului și grăi:

— Fiecar bătrân, hai la cuibul puișorilor mei, și cere iertare, altfel va fi vai și amar de tine!

Ursul, îngrozit, porni spre cuib mai mult târându-se, și se grăbi să-și ceară iertare. De abia atunci micuții bourei se șocoară mulțumiți pe deplin. Mâncarea, băura și se veseliră pân' aproape de puterea nopții.

NASTRATIN HOGEA

Nastratin Hogea într'o seară
la fereastră cum ședea
Sta cu nasul doar afară
Incât lumea se mira
Trecând unul din prieteni. —
Ce miroși? l-a întrebat.
— Vecinul meu, el răspunse,
gătește scumpe mâncări.
Și de-al lor miros mă satur,
trăgându-l mereu pe nări.

ȘTIINȚĂ AMUZANTĂ

Faci în palmă o dungă cu cerneală și dunga se preface în cruce. Moaie o peniță în cerneală și fă în palmă o linie în direcția crestăturei naturale a palmei„ care merge dela degetul arătător până la degetul cel mic. Roagă pe cineva să-ți acopere palma cu o pălărie, apoi îndoiești palma ca și cum ai închide-o; o deschizi imediat și ceri să ridice pălăria: crucea va fi făcută.

*

Mijloc de a ridica într'un pahar, apa dintr'o farfurie. Pune apa dintr'o farfurie, apoi aprinde o bucată de hârtie; când va fi bine aprinsă, arunc'o în pahar și răstoarnă paharul cu gura în jos peste apa din farfurie. Atunci toată apa se va urca în pahar.

*

Oul deasupra unei butelii. Înfigeți de o parte și de cealaltă a unui dop, două furculițe de aceiași greutate; să scobiți ușor extremitatea inferioară a acestui dop, în așa chip ca să se aplice exact pe unul din capetele oului; puneți celalt capăt pe marginea unei butelii, menținând oul în poziție verticală; după câteva încercări, veți constata că sistemul stă în echilibru, din cauza scoborârii centrului de gravitate

Nu-i rău să știți că...

— In timpul războiului de 30 de ani dintre Franța și Germania (1618—1648) cel care a condus armatele franceze împotriva forțelor germane era un german, ducele de Saxa-Weimar; iar cel care a condus armatele germane contra Franței era un francez, generalul François de Mercy.

— In Thailand (Siam) a fost descoperit un popor de pitici. Aceștia sunt cei mai mici oameni din lume și trăesc în pădurile seculare ale Siamului. Bărbații au în medie o înălțime de 1,34 m.

— Bambusul e una din cele mai folositoare plante, mai ales în țări cum e China, unde crește foarte înalt. Vlăstarele tinere și semințele sunt folosite ca alimente, iar tulpinele lemnoase sunt excelente pentru construcția caselor, a mobilelor și a unei soi de căruțe și unelte de agricultură. Tulpinele cele mai înalte constituie excelente catarge pentru bărci cu pânze iar fibrele bambusului se pot împleti și țese, în diferite forme, spre a deveni: coșuri„ pălării, preșuri, paravane și chiar haine. Tot din ele se fac frânghii foarte rezistente și fețile pentru lumânări

HAI SĂ RÂDEM

INTREBAREA EI...

Din cauza învălmășelii produse la ieșire. Lenuța a fost despărțită de fratele ei. Nevăzându-l nicăeri, ea se apropie de un domn înalt și-l întreabă

— D-le, n'ați văzut dvs. cumva un băiețaș fără o fetiță?

COCOLOȘ

Ilinca, măturâ bine pe jos, păstrează prosoapele, piepteniî, mașinile de ras, foarfecele în sertare și numai după ce vei pune toate lucrurile la locurile lor ,să încui și să pleci acasă. Ai înțeles, Ilinca?

— Am înțeles domnule patron.

Domnul patron, stăpânul frizeriei „La Foarfecele Ascuțit” își luă paltonul din cuier și plecă. Ilinca rămase singură în frizerie. Era nouă și jumătate seara, toți lucrătorii plecaseră, numai ea, fiind ucenică deabea de două luni, trebuia să rămâie ultima, să curețe prăvălia. Meseria aceasta, pe care numai de nevoie și-o alesese Ilinca, era obositoare și nu-i aducea decât puțin câștig și nici un pic de mulțumire sufletească.

De dimineață până seara, trebuia să stea în picioare, să alerge de colo până-colo.

— Ilinco, adu prosopul!

— Ilinco, periază paltonul domnului!

— Ilinco, haide, umblă mai repede, adu mașina de ras...

Pe urmă, când plecau clienții, când plecau lucrătorii ea singură, trebuia să rămână să spele pe jos, să mâture, să strângă toate lucrurile risipite pe mese, pe scaune.

Dimineața trebuia să vie înaintea tuturor ca să facă focul. Seara, era stovită. Deabea avea putere să urce cele patru etaje care duceau la mica și sărăcăcioasa odăiță în carte locuia singură, Ilinca.

Ilinca avea cincisprezece ani, dar era atât de slăbuță și de piperniciță încât nimeni nu voia să creadă că are mai mult de unsprezece-doisprezece ani. Crescuse la țară unde ar fi rămas mai departe, cu siguranță, dacă într'o noapte nu le-ar fi ars toată gospodăria.

Mama Ilincuței cu tatăl ei și cu încă doi frați mai mici au rămas pe drumuri.

Fiecare a trebuit să se ducă, în străini, să muncească. Ilinca a venit la București. O prietenă a mamei ei a îndrumat-o spre frizeria „La Foarfecele Ascuțit” unde se căuta o ucenică harnică.

Dar să ne întoarcem acum, după ce o cunoașteți mai bine pe Ilinca — la seara aceia de iarnă, când fetița a rămas iar singură în prăvălie, după ce domnul patron îi spusese să mâture și să păstreze toate lucrurile în serțare.

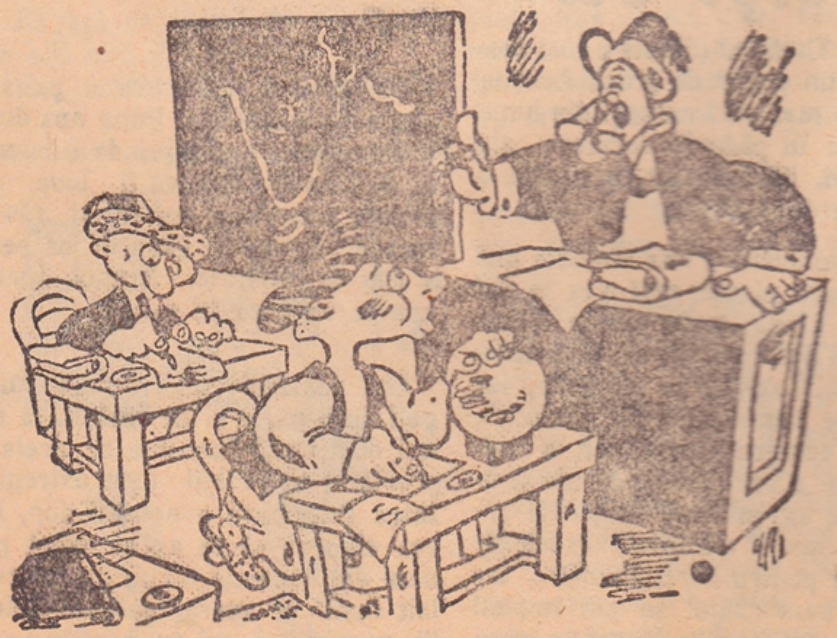
Ilinca făcu tot ce-i poruncise stăpânul ei. Își desfăcu apoi șorțul negru, pe care era obligată să-l poarte în timpul lucrului, își luă din cuier jacheteța ruptă care-i slujea drept palton și după ce stinse lumina, plecă din frizerie.

Afară bătea un vânt rece care aducea toată zăpada în față. Pe stradă erau puțini trecători și grăbiți. Ilinca se opri întâi la o simigerie unde cumpără doi covrigi — mâncarea ei de seară — pe care îi înveli sub jachetă, apoi mai mult alergând, se îndreptă spre casă.

Ilinca, tocmai, cotea colțul străzii pe care se afla casa ei, când un mioriăit trist, o făcu să se oprească pe loc. Lângă un gard, un pisoi alb, atât de alb că deabea se deosebea de zăpada care îl înconjura, se uita la Ilinca cu niște ochi mari, verzi, foarte triști, foarte disperați, cari parcă voiau să spună:

— Nu mă lăsa să degeer de frig, ia-mă cu tine, fie-ți milă!

Ilinca se aplecă îndată și luă pisoiul în brațe. O clipă se gândi să-l ducă cu ea. Pisoiul era într'adevăr foarte frumos — de mult își dorea ea un pisoi — și era atât de trist, de nenorocit, de zgribulit de frig, încât îi se topea inima de milă. Dar Ilinca, dădu drumul, to-

— Domule profesor, nu e așa că o sută de lei e mai mare decât pământul?

— Cum ți-a venit asta în cap?

— Foarte simplu: Pământul re numai doi poli și suta cinci.

tuşi pisoiului din braţe şi îl puse lângă gard, acolo unde îl găsise.

— Cine va îngriji de el? Ce va mânca?, îşi spuse fetiţa şi cu toate că i venea foarte greu să părăsească pisoiul în noapte şi în frig, o luă repede din loc, gonind spre casă. Ilinca se pregătea tocmai să urce scările când auzi din nou un — miauuuu! disperat şi când simţi trupul pisoiului frecându-se de picioarele ei. Pe scară era întuneric, doar ochii pisoiului, străluceau ca două focuri mici. Ilinca îl luă în braţe şi îl mângâie pe pisoiul care se ghemuise ca un copil în braţele ei.

Fetiţa îl duse în odaie şi îl înveli bine într'un şal cald. Pisoiul torcea acum mulţumit, părea că spune: Ce bine e aici! ce bine e aici, Ilinco!

A doua zi, pisoiul, primi un nume. Ilinca îi spuse: Cocoloş pentrucă era alb ca un cocoloş de zăpadă.

Cocoloş o ducea foarte bine la Ilinca. Nu lipsea niciodată laptele seara, bucăţica de carne la prânz. Ilinca îi purta de grijă ca unui copil. Acum când se gândea să se întoarcă acasă numai era tristă ca altădată, fiindcă ştia că există cineva care o aşteaptă, care îi recunoaşte paşii şi îi iese bucuros, înainte. La masă, nu mai e singură, lângă scaunul ei, Cocoloş îi mănâncă porţia de mâncare privind recunoscător la stăpâna lui. Seara nu se mai culcă singură şi tristă. Cocoloş se lungeşte în poala ei şi toarce, toarece mereu, până ce somnul lipeşte şi pleoapele fetiţei şi ale pisoiului.

Ilinca acum e mai puţin tristă şi chiar munca din frizerie i se păru mai puţin istovitoare. Numai e singură! Are un prieten!

Trecuseră două luni de când Cocoloş fusese adoptat de Ilinca, iarna era pe sfârşite, zăpada se topea în şuvoaie pe străzi sub soarele care începuse să fie călduţ.

Era într'o duminică după masă, când Ilinca auzi un ciocănit în uşă. Fu foarte surprinsă când văzu intrând o doamnă tânără, frumos îmbrăcată, care o întrebă îndată — „D ta eşti stăpâna pisoiului?

— „Da, eu sunt” răspunse Ilinca, neînţelegând încă rostul acestei vizite neaşteptate.

— Domnişoară — spuse vizitatoarea — eu locuesc peste drum, la casa aceia mare, cu terasă. De două săptămâni îl văd zilnic pe pisoiul d tale care îmi place foarte mult. Aşi dori să ţi-l cumpăr... Pot

GHICI GHICITOAREA MEA

Am un unchiaş mare
C'o sută de d'araci în spinare.
(Arici)

Miş, miş
Prin păiş
Haci, haci
Prin copaci.
(Ace)

Şerveţel vărgat
Peste mare aruncat.
(Curcubeu)

In pădure născui
In pădure crescui,
Acas'dacă m'aduseră,
Vătaf mare mă puseră.
(Ciomag)

JOCURI

Când a ieşit dela tipar, pe foaia unei cărţi de aritmetică era scris:

4 X 10 = 57
14 X 5 = 40

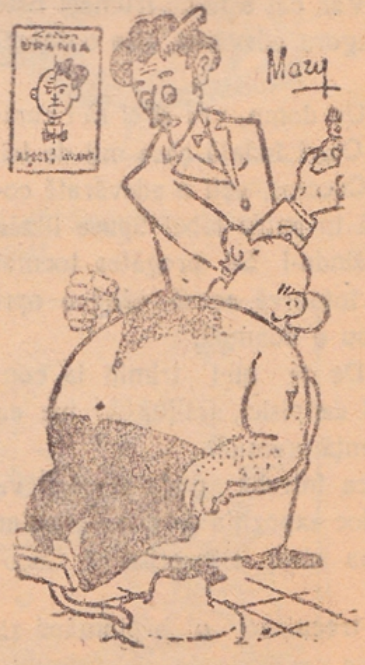
Ce se întâmplase? Zetarului îi căzuseră literele pe jos şi apoi le aşezase greşit la loc.

Puteţi să le aranjaţi aşa cum trebuie?

PROBLEMA CU PACALEALA

Dacă într'un pom sunt 4 păsări şi vine un vânător şi împuşcă una, câte mai rămân?

GLUME

La frizer:

— Barba?

— Nu, pieptul

da pentru el cinci mii de lei, îndată...

Ilinca rămase uluită! Cinci mii de lei! Cu banii aceştia îşi putea cumpăra tot ce avea nevoie. Rămase pe gânduri, încurcată, neştiind ce hotărîre să ia. Cocoloş, care habar n'avea că e vorba de el, se juca înainte ca un mosor de aţă.. Ilinca se pomeni cu pisoiul, frecându-se de picioarele ei, ca în noaptea când îl culesese de pe stradă, voind parcă să-i împrospăteze în minte această amintire. Îl luă repede în braţe, îl strânse înduioşată la piept şi spuse fără şovăire: — Nu-l dau pe Cocoloş, doamnă!

După ce plecă doamna cea bogată, Ilinca îl luă în braţe pe Cocoloş şi porni cu el pe stradă. Ceeace era într'adevăr surprinzător, era faptul că toţi trecătorii se opreau să-l vadă mai bine pe pisoi, să-l mângâie.

— Vai, cât este de frumos! Este un Angora adevărat, zise o doamnă.

— Un domn, vru şi el să-l cumpere. Oferi îndată şase mii de lei.

— Cocoloş, eşti o adevărată comoară în patru labe! Spuse Ilinca mângâindu-l Se pregătea tocmai să se întoarcă acasă, când o opri din nou o doamnă.

— De ce nu-l trimiţi la concursul de pisici, fetiţo? Ar lua cu siguranţă premiul.

Ilinca întrebă unde şi când va avea loc expoziţia de pisici şi chiar în ziua aceia îl înscrise pe Cocoloş.

Nu trecu nici o săptămână şi, „Marea expoziţie de pisici de rassă" se deschise, stârnind un mare interes pentru admiratorii acestor animale.

Printre toţi oamenii aceia gălăgioşi cari aşteptau nerăbdători rezultatul concursului, Ilinca era singura care stătea deoparte, tăcută, schimb.nd priviri prietenoase doar cu Cocoloş care era pus într'un coş cu alţi pisoi.

— Premiul I, în valoare de douăzeci de mii de lei lui Cocoloş, cel mai frumos pisoi de Angora! strigă preşedintele concursului în aplauzele generale.

...A doua zi, toate ziarele din Bucureşti, publicau fotografia lui Cocoloş în braţele Ilincăi, mica ucenică din frizeria „La Foarfecele Ascuţit", fericiţii câştigători ai importantei sume de douăzeci de mii lei.

Dacă vreţi să ştiţi ce fac în clipa asta, fiecare dintre ei, vă pot spune: Mama Ilincăi dă de mâncare păsărilor din ogradă, tatăl Ilincăi drege, osia dela car, cel mai mic dintre cei doi fraţi, îşi face singur o praştie, iar celălalt citeşte o carte cu poveşti..

Pe prispă, Ilinca coase fluturi de aur pe mânecile unei bluze albe, ca blana lui Cocoloş.

Cocoloş? E foarte ocupat acum să-şi spele mustăţile de lapte Pe seară trebue să plece în căutarea şobolanului zărit eri, prin hambar.

Scufiţa Roşie

În epoca de piatră:
— Doamnă a venit poşta.

CEI TREI LENEŞI

Un împărat avea trei fii şi-i iubea pe câte-şi trei deopotrivă, astfel că nu ştia pe care dintre ei să-l lase moştenitor după moartea sa. In clipa când simţi că i s'apropie sfârşitul, îşi adună la căpătâi cei trei feciori şi le spuse:

— Dragii mei, iată ce-am hotărît. Care dintre voi e mai leneş, pe acela îi voiu lăsa să împărătească în cuprinsul acestei ţări după moartea mea.

Atunci, cel mai mare dintre feciori zise:

— Tată, mie mi se cuvine împărăţia, fiindcă sunt atât de leneş încât, dacă-mi dă un gunoiu în ochi, mai bine mă lipsesc de ochi decât să-mi dau osteneala să scot gunoiul.

Al doilea zise:

— Tată, mie mi se cuvine împărăţia, fiindcă dacă m'aşez lângă foc ca să mă încălzesc, mai bine las să-mi ardă tălpile picioarelor decât să mă feresc de flacără.

Cel mai mic dintre copii, zise:

— A mea e împărăţia, tată, fiindcă eu sunt atât de leneş încât, dacă ar veni cineva să mă spânzure şi mi-ar leega funia de gât, chiar atunci când mi-ar pune cuţitul în mână ca să tai funia, mai bine aş lăsa să mă spânzure decât să mă ostenesc să fac vreo mişcare.

Auzind acestea, împăratul zise:

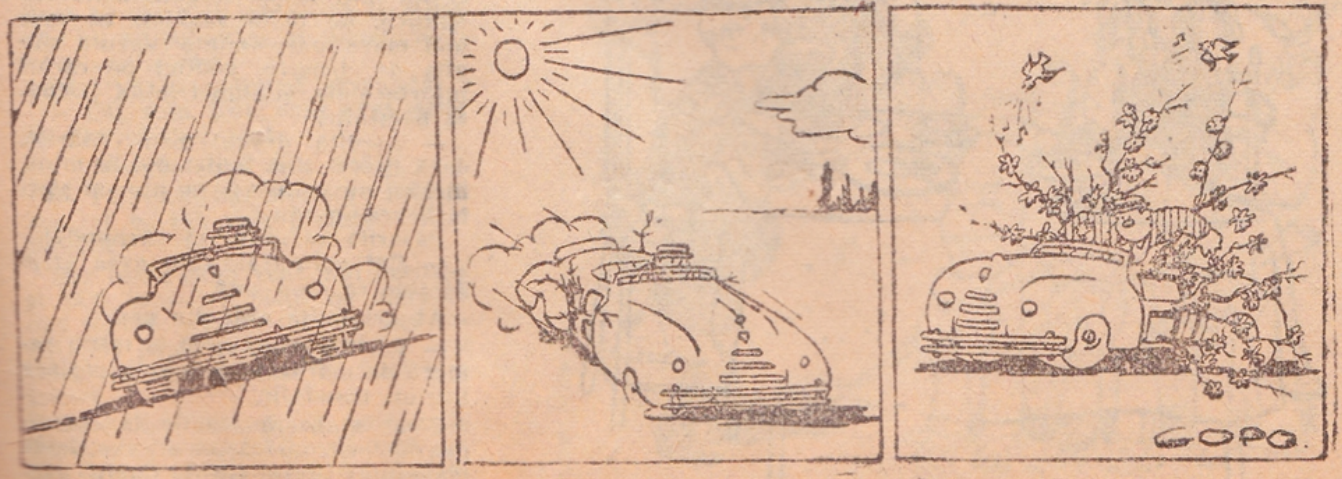
— A ta va fi împărăţia fiindcă într'adevăr, tu eşti mai leneş decât toţi.

Augustin şi automobilul de lemn

1) Şti că e frumos automobilul ăsta de lemn. Hai să-l cumpăr.

2) Aleargă destul de bine, nu m'am înşelat.

3) Auleo... a început să plouă.

4) Noroc c'a eşit soarele

5) Mi-a înverzit automobilul

PĂSĂRILĂ

A fost odată un pădurar, care într'o bună dimineață se duse la vânat în pădure. În clipa când ajunse în marginea unui poiăriș, auzi niște țipete, ca și cum ar fi scâncit un copil în hățișuri. Porni spre locul unde se auzeau țipetele și, când ajunse în dreptul unui tufan înnalt, băgă de seamă că pe o creangă a copacului se cățărase un copil numai de-o șchioapă.

Pe semne că vre-o pasăre de pradă smulsese copilul din poala mamei care, adormind în mijlocul pășunei, își uitase de vietățile răutăcătoare. Pasărea de pradă luase copilul în ghiare și, sburând cu ei în copac îl lăsase cățărat pe creangă.

Pădurarul se urcă în copac, dădu jos copilul și își zise:

„Îl iau cu mine și va crește la un loc cu fetița mea".

Îl duse acasă și copiii se împrietenira în scurtă vreme. Se jucau împreună și, fiindcă bietul copil fusese găsit în copac, adus aci de cine știe ce pasăre, îi ziseră Păsărilă, deoarece nu-i cunoșteau numele adevărat. Psărilă o iubea mult pe fetița pădurarului, dar și fetița îl iubea pe Păsărilă, astfel că nu se simțeau în larg dacă nu erau veșnic împreună.

Pădurarul avea o slugă bătrână și, într'o seară, porni la izvor să aducă apă în doua găleți mari. Aduse odată, mai aduse odată, și părea că și-a pus în gând să care toată apa din știubei. Fetița, văzând că baba nu mai sfârșește cu căratul, o întrebă:

— Dar pentru ce cari atâta apă, bătrânico?

Baba răspunse:

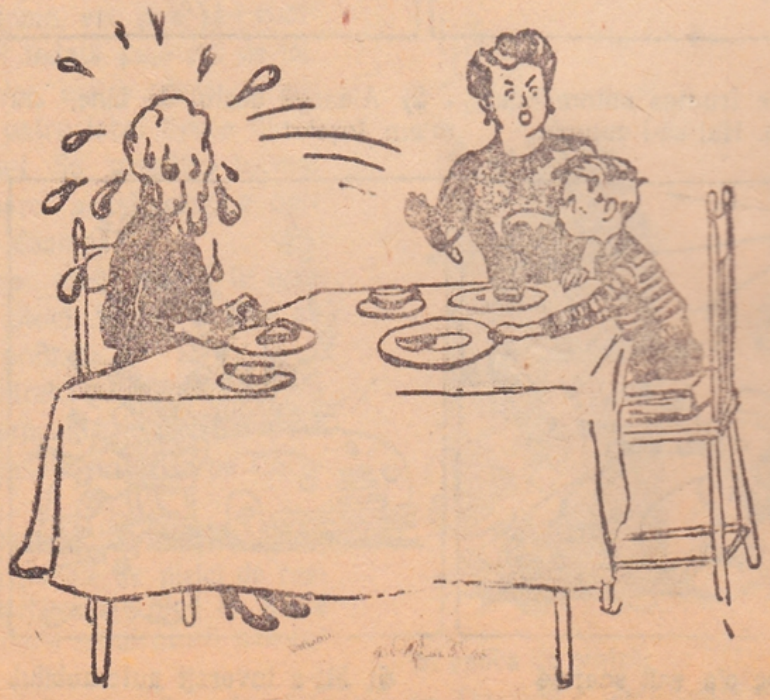
— Dacă îmi făgăduești că n'ai să spui nimănui, te voiu deslușì.

Fetița îi făgădui că n'are să spună nimănui un singur cuvânt, și atunci baba rosti:

— Mâine dimineață, când pădurarul va fi plecat la vânătoare, voiu pune așa la foc și, în clipa când va începe să clocotească, îl voiu arunca pe Păsărilă în căldare să fiarbă.

A doua zi, în revărsatul zorilor, când pădurarul plecă la vânătoare, copiii nu se dăduseră încă jos din pat. Trezindu-se cea dintâi, fetița îi spuse lui Păsărilă:

— Ascultă, dragul meu Păsărilă, dacă tu vei ține totdeauna la mine, să știi că nici eu n'am să las pe nimeni să-ți facă vreun rău.

— Gigi, fă bine și cerei doamnei scuze.»

Păsărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voiu trăi, voiu avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița căută să-l deslușească:

— Iată ce vroiam să-ți spun. Aseară, sluga noastră a cărat o mulțime de apă dela izvor. Am întrebat-o ce face cu atâta apă și mi-a răspuns că numai dacă-i făgăduiesc că nu voiu spune nimic, mă va deslușì ce face cu apa. I-am făgăduit, și-atunci mi-a mărturisit că astăzi de dimineață, după ce tatăl meu va pleca la vânătoare, ea va pune căldarea cu apă la foc și, când va începe să clocotească, te va arunca pe tine 'n căldare să fierbi. Hai să ne dăm jos din pat, să ne îmbrăcăm repede și să fugim.

Copiii se dădură jos din pat, se îmbrăcară numaidecât și se făcură nevăzuți în adâncul pădurii.

În clipa când apa din căldare începuse să fiarbă în clocot, baba se duse în odaia acestora și vru să-l smulgă din așternut pe Păsărilă ca să-l arunce în căldare. Dar, după ce deschise ușa, văzu că învelitoarea era dată 'ntr'o parte și că 'n pat nu se afla nimeni. Pricepu numai decât că bieții copii o luaseră la fugă de frică, și-atunci, îngrozindu-se, baba își zise: „Ce-i voiu spune pădurarului la reîntoarcere, când va vedea că amândoi copiii au părăsit casa? Nu-mi rămâne decât să mă iau după dânșii. Poate că încă le mai dau de urmă".

Baba trimise trei băețandri, care slujeau și ei în casa pădurarului, să dea de urma celor doi copii. Aceștia însă se opriseră în marginea pădurii, de unde veghiau cu cea mai mare luare-aminte. Văzură slugile de departe, gonind pe cărări întortocheate, și-atunci fetița îi spuse băiatului:

— Ascultă, dragul meu Păsărilă, dacă tu vei ține totdeauna la mine, nici eu nu voiu lăsa pe nimeni să-ți facă vre-un rău.

Păsărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voiu trăi, voiu avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița grăi din nou:

— Tu, Păsărilă, prefă-te într'o ramură de măceș, eu mă voiu preface într'un trandafir.

Când ajunseră slugile la marginea pădurii, nu găsiră altceva decât măceșul și trandafirul. Copiii parcă intraseră 'n pământ. Cei trei băețandri își ziseră: „Au luat-o, de bună seamă, pe alt drum!" Și se

întorseră să-i spuie babei că nu 'ntâlniseră urmă de copii, în afară de un măceș și un trandafir. Baba începu să-i ocărască

— Proști mai sunteți! le spuse ea. Trebuia să rupeți creanga de măceș și să smulgeți de pe tulpină bobocul de trandafir, și pe-amândouă să le fi adus încoace. Hai, nu mai stați locului!... Porniți din nou la drum și faceți precum v'am spus!

Slugile porniră din nou în căutarea celor doi copii. Dar aceștia îi simțiră dela mari depărtări, și atunci fetița îi spuse băiatului:

— Ascultă, dragul meu Păsărilă, dacă tu vei ține totdaeuna la mine, nici eu nu voiu lăsa pe nimeni să-ți facă vre-un rău.

Păsărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voiu trăi, voiu avea grije de tine ca de-o soră.

Atunci fetița grăi din nou::

— Tu, Păsărilă, prefă te într'o ti. sericuță, iar eu mă voiu preface într'o cununiță.

In clipa când slugile ajunseră în marginea pădurii, nu întâlniră altceva decât o biserioută, alături de care se afla o cununiță. Mai căutară ce mai căutară, apoi își ziseră: „La ce-am mai căuta în zadar? Tot nu vom da peste ei. Mai bine haideți acasă!"

Când ți văzu intrând pe ușă, baba îi întrebă ce ispravă au făcut Ei spuseră că u'au întâlnit altceva decât o biserioută, alături de care se afla o cununiță.

— Sunteți niște proști! începu începu să-i ocărască baba. Trebuia să dărâmați biseriouța și să-mi fi adus cununița.

Dacă văzu că n'o scoate la capăt cu e', baba îi luă cu dânsa și plecară împreună în căutarea celor doi copii. Dar aceștia le simțiră pașii dela mari depărtări. Și, numaidecât, fetița grăi:

— Ascultă, dragul meu Păsărilă, dacă tu vei ține totdaeuna la mine, nici eu nu voiu lăsa pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Păsărilă se grăbi să răspundă:

— Cât voiu trăi, voiu avea grije de tine ca de-o soră

Atunci fetița zise iarăși:

— Tu, Păsărilă, prefă-te într'un lac, iar eu mă voiu preface într'o rățușcă.

Dar baba, când veni mai aproape și zări lacul, se plecă pe margine să-l soarbă. Atunci rățușca ieși înnot din păpuriș și, apucând-o cu ciocul de cap, o trase la fund și-o înnecă

După ce-i făcură de petrecanie babei, copiii porniră voioși spre casă. De-aci 'nainte vieții ră mulțumiți unul lângă altul, dacă nu cumva or mai fi trăind și astăzi.

BUNICUL ȘI NEPOTUL

A fost odată un om sărac și tare bătrân, căruia dela un rând de vreme privirea i se turburase, nu mai auzea bine și genunchi începuseră să-i tremure. La masă, de abia dacă mai putea să țină lingura 'n mână. Risipea bucatele pe fața de masă și se întâmpla de multe ori să-i scape cocoloașele de pâine până și din gură.

Fiul său și nevasta acestuia începură să se scârbească în cele din urmă, astfel că hotărâră să-l adăpostească pe bătrân lângă vatră. Îi făcură culcuș într'un ungher și aci îi aduceau de mâncare într'un blid vechi de pământ, dar nu-i dădeau decât atât cât să-și astâmpere foamea. Bietul om privea în dese rânduri spre masa încărcată cu toate bunătățile și își simțea ochi umezi de amărăciune.

Într'o zi, mâinile începură să-i tremure atât de tare încât nu mai fu în stare să ducă nici lingura la gură. Blidul căzu la pământ și se sparse. Noră sa înce pu să-l certe, dar el nu răspunse nimic și se mulțumi să ofteze. Atunci ea îi cumpără un blid de lemn din care avea să mănânce de-aci înainte.

Într'o zi, feciorul și nora bătrânului îl văzură pe cel mai mare dintre copiii lor, care n'avea mai mult de patru ani, cioplind la o spărtură de lemn, găsită cine știe pe unde.

— Ce faci acolo? îl întrebă tatăl său.

— Cioplesc la un blid, răspunse copilul, din care să mănânce tata și mama atunci când eu voi fi crescut mare.

Bărbatul și nevasta se priviră un răstimp fără să rostească un cuvânt, apoi începură să plângă.

Din ziua ceea îl primiră din nou pe bătrân la masa lor. Mânca alături de toți ceilalți și nu-l mai certa nimeni dacă se întâmpla să risipească din când în când bucatele pe fața de masă.

GHICI

Cine șade în căsuță,
Doarme'n pat sau în cotruță,
Albă, neagră, pe-tricioară,
Sfârâind din mustăcioară?
Și de mișcă-un șoricel,
Țup îl prinde sprintenel.

(Pisica)

Ce sună între hotară
Și s'aude'n a noua țară?

(Tunetul)

Scânteioară ioară
Pe om îl omoară.

(Trăsnetul)

— Astfel vom economisi încălțămintea.

LUPUL ŞI IEZII

A fost odată o capră care avea şapte iezi şi, ca orice mamă, îi iubea mai mult decât îşi poate cineva închipui. Intr'o zi, în timp ce se pregătea să plece la pădure ca s'aducă dela mâncării, capra îşi chemă iezii şi le spuse:

— Dragii mei copii, eu sunt nevoită să plec la pădure. Feriţivă de lup şi nu-l lăsaţi să intre peste voi, căci dacă va intra, niciunul nu va mai scăpa teafăr. Impieliţatul de lup îşi schimbă totdeauna înfăţişarea, dar voi îl veţi putea cunoaşte numaidecât după labele sure şi după glasul lui cel gros.

— N'avea nicio grije, mamă, răspunseră iezii. Vom şti să ne păzim.

Capra behăi mulţumită şi porni la drum.

Nu trecu mult şi se auzi o bătaie 'n uşă. Un glas de-afară începu să strige:

— Copii, deschideţi uşa! A venit maica voastră şi v'a adus fiecăruia câte ceva.

Dar iezii îşi dădură seama după glas că era lupul şi, răspunseră:

— Nu deschidem, fiindcă ştim foarte bine că tu nu eşti mama noastră. Ea are glasul blând, iar al tău e aspru şi gros. Tu eşti lupul.

Auzind acestea, lupul se duse numaidecât la prăvălie şi cumpără o bucată mare de cretă, pe care-o mâncă, subţiindu-şi glasul. Apoi, întorcându-se din nouă, bătu în uşă şi strigă:

— Deschideţi uşa, copii, c'a venit maica voastră şi i-a adus fiecăruia câte ceva!

Dar lupul, din nebăgare de seamă, îşi proptise laba de marginea ferestrei şi, văzând-o, iezii răspunseră:

— Nu deschidem, fiindcă tu nu eşti mama noastră. Ea n'are laba neagră ca tine. Tu eşti lupul.

Păcălindu-se şi de astădată, lupul se duse la un brutar şi-i spuse:

„Mi-am făcut o rană la picior. Dă-mi să mă ung cu niste cocă!"

Bietului morar i se făcut frică şi-i presără un pumn de făină peste labă.

Lupul porni din nou spre locul unde se aflau iezii, bătu în uşă şi grăi:

— Deschideţi uşa, copii. A venit maica voastră şi i-a adus fiecăruia câte ceva din pădure.

Iezii răspunseră:

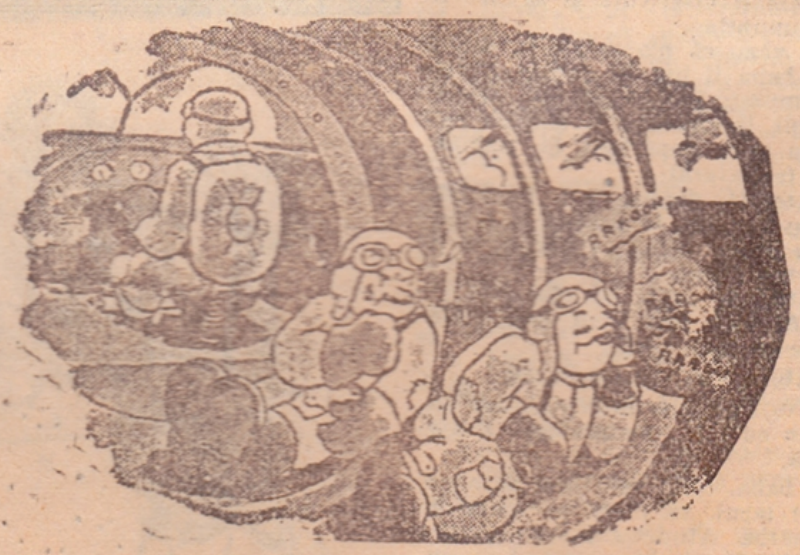
— Arată-ţi laba, ca să vedem dacă tu eşti maica noastră!

Lupul îşi puse laba pe marginea ferestrei şi, dacă văzură iezii că e albă, crezură că e mama lor şi deschiseră uşa. De abia atunci văzură că-l au înaintea ochilor pe cumătrul lup. Ingroziţi, o luară la fugă, căutând să se ascundă fiecare pe unde putea. Unul se vârî sub masă, altul sub pat, al treilea intră pe coş, al patrulea se furişă în bucătărie, al cincilea se ascunse într'un dulap, al şaselea sub cazanul de spălat rufele, iar cel din urmă în cutia orologiului din perete. Dar lupul îi găsi numaidecât şi, pe care punea laba, nu-l mai lăsa teafăr. Astfel îi înghiţi pe toţi şi nu-i scăpă decât unul singur: cel ce se ascunsese în cutia orologiului.

După ce-şi potoli foamea şi se îndestulă, lupul plecă şi, culcându-se sub un copac dintr'o poiană înverzită, adormi şi începu să sforăie.

După câtăva vreme se reîntoarse şi capra din pădure.

Dar, când ajunse'n pragul caunele peste altele, blidurile făcute ţăndări, pernele şi plăpumile trântite pe jos şi iezii nicăieri! Ii căutasei, ce-i văzură ochii? Uşa dată într'o parte, lucrurile răsturnate

In avion.

— Nu pot închide ochii din cauza ta. Sforăi ingrozitor!

— Ai totuşi noroc, dacă nu sforăeam eu n'ai fi putut dormi din cauza motorului.

tă îndelung, îi strigă pe nume, dar nu-i răspunse nimeni.

In clipa când se auzi strigat pe nume, cel mai mic dintre iezi răspunse cu tremur în glas:

— Mamă, eu sunt aci, în cutia orologiului!

Capra se grăbi să-l smulgă din ascunzătoare şi iedul îi povesti în ce chip îi amăgise lupul şi cum pieriseră toţi ceilalţi fraţiori ai lui sfâşiaţi, unul după altul.

Biata capră nu mai conteni din plâns câteva zile în şir.

După ce trecu, o bună bucată de vreme, ca să-şi mai uite de amărăciune, capra plecă de-acasă cu singurul ied după dânsa. Când ajunse în poiană, îl zări pe lup sforăind la umbră sub copac, de păreau că se cutremură crângile de-asupra lui. Îl privi îndelung, cercetându-l cu luare-aminte şi în cele din urmă băgă de seamă că în burta lui înfoiată parcă s'ar fi mişcat ceva.

— Doamne Dumnezeule, îşi zise capra, oare nu cumva or fi rămas teferi bieţii mei copilaşi pe care i-a înghiţit dihania?

Trimise în fugă iedul s'aducă de-acasă un a., un fir de aţă şi o foarfecă. După aceea spinteca burta lupului şi, la cea dintâi cre - tătură, un ied îşi scoase capul la lumină. Făcu crestătura şi mai mare şi iezii ieşiră din beznă unul după altul. Toţi erau teferi şi nu păţiseră nimic, deoarece lupul, nesăţios cum era, îi înghiţise fără să-şi mai pună fălcile la muncă.

Iezii nu mai puteau de bucurie. O desmierdau pe maica lor cu dragoste nemărginită, sărind şi behăind de-ţi era mai mare dragul, aşa cum a făcut croitoraşul la nunta lui rămasă de pomină. Dar după câtăva vreme capra le spuse:

— Acum duce-ţi-vă şi adunaţi pietre ca să umplem burta nesăţiosului până ce nu se trezeşte din somn!

Iezii aduseră pietrele în cea mai mare grabă şi umplură cu ele burta lupului, pe care capra se grăbi s'o coasă la loc. Lupul nu simţise nimic şi nici nu se clintise măcar.

După ce se odihni îndelung, fiara se trezi şi, întrucât pietrele din burtă îi făceau sete, vru să se scoale şi să pornească spre izvorul ce curgea prin apropiere. Dar toată truda îi fu zadarnică; nu numai că nu putea să umble, dar nici nu putea să se urnească din loc. La fiece mişcare, pietrele se loveau una de alta. Atunci, lupul strigă: Ajutor. Mi-e grozav de sete.

Cu mare greutate ajunse aproape de izvor dar, când se plecă să bea apă, pietrele îl traseră la fund şi lupul se înnecă în bulboana ştiubeiului.

CIUDĂŢENII DIN LUMEA ANIMALELOR

Locuitorul unei mansarde, se întâlnea noptile, uneori pe scara întunecoasă care ducea la odaia lui, cu doi şoboiani care mergeau liniştiţi unul lângă altul ţinând unul între dinţi capătul unui beţişor iar celălalt, capătul opus al beţişorului. De câteva ori a încercat să omoare pe una din cele două rozătoare dar nu a izbutit. Aduse o pisică pe care o ţinu la el câteva zile şi cum nu se mai nt în timpul acela cu cei doi şobolani, crezu că a scăpat de ei. Dar chiar în ziua când înapoe a pisica prietenului de la care o împrumutase, noaptea se întâlni iar cu cei doi prieteni şi fu foarte mirat văzând că au acelaş fel de a m e alături, ţinând beţişorul unul de un capăt iar celălalt de altul.

Fără să mai stea mult pe gânduri, cetăţeanul nostru, izbi cu mânerul umbrelei în creştetul unuia dintre şobolani. Cel atins, căzu mort pe loc iar celălalt rămase lângă el în picioare, fără să se hotărască să fugă.

Atunci omul îl privi de aproape şi rămase foarte îndurerat văzând că tovarăşul şobolanului mort, este orb...

Deabea atunci înţelese. Cu ajutorul beţişorului şobolanul orb se putea ţine după cel zdravăn, care îi arăta drumul...

Ceeace înseamnă că prietenia adevărată poate exista chiar între şoareci.

— Ce faci acolo?
— Păi, nu mi-aţi spus, coniţă, că înainte de a da lapte copiilui, să-l fierb?

CUM A PRINS MOGÂLDEAȚĂ UN URS

Mogâldeață s'a dus într'o seară la circ, cu mai mulți prieteni: *Gică, Nică, Tică și Mirică.*

Au privit ei la acrobați, la călăreți, la scamatori, s'au distrat grozav când a venit clownul și au aplaudat când directorul circului și-a făcut apariția cu un urs foarte mare... Toți au aplaudat, afară de Mogâldeață, care se făcuse galben ca ceara și tremura.

Gică spunea că astfel de fricos n'a văzut de când trăește. Nică și Tică îi dădeau dreptate. Numai Mirică tăcea, dar punea la cale ceva...

La sfârșit, după ce Mogâldeață a plecat acasă, cei patru prieteni s'au vorbit să-i joace o festă, pentru ca să-l mai scape de frică...

Uite ce este, băieți, — a zis Mirică. Să împrumutăm o blană de urs dela circ și unul din noi să o îmbrace!

— Bravo! Bravo! au sărit ceilalți.

— ...Și mâine pe seară „ursul" o să-i iasă în cale lui Mogâldeață

— Bravo! Bravo! râseră cu toții.

— Să vezi ce-o să se mai sperie!!!

— Să vezi ce-o să mai râdem!

— Ei, dar cine îmbracă pielea de urs?

— Eu!... spuse Nică.

Și astfel rămase hotărît.

Dar nu știu cum se făcu, că Mogâldeață prinse de veste de festa pe care voiau să i-o joace prietenii.

Cineva îi spuse:

— Măi, Mogâldeață, am aflat că prietenii tăi vor să-și bată joc de tine, vor să te sperie. Unul o să se îmbrace în urs și o să ți iasă în cale! Vezi, nu fii prost.

— Aha! își zise Mogâldeață. Bine că știu! Am să râd eu de ei!...

A doua zi spre seară, Mogâldeață mergea agale pe șosea... Deodată vede printre copaci un urs mare, care venea spre el...

— Aha... uite-l! râse în sinea lui Mogâldeață. Asta-i prietenul meu... Dar cine o fi? Nică? Mirică?... Las'că vedem noi, acuș.

Ursul se apropia. Se apropia cu pași grei. Mogâldeață scoase din buzunar briceagul în glumă „Stai că te învăț eu să sperii pe oameni, domnule urs!" Și înaintă spre urs cu briceagul în mână.

— Înapoi că te omor! făcu Mogâldeață pe curajosul... (Sigur că era curajos! Știa doar că sub pielea de urs se ascunde un prieten!...)

..Și tot astfel goni Mogâldeață pe urs, până ce ursul căzu într'o groapă. Și fiindcă groapa era adâncă și plină de pietre, se lovi atât de rău că nu mai mișcă. Mogâldeață făcea mare haz în marginea gropii:

— Haide măi, Nică sau Mirică, ieși afară nu mai face pe mortul! Haide mă!

Dar ursul nici gând să se miște In vremea aceasta mai mulți oameni dela circ treceau pe acolo. Se opriră la marginea gropii strigând:

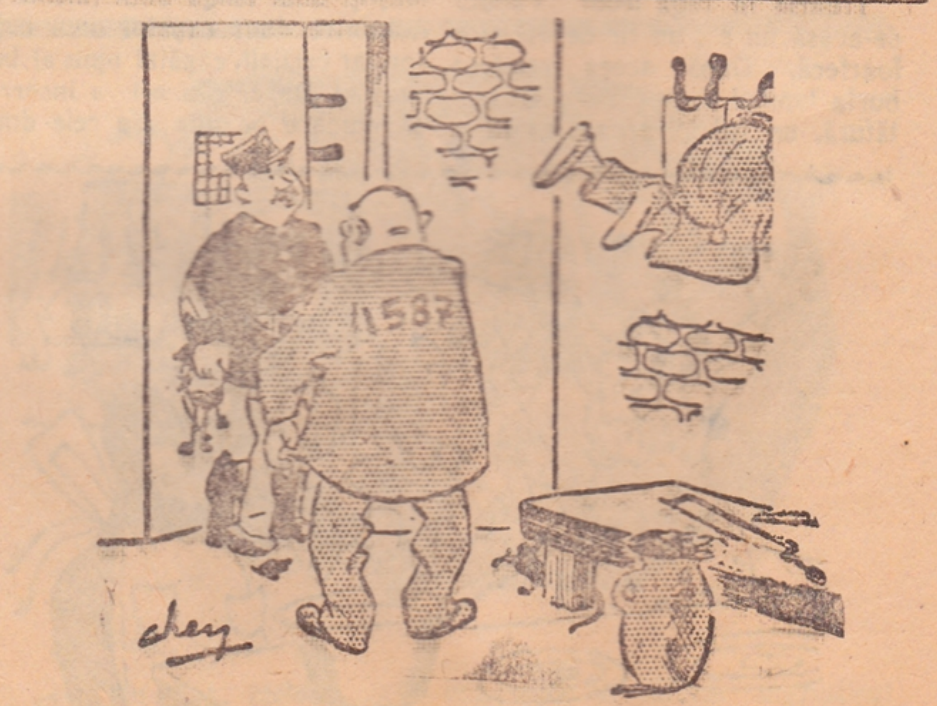
— Dar ce este? întrebă nedumerit Mogâldeață.

— A scăpat ursul cel mare din cușca circului! spuseră oamenii. Dumneata l-ai băgat aici?

— Eu! zise Mogâldeață.

Astfel s'a întâmplat că Mogâldeață a prins un urs adevărat!... Deatunci toată lumea din Mogâldești îl socoate un mare erou...

Dar el, de câte ori își amintește că numai dintr'o greșeală a fost atât de viteaz — se îngălbenește și începe să tremure...

Pușcăriașul (către paznic): Ia uite domnule, tocmai vorbeam de Dvs.

Augustin vrea să prindă fluturi

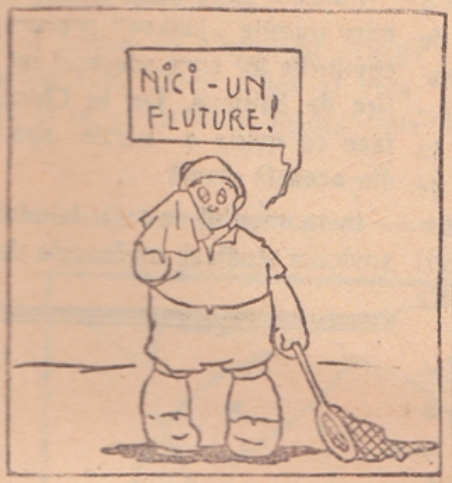
1) Augustin a plecat la vânătoare de fluturi.

2) Ce să fie domnule? Parc'au intrat toți în pământ.

2) Nici urmă de ei, oricât aș căuta.

4) Am obosit zadarnic. Să trag un puiu de somn.

5) Și culmea. Cum adormii, o sumedenie de fluturi sburau în jurul său.

POVESTEA UNUI RAC

Pe un scaun, în bucătărie, stătea coșul cu raci vii, cumpărați de servitoare.

Un rac scoase capul afară și se uită de jur împrejur, în bucătărie. Deodată zări pe masă o farfurie cu mai mulți raci... Dar ce deosebire între ei și racii aceștia!... Racii de pe farfurie erau roșii, de un roș aprins și foarte frumos.

— Ce frumoși sunt racii ăștia! zise racul. Cum aș vrea să fiu și eu ca ei!

Dar nu știa că racii din farfurie erau fierți...

Și în curând... dorința îi fu îndeplinită. Dar vă închipuiți! — nu mai avu cum să se bucure! Devenise roșu — dar nu mai era viu!

Ghici ghicitoarea mea

Lat peste lat
Peste lat îmbujorat
Crăcănat.
Peste crăcănat vineția
Gălbenia
Peste gălbenia
Badea Ludulet.

(Vatra, focul, prostrile, ceaunul, mămăliga și fiecare).

Insula lui Robinson Crusoe

Robinson Crusoe, eroul cărţii cu acelaş nume, scrisă de Daniel de Foe — este un personagiu cunoscut în toată lumea. Cine nu cunoaşte — din citit sau măcar din auzit — povestea băiatului azvârlit pe o insulă pustie, unde a izbutit totuşi să-şi facă pe lângă o viaţă foarte plăcută şi prieteni? In schimb, nu suntem siguri dacă ştiţi că insula pe care a trăit câţiva ani eroul lui Daniel de Foe, a fost descoperită de un navigator spaniol anume Juan Fernandez. Această insulă se află în Oceanul Pacific şi a devenit de când a descoperit-o Juan Fernandez, loculnţa a 290 de oameni cari trăesc fericiţi într'o climă foarte plăcută.

Crucea Roşie, a îngrijit ca locuitorii insulei — care se numeşte acum Juan Fernandez — să aibe un medic, un post de prim-ajutor, medicamente, o staţie de telegraf fără fir şi o sală de lectură aprovizionată cu o bibliotecă interesantă.

Inchipuiţi-vă surpriza lui Robinson Crusoe, întorcându-se în fosta lui insulă!

ŞTIINŢA AMUZANTĂ

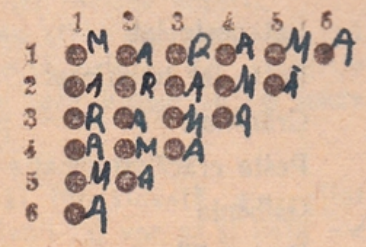
Pânzele pitoreştilor bărci chineze numite „junkce" precum şi coviltirile lor sunt adeseori tot din fire de bambus, iar în China se face cu mâna o hârtie specială din această plantă.

In momentul de faţă, tehnicienii sovietici studiază mijloacele de a putea fabrica o astfel de hârtie cu ajutorul maşinilor.

Aceasta ar rezolva în mod foarte fericit lipsa de hârtie, căci bambusul creşte atât de repede şi atât de mult, încât n'ar fi niciodată lipsă de material. Secţiuni din tulpinele de bambus se întrebuinţează pentru fabricat vase de flori şi suporturi pentru umbrele. Singurul inconvenient al acestei plante atât de folositoare, e că tulpinele, când se usucă, au tendinţa să plesnească. Tulpinele acestea mai servesc în unele locuri şi la fabricarea ţevilor de apă şi a arcurilor şi săgeţilor.

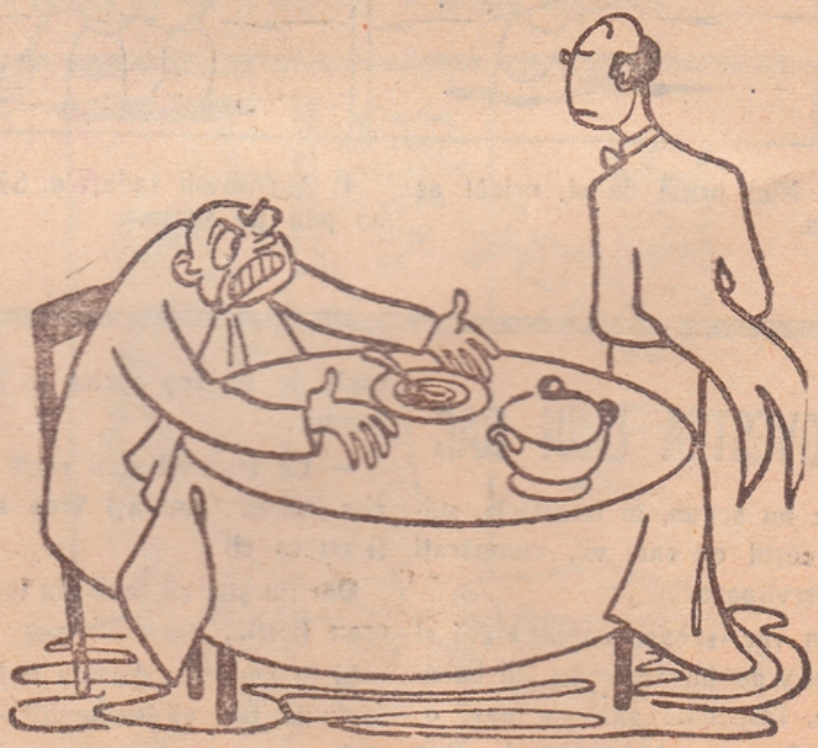
— In vechime asfaltul se întrebuinţa pentru unsul corăbiilor şi pentru conservarea mumiilor. In limba persană mumie înseamnă asfalt.

JOCURI

ORIZONTAL ŞI VERTICAL:

1) Basma 2) Metal, 3) Pentru fotografii sau tablouri. 4) A iubi. 5) Rudă cu „Bă" 6) Vocală.

— Ascultă chelner, în restaurant antul de alături se mănâncă mult mai bine!

— Mie îmi spuneţi! Şi eu tot acolo mănânc.

Raţa profesoară

A fost odată o raţă.

Care se credea cea mai deşteaptă raţă de pe pământ...

Şi care spunea: De ce oare o fi leul regele animalelor? Eu sunt mult mai deşteaptă decât leul. Eu ar trebui să fiu în locul lui!

Cineva (mi se pare o găină moţată) i-a explicat:

Leul nu vorbeşte multe, ba nu vorbeşte chiar de loc. Dar când urlă odată, toate animalele se sperie de el. Deaceea este el regele animalelor.

Raţa răspunse:

— Eu n'aş avea nevoe să sperii pe celelalte animale. De mine ar asculta de vorbă bună!

— Cum? întreabă găina moţată. Dar nu toate animalele înţeleg limba ta, limba „mac-mac"!

— Ce-are face?! răspunse raţa. Voi deschide o şcală în care voi învăţa pe toate animalele limba mea!

Zis şi făcut.

Primul elev care s'a înscris la şcoala raţei a fost lupul.

El era foarte cuminte.

La începutul orei, raţa a început să explice astfel:

— Mac — mac — mac — mac...

Şi apoi spuse:

— Acuma scrie pe tăbliţă ce ţi-am spus eu!

Lupul (care era un lup foarte silitor şi cumsecade) luă tăbliţa şi scrise:

Mac—mac—mac—mac.

Tot urmând astfel, după două ore lupul ştia aproape desăvârşit limba raţelor, căci raţa noastră era o prfesoară admirabilă.

Era ora unsprezece şi jumătate dimineaţa.

— Ei, acuma, dragă lupule, cred că într'o jumătate de oră vei vorbi la fel de bine ca şi mine limba ma-mac!

Şi într'adevăr! După o jumătate de oră, lupul nu mai avea nimic de învăţat dela raţă.

— Lecţia s'a isprăvit! strigă veselă raţa. Du-te acasă şi învaţă-i şi pe ai tăi ce-ai învăţat dela mine... Dar du-te! Ce mai stai???

Lupul nu se mişca din loc.

— Nu pot să mă duc acasă, deoarece tot învăţând am obosit şi mi s'a făcut foame! Crede-mă, domnişoară profesoară, nici nu mai am putere să mă întorc acasă... Trebue mai întâi să mănânc. ceva.

Şi — pentrucă nu vedea nimic altceva mai bun de mâncat, se apropie de raţă şi o mâncă...

Găina moţată — care privise toate astea de peste gard făcea în sinea ei:

— Cot—co—co—co—dac!

— Ai văzut, raţo, dacă ai vrut să te faci regele animalelor?

Umpleţi cu un creion colorat toate spaţiile însemnate cu un punct.

Veţi reuşi un frumos desen.

O POVESTE DIN HARLEM

Cartierul negrilor din New-York

Abe a văzut lumina zilei în Harlem. Dar poate că nu ştiţi ce este şi unde este Harlem!?

Iată că vă spun eu. Harlem este cartierul negrilor din New-York. Aici, în câteva străzi mărginaşe ale marelui oraş american, zeci de mii de negri trăesc în case vechi şi murdare, înghesuiţi ca într'un ţarc. Într'o astfel de casă s'a născut şi Abe, copilul negru de care vă pomeneam. Înconjurat de dragostea părinţilor lui, Abe a crescut zi de zi, lună de lună şi pe nesimţite a ajuns un băeţaş voinic şi vioi. Deseori tatăl lui îl lua cu el la slujbă la hotelul unde era portar. Aproape toţi locatarii începură să-l cunoască şi să-l îndrăgească.

Când Abe împlini 7 ani intră în şcoala primară. Bineînţeles, la o şcoală din Harlem, unde toţi elevii şi profesorii erau negrii ca şi el.

În şcoală Abe învăţase lucruri foarte frumoase: că toţi oamenii sunt egali în faţa legilor şi că ura de rasă e ceva cu totul înjositor şi nedrept, toţi oamenii fiind fraţi între ei.

După ce termină liceul, văzând că părinţii lui nu-l mai pot ţine la învăţătură, Abe se gândi să muncească, să-şi caute un serviciu şi cu banii câştigaţi să-şi plătească taxele la Universitate. Visul lui Abe era să devie doctor, pentru că simţea — în marea lui dragoste de oameni — că cea mai înaltă menire a omului este să-şi ajute aproapele şi să-i aline suferinţele.

Abe porni plin de elan şi încredere să-şi cucerească un loc între milioanele de oameni cari furnicau din zori până în noapte.

Iată-l călcând vesel pe trotuarele aglomerate ale oraşului. Sări într'un tramvai care să-l ducă mai repede în centru. Taxatorul însă când îl văzu îi arătă înfuriat, o firmuliţă agăţată de uşe: „Negrii nu au voe să călătorească".

Abe nu pricepu bine, dar nu mai aşteptă ca taxatorul să-i dea brânci, sări jos şi o porni îngândurat înainte.

Ajuns în centrul comercial al oraşului el începu să colinde clădire după clădire, să urce etaj după etaj în căutarea unei slujbe cât de modeste. Avea doar în buzunar o excelentă diplomă de bacalaureat care-i dădea dreptul să spere la un post. Ciudat însă, Abe fu refuzat fără multă vorbă de pretutindeni. Ba, în multe locuri îl şi insultară pentru îndrăsneala de a cere o slujbă de funcţionar.

Din ce în ce mai abătut, Abe încercă să-şi uite gândurile triste intrând în sala unui cinematograf. Casiera însă refuză să-i libereze bilet. La fel i se întâmplă şi la celelalte săli de spectacole sau restaurante.

...Negrii nu sunt admişi... Negrii nu sunt admişi ...Negrii nu sunt admişi...,

Fraza aceasta îi suna mereu în urechi, ca bătăile unui ceasornic.

Se întoarse acasă. În cartierul lui cu străzile murdare şi casele dărăpănate. El spuse tatălui său tot ce i se întâmplase în ziua aceea.

— Am să protestez! Am să scriu în gazete! Situaţia aceasta nu se poate suporta — strigă el cuprins de furie desnădăjduită.

Bătrânul portar al hotelului îl bătu uşor pe umăr încercând să-l liniştească:

— Dragul meu Abe, zadarnic îţi închipui că vocea ta va fi ascultată. Astăzi ai aflat adevărul...

Singurele profesiuni care ne sunt admise sunt acelea de lift-boy, portar, lustragiu sau cântăreţ...

Au trecut câţiva ani...

La colţul unei străzi în rând cu

— I-am spus lui Totonel să nu mai bată cu beţele în tobă.

HUMOR

LA DOCTOR

Doctorul: — Aţi luat doctoria?

Bolnavul: — Vai, d-le doctor, cum aş fi îndrăznit! Pe flacon scria: „Ţineţi flaconul închis ermetic!"

PROSTILA

Prostilă povesteşte unui prieten ce i s'a întâmplat în ultima călătorie.

— Închipuieţi, dragă, m'am aşezat în faţa unei ferestre, care nu se putea închide şi din cauza asta mi-a bătut tot timpul vântul în faţă!...

— Bine, dar dece nu ţi-ai schimbat locul?

— Cu cine? Că doar eram singur în compartiment!...

alți șapte, opt tineri ca și el, Abe stă pe un scăunel în fața unei lăzi de lustragiu. In mâinile cu care el gândea să lecuiască suferințele oamenilor, ține periile și lustruește pantofii trecătorilor.

O doamnă cu pantofii plini de praf s'a oprit în dreptul lui.

Repede Abe, scoate perile, crema și începe să curețe și să lustruiască. Își aruncă o clipă ochii în sus și vede în mâinile doamnei o revistă. Pe copertă ilustrația unei săli de operații cu medici în alb în jurul unui om suferind.

O clipă — dar numai o clipă— gândurile lui Abe au sburat spre idealurile lui irosite. Doama a lăsat ziarul și și-a privit pantofii. Deodată ea scoate un strigăt de furie:

— Nenorocitule, ce-ai făcut! Mi-ai murdărit ciorapii cu cremă! Unde ți-au fost ochii. Ai îndrăsnit să-ți bați joc de mine? Tu, nesuferit de negru ce ești!

Trecătorii și-au uitat treburile și au făcut roată în jurul femeii, care strigă și înjură fără încetare. Au început să l amenințe. Abe, văzând primejdia o luă la fugă. Asta înfurie și mai mult pe cei ce-i căutau pricină. O luară cu toți pe urmele lui. Trecătorii întâlniți pe străzi măreau neîncetat rândurile lor. La o întretăere de străzi, un sergent puse mâna pe nefericitul negru care de abea își mai poate ține răsuflarea. Ceata îl ajunge, îl trage din mâna gadianului și o ploae de pumni și ghionturi cade pe bietul Abe.

Când ceata de bătăuși s'a răspândit un corp a rămas întins pe trotuar. Sergentul îl împinse cu piciorul dar trupul nu mai mișca.

— Nici o pagubă... a fost un negru nesuferit!

In ziarele de dimineață apăru cu litere mici o informație banală:

„Un negru, bătându-și joc de o albă, a fost linșat de mulțime".

In cimitirul negrilor din Harlem un bătrân cu părul cărunt, în uniformă de portar de hotel și o biată bătrână, îngenunchiară în fața unui mormânt proaspăt. Sărmanul lor Abe care a pornit să cucerească viața, încrezându-se în bunătatea oamenilor zace cu aripile tăiate în pământ...

CUM RABDĂ CĂMILA CÂTEVA ZILE FĂRĂ APĂ?

Toată lumea știe că animalul deșertului, cămila, străbate distanțe foarte lungi, fără să bea apă mai multe zile. Deaceea este și întrebuințată la transporturi și călătorie, în locul altor animale.

Cum poate răbda cămila atâtea zile, fără să bea apă?

Lumea credea că animalul acesta cocoșat, foarte urît la chip, dar cu picioarele sprintene și cu ochii foarte vii, face provizii de apă, în stomac pe care le consumă câte puțin, în zilele când nu întâlnește în deșert nici un izvor.

Cercetările făcute în ultima vreme de specialiști, au arătat că sunt cu totul alte cauze.

In cele două cocoașe ale cămilei este foarte multă grăsime. Când nu bea apă, cămila consumă din proviziile aflate în cocoașă. In organism, ea produce foarte multă apă și multă energie care îi permite să trăiască câtva timp fără să mănânce și fără să bea.

GHICEȘTI?

Mii de păsărele sbor
Vine un om fără picioare
Și le mănâncă fără gură.

(Soarele și Zăpada)

Varza și căldărea

Doi drumeți mergeau odată spre târg. Se duceau să caute de lucru, fiind amândoi meseriași. Unul se numea Radu și altul Vasile.

Trecând pe lângă o grădină de zarzavat, Radu începu a se mira și a lăuda frumusețea legumelor.

— „Ia uite", zise el, „ce varză mare și frumoasă!".

— „Ași! Nu-i atât de mare pe cât o lauzi", răspunse Vasile. „Pe la noi, prin Vlașca, am văzut o varză așa de mare, că întrecea casa de colo, care se vede"...

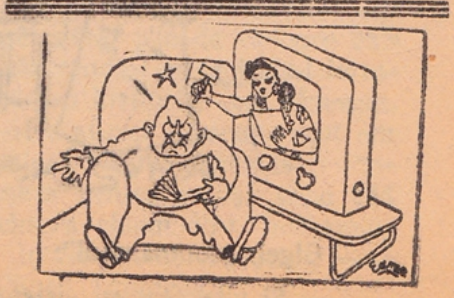
—„Ciudat!" se miră Radu, care era căldărar de meserie. „Adică de ce să fie ciudat și de mirare", adăugă tot el. „Imi aduc aminte că și eu am lucrat o căldare mare, mare,... cât biserica de mare".

—„Aoleo, Doamne!" strigă Vasile. „Dar ce voiați să faceți cu o căldare atât de mare?"

— „Păi..., să fierbem varza ta", răspunse celălalt râzând.

Vasile plecă capul în jos rușinat, iuți pasul și vru să pornească înainte, dar Radu, punându-i prietenește mâna pe umăr, i se aplecă la ureche și-i șopti:

— „De, măi frate Vasile, pe mincinos tot cu minciuna îl vindeci!".

Televiziune

NEAŢĂ şi MOGÂLDEAŢĂ scamatori la Moşi

NEAŢA *(în faţa unei barăci, la Moşi)*:

— Poftiţi domnilor, cea mai mare minune a pământului! Scamatorul Mogâldeaţă! Mai tare ca Uferin'! Mai grozav ca Mafalda! Numai zece lei intrarea, zece lei! A'ici se pot vedea tot felul de animale curioase: măgari cu coarne, vaci vesele şi altele. Ce-i afară zugrăvit — înăuntru e viu şi natural!...

(Lumea se nghesue, plăteşte şi intră).

SCENA DOUA

(Pe scenă apar Neaţă şi Mogâldeaţă, îmbrăcaţi în fracuri).

MOGALDEAŢA: Doamnelor şi Domnilor! Reprezentaţia noastră va fi scurtă dar extraordinară! Iată, vedeţi acest joben? Nu are nimic înăuntru, nu-i aşa?

LUMEA: Să-l vedem! Sc-l vedem! Nu-l ascunde!

MOGALDEAŢA: Dece sunteţi aşa curioşi? Ce? N'aţi mai văzut cum arată un joben? Staţi că vă spun.

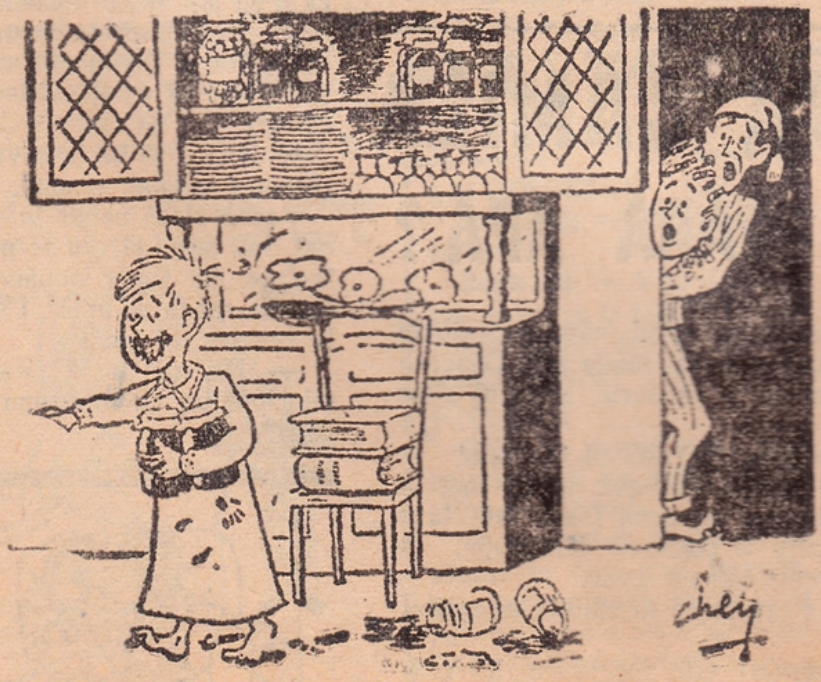
LUMEA *(bate din picioare, fluieră)*: Nu, nu! Să-l vedem! Nu ne duce cu vorba!! Nu se prinde!

MOGALDEAŢA: Daţi-mi voie, numai un moment... Să vă explic...

(fluierături, aplauze, huo!)

NEAŢA: Doamnelor şi domnilor, dacă nu-i daţi voie, cum o să vă arate scamatoria???

LUMEA: Vrem să ne arate jobenul pe dinăuntru! Să nu-l mai ţie ascuns!

Gigel „somnambul":

— Şi uite aşa, cu sistemul acesta, umblu în fiecare noapte la borcanul cu dulceaţă.

MOGÂLDEAŢĂ: Păi tocmai despre asta voiam să vă vorbesc! Jobenul îl am dela un bătrân unchi care avea barbă şi care a plecat anul trecut în Africa şi mi-a spus: „Să nu-l arăţi la nimeni ,că se deoache!..." Ac na spuneţi-mi mie: pot eu să nu ascult de vorba unui unchi bătrân, care avea barbă şi care a plecat în Africa?

LUMEA: Palavre! Nu merge cu noi! Să vedem jobenul!! Jobenul! Jobenul!

MOGÂLDEAŢĂ: Nu înţeleg ce vă grăbiţi aşa? Aveţi vreo treabă urgentă? Păi atunci de ce-aţi mai venit la Moşi?

LUMEA: Lasă poveştile! Vrem jobenul!

MOGALDEAŢA: Cum o să vi-l dau dumneavoastră? E un joben scump! Şi apoi, e amintire de familie! *(către Neaţă)*: N'am dreptate?

NEAŢĂ: Sigur!

UN DOMN GRAS ŞI CHEL: Ha'de, domnule, faceţi scamatoriile, sau nu?

LUMEA: Da! Da! Să arate jobenul! Ştim noi! Are ascunse şmecheriile înăuntru. Are porumbei! Nu e gol!

MOGÂLDEAŢĂ: Doamnelor şi domnilor — pentrucă mă luaraţi aşa de repede, trebue să vă mărturisesc o taină. Ştiţi de ce nu am vrut să vă arăt jobenul?

LUMEA: De ce? De ce?

MOGÂLDEAŢĂ: Mi-era cam ruşine. E cam jerpelit. Ar trebui să-l dau la spălat, dar ştiţi dumneavoastră, de...

(face cu mâinile o mişcare de resemnare şi ...răstoarnă din greşală jobenul: ouă, cărţi de joc, monede, batiste şi doi porumbei ies deavalma).

LUMEA: Huo! Uite-i şmecheria!

CALUL BĂTRÂN

La noi, la ţară, trăia un moşneag uitat de vremi. Pimen Timuteici. Trecuse de nouă zeci de ani.

Stătea la un nepot al său şi nu lucra nimic. Era gârbovit de tot, umbla sprijinindu-se într'un băţ şi abia-şi târa picioarele. Doar un dinte-i mai rămăsese, de mărturie; obrajii îi erau stafidiţi, bărbia i se tot mişca; iar când mergea, şi când vorbia, buzele începeau să-i tremure aşa că nu mai alegeai ce vrea să spună.

Noi eram patru fraţi, şi la toţi patru ne plăcea călăria. Dar, pentrucă n'aveam un căluţ destul de blajin, nu ni se da voie să încălecăm decât pe un cal bătrân, căruia îi ziceam Voronek.

Într'o zi, mama ne tîngădui o plimbare şi deteră mtoţi fuga la grajd, cu pedagogul nostru.

Vizitiul puse şeaua pe Voronek şi fratele cel mare încălecă întâiu. Începu la trap, merse până la şopron, făcu ocolul grădinii, iar când fu aproape de noi, îi strigarm:

— Ei, acu la galop! Să te vedem!

El începu a lovi colul cu picioarele şi cu biciuşca şi trecu în fugă pe lângă noi.

Când îmi veni rândul, socotii să-mi minunez fraţii şi să le arăt şi eu ce pot în ale călăriei. Căutai să-l înfierbând pe Voronek din toate puterile mele, dar el par'că prinsese rădăcini; loveşte-l, dă-i pinteni în coaste, zadarnic: era speriat şi se învârtea pe loc, încol şi încoace.

Mă înfuriai şi începui să-l bat nemilos cu biciuşca, cu călcâiele; încercai să-l lovesc la părţile cele mai simţitoare; îmi rupsei biciul, şi atunci am început să-l car în cap cu codirişca frântă. Dar Voronek nu voia şi nu voia s'o ia în galop.

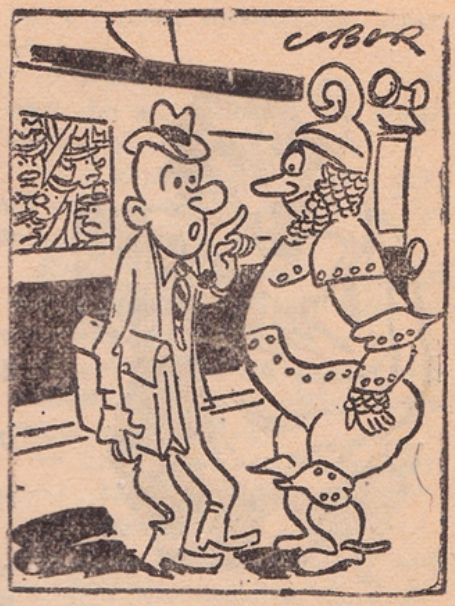
— Destul, domnişorule, dă-te jos. De ce-l chinueşti aşa pe bietul cal?

— Cum! dar eu n'am călărit. O să vezi d-ta, cum o să galopez eu acum. Dă-mi numai, te rog, o cravaşă mai tare şi am să ţi-l fac eu să joace ca la circ.

— Vai, domnişorule, nu ţi-e milă? Cum vrei să mai alerge în galop un cal ca ăsta? Are douăzeci de ani. E rupt de oboseală, abia-şi trage sufletul. E bătrân prăpădit de pătrân!... E în halul lui Pimen Timoteici. Ai încălica d-ta pe Pimen Timoteici, şi l-ai porni în galopul mare cu lovituri de cravaşe? Nu ţi-ar fi milă să faci aşa ceva?

Imi răsări în gând Pimen, şi mă supusei pedagogului. Sării jos de pe cal, şi când îl văzui cu coastele clăbuc, sforăind greu şi mişcând neliniştit coada scurtă şi stufoasă, priceui cât de grozrav suferise. Şi eu care credeam că e bucuros de joacă întocmai ca şi mine!... Mi se strânse inima aşa de tare pentru Vornek, că-i cuprinsei gâtul plin de sudoare caldă, sărutându-l şi cerându-i iertare pentru loviturile ce-i dădusem.

— De atunci — acum sunt om în putere — mi-a rămas o înduioşare pentru cai şi, când văd pe cineva chinuindu-l, îmi amintesc totdeauna de Voronek, — şi de Pimen Timoteici.

— Dece te-ai îmbrăcat aşa?!

— E singurul sistem ca să pot pătrunde în tramwai.

NEAŢĂ ŞI MOGALDEAŢĂ

URMARE

rille! A vrut să ne păcălească! Jos cu el!

NEAŢĂ: Răbdare! Dacă faceţi tăcere veţi vedea partea a doua a reprezentaţiei, care e mult mai bună decât partea întâia!.... Acuma nu mai există să nu izbutim. E s'gur!

LUMEA: Să vedem! Să vedem!

UN DOMN SLAB SI CU MUSTAŢI RASUCITE: Dacă şi de data asta o să iasă prost, îi bat!

NEAŢĂ: Acuma veţi vedea cele mai curioase animale din lume: vacile supărate şi măgarii înfuriaţi! Vă rog închideţi un moment ochii, ca să tragem cortina la oparte...

(Neaţă şi Mogâldeaţă dispar în culise).

LUMEA: Ei?

(Cortina se dă laoparte, dezvelind o oglindă foarte mare, în care lumea se vede). MOGÂLDEAŢĂ şi NEAŢĂ *(din culise)*: Iată boii şi măgarii!...

Neaţă şi Mogâldeaţă au dormit în noaptea aceea la poliţie!

PIŢIGOIUL

Anișoarei îi sburase pițigoiul din colivie. Numai de opt zile îl căpătase, dar mare dragoste prinsese de el.

Cum putuse scăpa, nu știa nimeni. Colivia atârna la fereastra deschisă, dar ușița fusese închisă. Poate că Anișoara n'o închisese destul de bine si vântul apoi o fi deschis-o. Când s'a întors Anișoara dela plimbare, păsărica ia-o de unde nu-i.

O, cum a mai plâns după ea! Încă și seara târziu la culcare, îi licăriau lacrimi mari, prin gene.

Noaptea însă, Anișoara avu un vis frumos. Se făcea că înaintea ei sta un înger luminos cu două aripi mari.

„De ce ai plâns?" întreba ea.

„Mi-a sburat pițigoiul" zise Anișoara și începu din nou să plângă.

„Și ai vrea să-l recapeți?" întrebă îngerul.

„Da, da!" strigă Anișoara și se ridică în pat.

„Atunci vino cu mine să-l aducem". Îngerul o cuprinse cu aripile lui și sbură cu ea.

„Pițigoiul tău trebuie că a sburat în pădure", zise îngerul; „să-l căutăm acolo. Dar o să ți-l cunoști?"

„O, cum de nu", zise fetița cu grabă. „Are două dungi albe, peste fiecare aripă ;după asta îl cunosc numaidecât".

În pădure era întuneric. Dar îngerul lumină cu razele ochilor lui printre arbori. Așa Anișoara putu vedea toate cuiburile făcute, păsărelele pe ramuri. În cuiburi ședeau păsărelele înghesuite una 'ntr'alta cu capul vârît în pene. Numai când și când mișcau putin aripile și ciripeau încetișor din vis.

„Drăgutele păsărele!" zise Anișoara înduioșată.

Decâteori însă o întreba îngerul: „Asta o fi păsărica ta?", ea dădea mereu din cap că nu; pițigoiul ei nu era nicăiri.

Deodată dete un țipăt de bucurie. Uite-l colo în fagul cela bătrân, într'un cuibușor rotund;— e pițigoiul ei, chiar el. Îl recunoscu cu fără a șovăi, dar el nu era singur în cuibușor. Lângă el, strâns aproviată de el, ședea soțioara lui și, acoperiți, de aripile părinților ,dormeau cinci puișori

„Dacă ți să ai pițigoiul, pune mâna și ia-l; zise îngerul.

„Doarme așa de dulce", zise Anișoara. Să mai aștept până se trezește".

Îngerul și cu Anișoara se deteră deoparte fără sgomot și așteptară.

Nu trecu mult și cele dintâi raze de soare pătrunseră prin crâng. Când una din ele căzu pe cuib, pițigoiul se deșteptă. Își întinse căpșorul și-și scutură penele. Apoi desfăcu aripile și se avântă până'n culmea fagului.

Acolo, scăldat în soare, își ciripi el fericit cântul lui de dimineață.

„Așa de frumos n'a cântat niciodată la mine", zise copilița încet.

„Dacă vrei să ai pițigoiul pune mâna și ia-l", zise iar îngerul.

„Lasă-l să-și isprăvească mai întâi cântecul!" zise Anișoara.

După ce pițigoiul își isprăvi cântecul, sălță repede până la cuibul lui .In vremea asta se trezise si femeiușca lui iar puii cu ciocurile întinse ciripeau după hrana de dimineață.

Neobosiți, începură acum părinții să zboare încoa și încolo. Plecau și veniau. Ici prindeau un vermușor, colo vreun gândăcel pentru micuții lor dragi; numai rareori își dădeau răgaz să ciugulească și pentru ei vreo bobiță de sămânță.

„Ce-or fi spunând acum?" întrebă Anișoara, dupăce amândouă păsărelele se așezaseră liniștite pe marginea cuibului și ciripiau cu schimbul.

Îngerul întinse urechea copilei și deodată putu înțelege ce-și spuneau păsărelele.

„Ah, dragă bărbățele", ciripi femeiușca „sunt așa de fericită că te-ai întors! Copilașii noștri erau mereu flămânzi, că eu singură

CINE TAIE MAI BINE LA PIROANE

Doi mincinoși se iau la întrecere:

— La noi în sat e atât de fertil pământul, încât e deajuns să lași să cadă un chibrit pe pământ, pentru ca să găsești o întreagă pădure pe locul acela, în anul viitor!

— Asta nu e nimic, pe lângă pământul nostru. Dacă i-a căzut un nasture dela pantalon pe pământ, va găsi crescut în brazdă, peste cinci zile un costum de haine nou-nouț

BOGĂŢIILE OMULUI

Odată, un om nemulţumit cu averea sa, se plângea că nu are nicio bogăţie.

— „Văd atâţi oameni în oraş cu fel de fel de bogăţii şi numai eu sunt calic. Cum aşi putea să fiu mulţumit în vieaţă, dacă nu am nimica?“.

Un bătrân, de lângă el, care-i auzi cuvintele, spuse:

— „Dece crezi că eşti aşa de sărac? Nu ai tinereţea şi sănătatea?“.

— Nu zic ba; chiar pot fi mândru de puterea şi tinereţea mea!“

Bătrânul apucă atunci mâna dreaptă a omului şi-i zise:

— „Ai vrea să ţi se taie mâna asta, în schimbul a zece mii de lei?“

— „Nu, negreşit că nu!“

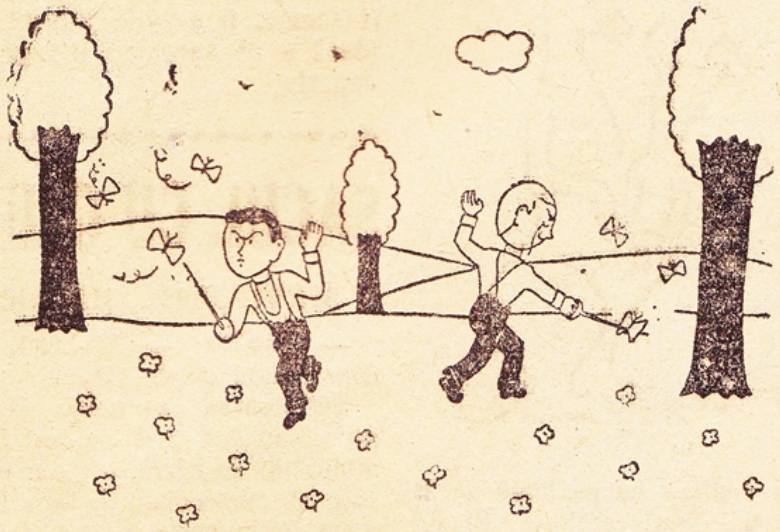
— „Dar mâna stângă?“

— „Nici ea!“

— „Ai vrea să devii orb pentru un milion de lei?“

— „Ferească Dumnezeu! Nu mi-aşi da un ochi pentru nimic în lume!“

— „Ei, vezi?“ răspunse bătrânul. „Vezi ce bogat eşti? Şi mai cutezi să te mai plângi? Nu există bogăţie mai mare ca puterea braţelor tale. Ele sunt adevărata bogăţie şi singura. Restul bogăţiilor sunt deşertăciuni, lucruri cari azi sunt şi mâine nu. Ce-aceşe produci însă cu mâinile tale durează. Munca este marea bogăţie a omului.

— Ne mai batem în duel?
— Nu, mai bine prindem fluturi.

PIŢIGOIUL

URMARE

cum puteam să birui şi să aduc hrană pentru cinci guri!“

„De-acum o să-mi fiţi sătui, scumpii mei“ zise sotul. Slavă Domnului, sunt iar acasă şi am să te ajut din toate puterile“.

„De ţi să ai piţigoiul, ia-l!“ şopti îngerul.

Anişoara însă zse încet: „Ba lasă-l să rămâie la soţia şi copiii lui“.

Îngerul privi cu ochi prietenoşi pe Anişoara şi o sărută pe frunte.

Ana se trezi. Mirată se uită împrejur. Mămica ei sta înainte şi-i zise: „Ai visat se vede ceva frumos, că ai zâmbit din somn. Hai îmbracă-te iute. Mergem în târg, să-ţi cumpăr altă păsărică“.

„Nu, mămico dragă“ zise Anişoara. „Păsările sunt aşa de fericite în pădure! N'am să mai închid deacum nici una în colivie“.

Aşa rămase, Anişoara n'a mai întemniţat nici o păsărică. Dar când se ducea cu mama ei la plimbare în crâng şi auzia păsărelele cirîpind, cântând, piuind pe'ntrecute, zicea totdeauna: „E şi piţigoiul meu printre ele. Ce bucuroasă sunt că l-am lăsat la soţia şi la copilaşii lui.

Astfel a învăţat Anişoara că lucrul cel mai de preţ din lume este libertatea.

Ghici ghic'toarea mea

Am un bordei
Plin cu viţei!
Până nu sparg bordeiul
Nu se văd viţeii.

(Dovleacul şi seminţele)

Albă păsărică
Pe arac se urcă
N'are aripioare,
N'are nici picioare.

(Fasolea)

Buturugă uscată
O ridică încărcată
Şi-o dă jos descărcată.

(Fântâna)

Un animal curios: KANGURUL

E un animal ciudat și cât se poate de simpatic. Îl cunoașteți cu toții din cartea de zoologie. Dar despre ciudatele sale obiceiuri poate nu știți nimic.

Din familia lui fac parte vreo douăzeci de specii, unele au mărimea unui șoricel. Vă închipuiți ce hazliu trebue să fie miniatura aceea de kangur!

Dar cel mai interesant este kangurul uriaș sau cel obișnuit, al cărui trup se sprijină pe picioarele dinapoi prevăzute pentru aceasta cu un fel de talpă care se schimbă dela sine pe măsură ce se strică. Pentru săriturile sale uriașe nu-i folosesc decât picioarele dinapoi, la care nu mai are decât 2 degete. În schimb, la picioarele dinainte de care nu se folosește decât când paște, are cinci degete, care îi alcătuesc o mână cu care apucă puiul, și-l așează în punga de pe burtă unde este ferit de primejdie.

Puiul acestor kanguri uriași nu

are la venirea lui pe lume decât mărimea... unui cărăbuș! El stă opt luni în punga căptușită cu blăniță moale și caldă a mamei lui unde se desvoltă și ajunge destul de voinic, ca să poată fi scos câte odată la lumină și lăsat în iarbă de maică-sa.

Kangurul este un animal cu totul lipsit de șiretenie. Primejdia nu-l sperie. De multe ori curiozitatea lui e mai mare decât teama și se întâmplă ca în plină fugă, kangurul să se întoarcă spre a privi cum arată dușmanul care-l urmărește. Așa pierde vremea și omul, poate să-l ajungă ușor. Kangurul nu are de cât un mijloc de apărare. Se proptește pe coada vânjoasă, și cu picioarele dinainte boxează cu atâta putere pe adversar încât îl poate omorî pe loc.

Același mijloc îl întrebuințează și în luptele pe care le dau între ei, kangurii. La început animalul se luptă numai cu labele dinainte, ca un boxeur. Nu lovește decât în capul și pieptul adversarului. Când lupta se înteține, intră în joc și picioarele dinapoi.

Între ei, kangurii nu se luptă nici odată până la uciderea unui adversar. După câteva lovituri zdravene, cel care e mai puțin rezistent renunță la trântă și pleacă liniștit să pască.

Când e urmărit de aproape, kangurița, obosește repede din pricina povarei puilor pe care îi ține în punga de pe burtă. Atunci, îi scoate, îi asvârle într'un tufiș (dacă e pe aproape) și fuge mai departe.

Nu-i de RÂS ?

NEDREPTATE.

— Dece ești supărat, Iliuță?

— Pentrucă părinții mei nu sunt drepți cu mine!

— Cum asta?

— Dacă eu țin degetul în gură, mă bat și când frățiorul meu de trei luni își bagă tot piciorul în gură, ei găsesc asta nostim.

TOT IONEL.

— Ionele, care e jumătatea lui 8?

— Asta depinde... E ori zero, ori trei.

— Cum?

— Sigur! Dacă-l tăem la mijloc e zero, și dacă-l tăem de sus în jos e trei.

SACUL CU GLUME

O SERVITOARE... HARNICA

— **Stăpâna:** — Ai hârtii bune dela ultimii d-tale stăpâni?

Servitoarea cea nouă: — Oh, nu mi-au dat, însă au fost foarte mulțumiți de hărnicia mea: în fiecare zi mă sculam la ora 5, făceam curățenie, preparam dejunul, spălam, călcam, și făceam toate paturile înainte de a se trezi măcar, cineva din casă.

EXERCIȚIILE DE PIAN.

Mama: — Erica, ți-am promis cincizeci de lei dacă-ți faci exercițiile la pian, dece nu începi?

Erica: — Pentrucă vecinii mi-au promis un sutar, dacă n'am să cânt.

RĂSPUNS POTRIVIT

— Bine măi Dicușor, pe vremea asta de scumpete, tu ungi pe aceeași felie de pâine și unt și magiun și halva?

— Ca să fac economie, mamă. Mă servesc de o singură felie de pâine pentru toate trei.

AI TRĂIT?

— Când m'am născut, cântăream două kilograme.

— Și ai trăit?

VULPEA ŞI TURTURICA

O turturică stătea într'un copac. Jupâneasa vulpe se apropie şi zise:

— „Bună dimineaţa, turturică dragă! Tu eşti prietena mea cea mai de aproape. Abia am auzit vocea ta cea dulce şi am alergat să te văd. Ştii cât de mult ţiu la tine!"

— „Mulţumesc dumitale, cumătră", răspunse turturica.

Vulpea se prefăcu că n'aude şi continuă:

— „Ce-ai spus? că eu n'am auzit. Ce bine ar fi dacă te-ai da jos, scumpă prietenă, să ne plimbăm împreună pe acest frumos covor de iarbă mătăsoasă, să stăm de vorbă mai de aproape, căci eu nici nu te aud bine de acolo, de pe copac".

— „Mă tem să viu jos", răspunse turturica. „Pentru noi, păsările, este mai sigur şi mai bine aici sus".

— „Poate ţi-e frică de mine?", zise vicleana vulpe.

— „Nu, cumătră, dar mă tem de alte fiare".

— „Să nu-ţi fie teamă de nimeni, turturico dragă. Tu n'ai auzit că între animalele din lumea întreagă, s'a făcut pace? Toate vom trăi de acum în dragoste şi frăţie".

In timpul acesta, se auzi în depărtare lătratul unui copoi, iar turturica zise: „Ce bine îmi pare, cumătră, de cele ce mi-ai spus, căci acum, cu toate că aud copoii apropiindu-se, d-ta vei rămâne lângă mine, să stăm de vorbă fără nicio teamă".

Cumătra cea roşcovană, auzind de câini, îşi ciuli urechile, îşi luă coada între picioare şi sta gata s'o tulească.

— „Stai, cumătră dragă, stai; de ce vrei să fugi? Par'că spuseşi că de acum, toate vom trăi în bună pace; copoii vor fi cu tine ca fraţii!"

— „Cine ştie dacă ei nu au tocmai azi poftă de ceartă", răspunse vulpea şi spălă iute putina.

Mulţi vorbesc de pace, dar nu toţi o doresc cu adevărat. Ca şi cumătra vulpe care în numele „păcii" se pregătea să înhaţe turturica...

— Mai e mult până la 13 Se ptembrie?
— Aproape un an căci sunte m în Decembrie.

— Imi ţiue urechea stângă. Să ştii că e semn rău.

SACUL CU GLUME

NU-I PLACE.

— Mamă, nu vreau supă. Nu-mi place!

— Mănâncă! N'ai decât să te faci că-ţi place.

— N'aş putea mai bine să mă fac că mănânc?

ADEVARAT.

— Gogule, sunt convins că problema aceasta ţi-a făcut-o tatăl tău!

— Adevărat, D-le Profesor, însă eu l'am ajutat s'o fac!

INTREBARE

— Cine e binefăcătorul, căruia îi întoarcem spatele în momentul când el ne face un serviciu?

— ...?!

— Scaunul!!

LECŢIILE.

— Dece nu te duci în grădină să te joci cu ceilalţi copii. Dinule?

— Nu pot ,mamă. Sunt nevoit să stau în casă...

— Dece?

— Trebue să-l ajut pe tata să-mi facă lecţiile.

VIAȚA MARILOR ARTIȘTI

MOZART

Mozart s'a născut la Salzburg.

De când era de trei ani urma cu luare aminte lecțiile de clavecin ce i le dădea surorei sale mai mari, tatăl său Leopold Mozart maestru de plan la episcopia din oraș.

Pentru el fu jucărie să învețe elementele muzicei și toate exercițiile pe cari nu le pot suferi elevii cei mai serioși.

Compozitor precoce el cântă menuete și arii compuse de el, pe cari primii săi biografi le-au culeș— sunt 22 — și care arată adâncimea geniului său din copilărie

Când era de cinci ani sfârși un concert a cărui execuție smulse lacrimi de bucurie și de admirație tuturor amicilor familiei

Matematicile îi plăcură așa de mult în cât umplea de cifre zidurile și dușumeaua din odaie

Leopold Mozart încredințat că providința îi impusese o misiune mare dându-i un fiu așa de minunat înzestrat făcu toate sacrificiile ca să o îndeplinească.

In 1762, duse pe Mozart la Munich și la Viena împreună cu sora lui care avea o voce frumoasă.

Impărtul Francisc I primi pe copilului fermecător și îl puse să cânte pe un clavîr pe ale cărui clape pusese un cearșaf

Fără să ia lecții vreo dată, Mozart învață singur să cânte cu vioara și cânta admirabil într'un concert

Supus totdeauna tuturor dorințelor tatălui său, muncea cântând pretutindeni.

La Paris stârni un entuziasm de ne descris.

La Londra după ce execută la prima vedere pasagii din operel lui Bach și Haendel, dobândi o celebritate mondială.

In Holanda era să piară împreună cu sora sa din pricina unor friguri.

După ce umblă trei ani prin Franța și Elveția se întoarse la Viena unde compuse, după dorința împăratului Iosef II muzica unei opere. Finta semplice pe care necazul celor geloși o făcu să nu poată fi jucată dar se mângâie scriind o liturghie pentru patru voci și orchestră care se cântă imediat.

In timpul săptămânei sfinte în Roma, la capela Sextină auzi Miserere de Allegri de pe care nu era voe a se lua copii și îl însemnă tot în fundul pălării, așa că îl reproduse întreg.

Mai reproduse pe din afară o liturghie pe care o auzise la biserica Sfântul Petre.

Opra La Finta Giardiniera îi asigura și mai mult gloria, dar bani nu-i aduse.

Ii fu peste putință să dobândească locul de maestru de capelă în orașul său natal și cel de director al concertelor dela curtea Bavariei.

Se duse la Paris cu mama lui cu gând să câștige ceva dar găsi numai dușmani și abia putu da câteva lecții.

Iată ce scria tatăl său:

„De ar fi aici cineva care să aibă urechi să audă, inimă să simt și numai puțin ideile de artă, m'aș mângâia de toate necazurile dar oamenii cu cari mă aflu sunt niște brute în ceeace privește muzica...

Spre culmea nenorocirei mama lui Mozart muri a Paris și, după ce o îngropă, se întoarse la Salzburg ca să mângâie pe tatăl său.

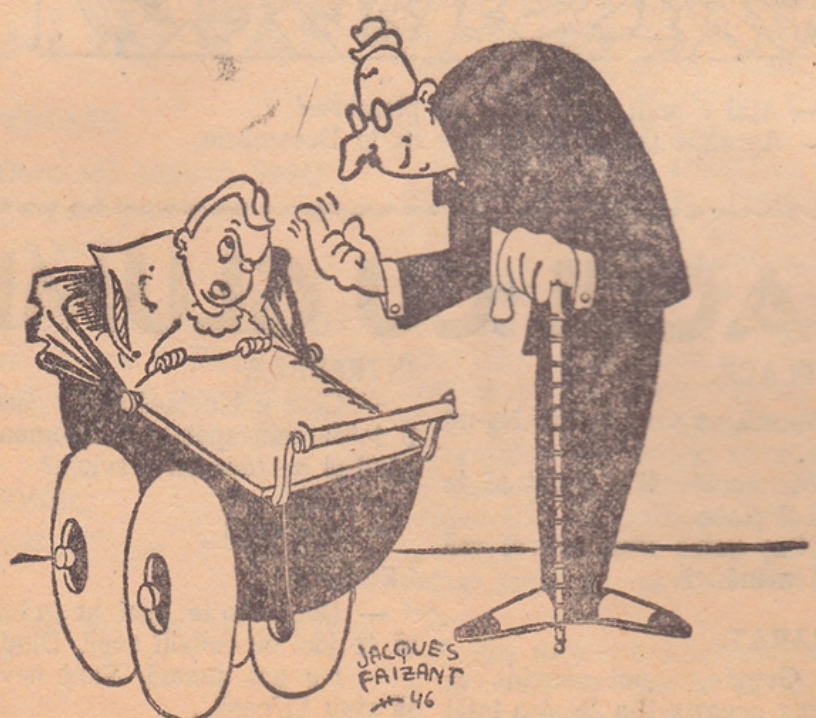
Incercările însă nu aveau să se sfârșească.

In 1770, la vârsta de 225 de ani, primi funcțiunea de organist al catedrei

Succesul operei Idomeneus pe care o consîdera ca pe una dintre cele mai bune lucrări ale sale, îl stabilî la Viena unde mai dădu lecții și concerte prin subscripții sterpe îndeletniciri care nu se potriveau cu talentele sale

Se însură cu Constanța Rueber, femea cu mult bun simț plăcută și cum se cade, cu care avea șase copii.

Incepu să lucreze cu multă ardoare

Moșul: — Gâdi, gâdi, gâdi, g âdi, gudi, baul!

Bebeluș: — Fii serios domnu le, vorbește ca lumea.

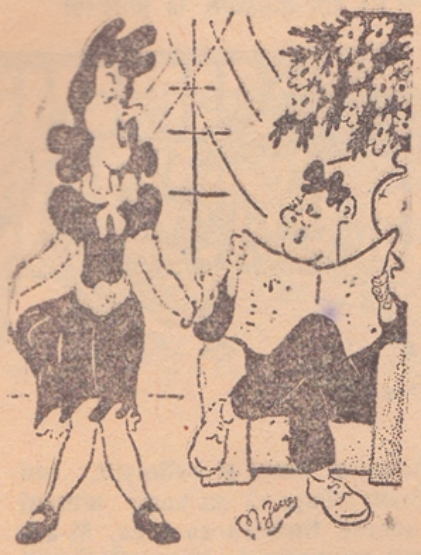
Broasca țestoasă

(Cunoștințl de zoologie)

Eram odată la vânătoare, cu Milton. Când fui aproape de pădure, numai ce-l văd că începe a căuta, cu coada întinsă, cu urechile în sus, cu nările în freamăt. Imi încărcai puşca şi pornii după el crezând că a dat de potârnichi, fazan sau iepure. Dar Milton nu se înfundă prin codru, ci o luă tot peste câmpii. Il urmai privind înainte. Deodată zării ce căuta el. Inaintea lui, umbla o broască țestoasă, mică. Să fi fost cât o şapcă de mare. Capul ei golaş, cenuşiu-închis, în vârful unui gât lung, se subția ca pistilul unei flori. Umbla râşchirându-şi în lături labele, desgolite ca şi capul, şi o carapace îi acoperea spinarea.

Când broasca zări câinele, îşi trase înăuntru capul şi picioarele şi se ascunse în iarbă, în aşa chip, că numai țestul i se mai vedea.

Milton o apucă şi vru s'o muşte; dar colții lui nu putură răzbi,

— E ceva nou în ziar?
— Nu dragă, e tot ce s'a întâmplat eril

căci carapacea care acopere spinarea broaştei o înveleşte şi pe sub pântece, lăsând numai dinainte, dinapoi, şi pe delături niște găuri, pe unde-i ies capul, labele şi coada.

Smulsei broasca din gura lui Milton şi-i cercetai desenul carapacei, uitându-mă şi cum se ascunde în ea. Când ții broasca într'o mână şi te uiți prin găurile carapacei, zăreşti înăuntrul ei ceva negru şi viu.

Lăsai să cadă broasca în iarbă şi-mi văzui de drum; Milton însă nu voi să rămâie păgubaş. O luă între dinți şi-o aduse după mine. Deodată scoase un schelălăit şi-i dete drumul. Broasca, strecurându-i una din labe în beregată, îi sgâriase. Era aşa de furios, că începu să se arunce asupra ei lătrând, apucând-o iar şi voind s'o ducă cu dânsul.

Ii poruncii s'o lase jos. Milton însă nu m'ascultă. Atunci i-o smulsei iar cu deasila şi-o aruncai cât colo. El însă nu se putu hotărî s'o lase aşa; cu labele scurmă repede o groapă lângă ea şi când groapa fu destul de mare, împinse broasca acolo şi-o acoperi cu țărână.

Broaştele țestoase trăesc pe pământ şi în apă. Se înmulțesc prin ouă, care ca şi icrele peştilor se sparg ele singure şi țestoasele ies. Soiul cel mic ajunge mărimea unei farfurioare; cât despre cele mari, unele ajung şi până la doi metri lungime şi cântăresc vreo trei sute de kilograme. Țestoasele mari viețuesc în mare.

Carapacea broaştei se formează din coastele ei; numai că, pe când la om şi la alte animale, coastele sunt despărțite, la țestoase ele sunt una.

Altă deosebire mare mai e: la toate animalele, coastele se găsesc pe dinăuntru, sub carne, pe când la țestoase coastele sunt pe deasupra, acoperind carnea.

MOZART

URMARE

şi compuse nemuritoarele capo d'opere: *Don Juan*, *Nunta lui Figaro*, *Flautul fermecat*, *Clemența lui Titus* şi *Requiem*.

Uşurința cu care compunea era minunată: în ajunul reprezentării lui Don Juan nu scrisese încă uvertura. O scrise în trei ceasuri şi copiştii abia avură vreme să prescrie părțile pentru orchestră.

Fără repetiții împărți foile încă umede muzicanților şi îi puse să execute la prima vedere această simfonie care transporta de entuziasm pe toți auditorii

Haydn a spus de el cu acest prilej:

— Tot ce ştiu şi pot afirma, e că Mozart e cel mai mare compozitor al epocei noastre.

Mozart a murit la vârsta de 36 de ani dar a lăsat posterității 800 de compoziții care îl fac să fie considerat ca un maestru unic şi superior în toate genurile.

Ca pianist, el întrecu pe toți pianiştii din timpul său şi în aşa chip încât ei atribuiau dibăcia lui unui inel magic pe care îl purta în deget.

Auzind de aceasta el scoase inelul şi nu-l mai purta, dar cânta firește tot aşa de bine Mai cu seamă mâna stângă avea un joc de o iuteală incomparabilă El cânta îndată ce-l ruga cineva şi răspunde cu spirit criticilor pretențioase

Corespondența lui Mozart publicată mai târziu face să se cunoască bine inima lui bună, dragostea de familie, devotamentul către prieteni. In ea se vede ideal'ul lui care nu îşi murdărşte geniul prin opere uşoare şi nu caută inspiratie de cât în sentimentele cele mai nobile

CUM AM ÎNVĂȚAT SĂ CĂLĂRESC

Pe când eram încă mic, frații mei și eu lucram toată săptămâna; dar Duminicile și sărbătorile porniam la plimbare și la joacă împreună.

Într'o zi tata zise:

— Cei mari ar trebui să învețe călăria. O să-i trimet la un manej.

Eu eram cel mai mic dintre toți și întrebai:

— Dar eu, să nu 'nvăț?

— Tu? vrei să te trântească calul?

Începui să mă rog; cât pe-aci să mă podească plânsul.

— Ei hade, și tu! zise tata, numai să fii seama: dacă vii de-a berbeleacul, să nu te bocești. Să știi, călăria nu se învață fără să cazi.

Când veni Miercurea, ne duse pe tustrei la manej. Urcarăm o scară mare, apoi una mică având un podeț, și de acolo văzurăm un salon înalt și întins, pe jos cu nisip în loc de pardoseală. În încă perea aceea călăriau domni, doamne și băeți de vârsta noastră.

Era manejul. Nu era tocmai lumină în manejul acesta. Mirosia a cal; s'auziau tot plesnituri de bice, strigătele de atâtare ale călăreților, răbufnirile copitelor lovind îngrădirile de lemn. Întâiu mi-a fost frică și nu putui deosebi nimic. Apoi pedagogul nostru chemă pe maistrul de călărie și-i zise:

— Dați niște cai și pentru flăcăii noștri: vor să învețe călăria.

— Bine, răspunse maistrul de călărie; apoi uitându-se la mine adăugă:

— Dumnealui e prea crud.

Dar pedagogul îmi ținu parte:

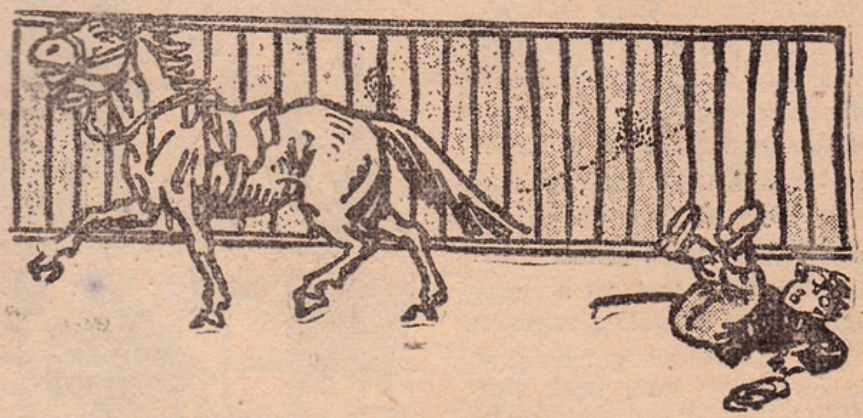
— A făgăduit să nu plângă dacă o cădea.

Maistrul începu să râză și plecă. În curând un grăjdar aduse trei cai înșeuați. După ce ne am scos mantalele, coborîrăm pe scara ce duce la manej. Maistrul de călărie ținea calul de un căpăstru lung și frații mei făceau ocoluri prin manej. Începură întâiu la pas, apoi în trap.

Aduseră pe urmă un căluț, un roib cu coada retezată scurt: îi ziceau pe nume: Cervoncik.

Maistrul îmi zise râzând:

— Ei coconașule, ia poftim!

Eram și vesel și neliniștit. Îmi dădeam silința să nu bage nimeni de seamă turburarea mea. M'am căznit mult să vâr piciorul în scară, dar nu ajungeam, căci eram prea mărunțel. Atunci maistrul mă săltă în brațe și mă puse în șea.

— Coconașul nu-i tocmai greu, numai un kilogram două, glumi el.

La început mă ținu de braț, dar eu băgând de seamă că frații mei călăriau altfel, îl rugai să mă lase slobod.

— Vasăzică, nu ți-e frică.

Hei, îmi tâcâia mie inima, dar răspunsei:

— Frică? de loc.

Ce mă speria mai mult era că Cervoncik ciulia mereu urechile. Credeam că e întărâtat împotriva mea.

— Fie, îmi zise maistrul, dar ține'te bine, să nu cazi.

Îmi dete drumul. La început Cervoncik mergea la pas și eu mă țineam drept. Dar șaua se mișca și mă temeam să n'alunec.

— Ei, te ții bine? mă întrebă maistrul.

— Bine, răspunsei.

— Bun; atunci trapl

Și maistrul plescăi odată din limbă.

Cervoncik porni în trap mărunt. Începui s'alunec, dar nu zisei nimic și mă silii să nu cad într'o parte.

Maistrul mă lăudă:

— Bravo călăreț, așa mi te vreau!

Mă simții tare mândru. Tocmai în clipa aceea, maistrul fu oprit de către unul din camarazii lui. Se luă cu vorba și uită să mă supravegheze. Deodată, mă simții alunecând puțin, pe o parte. Încercai să mă îndrept pe șea; zadarnic însă! Mă gândii să strig maistrului să oprească, dar socotind că e rușinos pentru mine să fac așa ceva, tăcui. Maistrul nu mă vedea. Cervoncik trepăda mereu, iar eu mă simțiam lunecând tot mai mult pe o coastă. Priviam țintă la maistru

JOCURI

GOLF DE CUVINTE

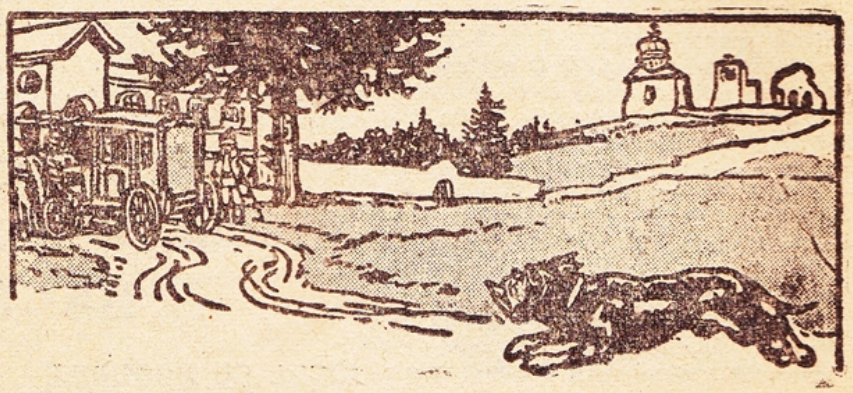
Cum se poate transforma un RAC într'un pește, într'un LIN ? Foarte simplu, cu ajutorul unui golf de cuvinte In primul rând devine apă stătătoare apoi câmp semănat și gata peștele !

B U L C A

Aveam un mops mic. Îl chema Bulca. Era negru tot, numai vârful labelor din faţă le avea albe. Mopşii au falca de jos mai lungă decât cea de de-asupra, şi şirul dinţilor de sus, faţă cu cel de jos, intră ca o cutie mai mică într'una mai mare; dar la Bulca mai ales, falca de jos ieşia aşa de mult, încât ai fi putut pune degetul între cele două rânduri de dinţi. Botul îi era lat, ochii mari, negri şi lucitori, dinţii albi, totdeauna jâmbaţi. Semăna cu un harap. Nu era răutăcios şi nu muşca, dar era neobişnuit de puternic şi de îndărătnic: când se încleşta cu dinţii de ceva, strângea aşa de tare, încât rămânea atârnat ca un petec şi, nu te puteai scăpa de dânsul.

Într'o zi, l-a asmuţit cineva asupra unui urs. Îi apucă urechia şi rămase atârnat de ea, ca o lipitoare. Degeaba ursul îl lovia cu laba, îl sgâria cu ghiarele, îl strângea la piept, se scutura în toate chipurile: aş, nu se putea desbăra de el! La urmă, se aruncă pe jos, ca să-l strivească, dar Bulca nu-i dete drumul, decât atunci când oamenii turnară apă rece peste câine.

Îl căpătasem căţel mic şi l-crescusem eu singur. Când să plec în Caucaz, nevoind să-l iau cu mine, pornii de-acasă binişor, după ce poruncisem să-l închidă.

La primul popas, când să mă urc iar în trăsură, deodată văd rostogolindu-se în drum ceva negru şi strălucitor. Era Bulca, chiar el, cu sgarda lui de aramă. Săr la cal, se repezi asupra mea lingându-mi mâinile, apoi se lungi la umbră, sub trăsură.

Limba-i atârna lungă, cât mâna. Aci şi-o trăgea îndărăt înghiţindu-şi balele, aci înainta ca să se gudure iar. Gâfâia, coastele i se zbăteau, se zvârcolia, iar coada lovia pământul.

Am aflat mai pe urmă că, după plecarea mea, sărise pe fereastră spărgând un geam şi, adulmecând, alergase pe şosea, făcând peste o poştă, pe o căldură dogoritoare.

Cum am învăţat să călăresc

URMARE

În nădejdea că o să-mi vie în ajutor, dar el trăncănia mereu cu tovarăşul lui şi, fără să se uite la mine, repeta din când în când:

— Bravo cavaler, bravo!

Ajunsesem de tot pe-o parte şi m'apucase spaima. Mă credeam pierdut. Să strig însă, ce ruşine! Dar un salt al lui Cervoncik mă aruncă din şea şi mă rostogoli în nisip.

Calul atunci se opri. Maistrul se întoarse şi nu mă mai văzu pe cal.

— Tiii mi-a căzut călăreţul!

Dete fuga spre mine. Când îi spusei că nu m'am lovit, începu să râdă şi zise:

— Aşa sunt copiii, ca mingea.

Mie îmi venia să plâng. Cerui să încalec iarăş.

Mă suiră din nou şi nu mai căzui.

Merserăm regulat la manej de două ori pe săptămână: am învăţat astfel să mă ţin pe cal, după toate regulile, şi nici o frică nu mi-a mai fost.

L. TOLSTOI

Nu-i de râs?

ÎNTRE VÂNĂTORI

Primul: — Câţi iepuri crezi că am omorît ieri?

Al doilea: — O treime din câţi îmi vei spune!...

DE CE N'A SPĂLAT PEŞTII

— Safto, ai spălat peştii înainte de a-i pune la fiert?...

— Păi ce nevoie mai era, coniţă? Doar au stat până acum numai în apă!...

BEETHOVEN

Nici un maestru n'a avut viața așa de eroasă și caracter mai ciudat ca Beethoven.

Cu toată dispoziția lui pentru muzică, el începu să studieze fără gust pianul, și asta numai ca să nu-l mai bată tatăl său.

Mama sa nu pare să fi avut vreo influență bună asupra copilăriei lui. Odată îi strivi un papanjen pe care îl domestîcise el și care sta lângă dânsul când cânta din vioară. Beethoven de mânie sparse vioara.

Mai mulți muzicanți îl ajutară să aibă un mare profesor și cu ușurința lui uimitoare de pricepere și de învățătură când era de 12 ani execută operele cele mai grele ale lui Bach și Haendel, autorii pe cari îi iubea el mai mult.

Mozart când îl auzi cântând, zise:

— „Băgați de seamă: de tânărul acesta veți auzi vorbindu-se odată"

Viitorul i se deschidea destul de frumos, când o crudă infirmitate — pierderea auzului — îl cufundă într'o întristare fără leac.

Surd la 38 de ani, fără speranță de vindecare, își făcu testamentul din care unele pasagii erau forte ciudate. Iată un exemplu:

— Oameni, cari mă credeți plin de ură, misantrop, voi nu știți motivele tainice care mă fac să par astfel. Eram pornit din copilărie spre sentimentele binepoitoare, ba chiar mă simțiam pornit să fac fapte bune. Dar gândiți-vă că de șase ani mă aflu într'o stare gravă de nervi și legănat din an în an de speranțe de vindecare, vă totuși că toate sunt în zadar.

„Eram născut să trăesc în societate, dar am fost silit să o părăsesc din pricina surzeniei.

„Nu fiți supărați pe mine; aș vroi să trăesc cu voi dar eu nu pot petrece în societate, căci cum mă apropii de cineva tremur că îmi va băga de seamă infirmitatea.

„Iar când îndrăznesc să mă duc unde este lume ia ce mâhnire mă expun când vreunul ce se află lângă mine aude cântând un cioban și eu nu-l aud

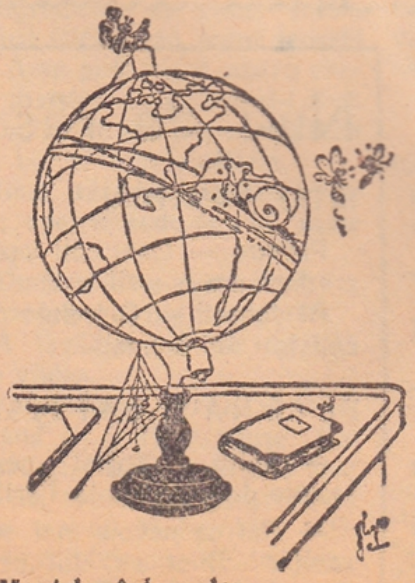
„ O, oameni cari veți citi aceste rânduri odată, gândiți-vă ce nedrepți ați fost cu mine sau cu nenorocirea mea".

Ajunsese așa de distrat în cât intra în restaurante să mănânce și eșea fără să fi cerut de mâncare.

Nu putu găsi nici o locuință în mijlocul Vienei din pricina obiceiului ce avea de a umplea zidurile cu cifre. Deasemnea strica scândurile, cu apă spălându-le toată ziua.

Când era supărat își tiraniza prietenii sau pe executanții din concertele ce le da.

Opera lui Beethoven e neprețuită pentru omenire.

Muștele, între ele:
— Azi am înconjurat pământul de trei ori.

Și acum fiindcă ne-am făcut lecțiile SĂ NE JUCĂM

JOCUL CU NODURILE

Aveți răbdare și dibăcie?

Se poate juca cu orice număr de jucători,

Dintre ei se alege un arbitru. Fiecăruia dintre jucători, arbitrul îi dă câte o sfoară de aceiaș mărime. La un semn dat, în timpul a două minute, jucătorii caută sa facă, cât mai multe noduri pe fâșia sa de sfoară. După ce s'au scurs cele două minute, arbitrul îi oprește și le schimbă sforile. Fiecare trebue să deslege acum cât mai repede nodurile făcute de celălalt.

Cine reușește mai curând, a câștigat și devine, la rândul lui, arbitru.

„DE-A AVIONUL"

Se pregătește o scândură și un șervet. Un copil e legat la ochi cu șervetul și se urcă pe scândură. El se sprijină cu mâinile de umerii unui alt copil.

Alți doi copii ridică încet scândura, anunțând:

— Suntem la o jumătate metru la un metru, la 2 metri, la 3 metri de pământ.

Copilul legat va crede întocmai, deși el se află la câțiva centimetri, căci cel de care se sprijină, se lasă din ce în ce mai jos.

Când scândura a fost săltată la vreo jumătate de metru de pământ, i se spune copilului să sară jos, căci a ajuns la 5 metri înălțime. Copilul nu va îndrăzni pentru nimic în lume să sară, și va tremura de frică, în hazul celorlalți copii.

„DE-A MÂNCAREA!"

Unul din copii se așează la masă și începe să imite un om care mănâncă macaroane, sau supă, înghețată, etc. El ia o atitudine exactă ca și cum chiar ar mânca. Se face că suflă în supă, sau desface coaja mezelurilor, sau unge unt pe pâine, după imaginația lui.

Ceilalți copii trebue să ghicească ce mănâncă el.

Cine câștigă jocul?

Cel ce se face că mănâncă are un punct de fiecare dată când un copil ghicește ce a mâncat.

Copilul care ghicește are și el un punct.

Fiecare copil face apoi, pe rând, pe cel ce mănâncă.

La urmă, fiecare își numără punctele pe care le-a obținut și cel ce are mai multe, a câștigat.

PĂŢANIA MINCINOSULUI

Trăia odată un om foarte mincinos, care cu n'ciun chip nu se putea desbăra de acest urît obiceiu.

Intr'o zi, un biet călăreţ, foarte grăbit, trebuia să treacă peste o punte. Şi fiindcă puntea era slabă, călătorul se temea să treacă peste dânsa.

Tocmai atunci se arătă pe acolo mincinosul.

— „Frate", zise călătorul către mincinos, „aş vrea să trec pe malul celălalt, dar văd că puntea e foarte slabă şi nu ştiu ce să fac".

— „Aş! De unde salbă?" răspunse mincinosul „Chiar eu am trecut mai adineauri peste puntea aceasta cu doi cai ai stăpânului şi tot nu s'a rupt. Dumitale ţi-e frică să treci numai cu un cal?".

Mincinosul, după acest răspuns, merse înainte văzându-şi de treaba lui.

Călătorul, neîncrezându-se în vorbele lui şi văzând că puntea e slabă, întrebă pe un alt om. Acesta îi spuse adevărat că puntea e slabă şi nu poate trece, sfătuindu-l să apuce alt drum. Călătorul îl ascultă, merse mai departe şi trecu apa, pe un podeţ.

Spre seară, mincinosul fu trimis de stăpânul său, împreună cu un cal, la târg, pentru a face nişte cumpărături pentru a doua zi. Drumul ducea peste puntea cu pricina şi fiindcă puntea nu era încă ruptă, el socoti că şi călăreţul trecuse peste ea şi nu i s'a întâmplat nimic.

Mincinosul trcu, dar tocmai când ajunse la mijlocul punţii, aceasta se rupse, iar el căzu în apă, înnecându-se.

Iată cumm un mincinos se prinde chiar în minciuna lui.

Umpleţi cu un creion colorat toate spaţiile însemnate cu un *punct*.

Veţi reuşi un frumos desen.

CURIOZITĂŢI ŞTIINŢIFICE

Vă închipuiţi că pânza unui păianjen de mărime potrivită are o lungime de 6.396 de metri? Toată opera aceasta artistică lucrată în forme geometrice perfecte, nu cântăreşte însă decât 4 miligrame şi 6 zecimi dintr'un miligram.

Omul pierde în fiecare ceas 100 de calorii; această cantitate de căldură ar fi suficientă ca să ridice temperatura unui litru de apă dela zero grade la temperatura la care clocoteşte.

Sensibilitatea ochiului variază odată cu mersul zilei. Astfel ea este maximă la ora 14 (2 după amiază) şi minimă între 3 şi 4 dimineaţa.

Un cal poate trăi 25 de zile fără să mănânce, 17 zile dacă nu mănâncă şi nu bea apă, şi numai 5 zile dacă are mâncare şi nu are apă.

Porumbelul poate trăi 10 zile fără hrană, vrabia nu poate trăi decât 2 zile fără fărămiturile ei de mâncare. In schimb broasca poate să trăiască până la 2 ani fără să nu înghită nimic, nici cea mai mică musculiţă.

Bulca şi mîstreţul

Intr'o zi, plecarăm la vânătoare de mistreţi în Caucazia, şi Bulca se repezi să mă însoţească. Indată ce copoii se puseră pe adulmecat, Bulca, urmărindu-le lătrăturile, se făcu nevăzut în pădure.

Era în Noembrie; mistreţii sunt atunci de-o grăsime neobişnuită.

In Caucazia, pădurile în care trăiesc porcii sălbateci sunt pline cu fructe gustoase; răuruscă, mere pădureţe, pere, mure, ghindă, moşmoane. Când se coc toate fructele astea şi cea dintâi brumă le face să pice, mistreţii se îndoapă cu ele şi se îngraşă.

La epoca asta, mistreţul e aşa de îmbuibat că nu poate îndura multă vreme goana. După vreo două ceasuri, se ascunde în vreun desiş şi se cuibăreşte acolo. Atunci vânătorii îl ajung şi trag.

Lătratul câinilor arată dacă fiara s'a oprit ori nu: dacă fuge mereu, câini latră cu un schelălăt, parcă-i bate cineva; de s'a înfundat porcul undeva, el latră ca atunci când se dau la om, mârâind puţin.

In ziua aceea, gonii multă vreme fără a izbuti să mă întâlnesc cu niciun mistreţ. Intr'un târziu auzii mârâiturile prelungi şi hămăitul copoilor şi dădui fuga într'acolo.

Ajunsei aproape de un mistreţ. Se şi auzia un foşnet zgomgotos din desimea unui tufiş. Era fiara hărţuită de câini, dar, după lătrături, se ghicia că n'o încolţiseră încă şi-i dădeau numai târcoale.

Deodată, un zgomot îmi izbeşte auzul, în urma mea: mă întorc şi văd pe Bulca. Se pierduse, se vede de ceilalţi câini, se rătăcise prin pădure, şi acuma, auzind lătrăturile, dădea fuga ca şi mine, spre partea locului. Sălta tocmai prin luminiş şi nu-i vedeam în iarba înaltă, decât capul negru şi limba strânsă între dinţi albi.

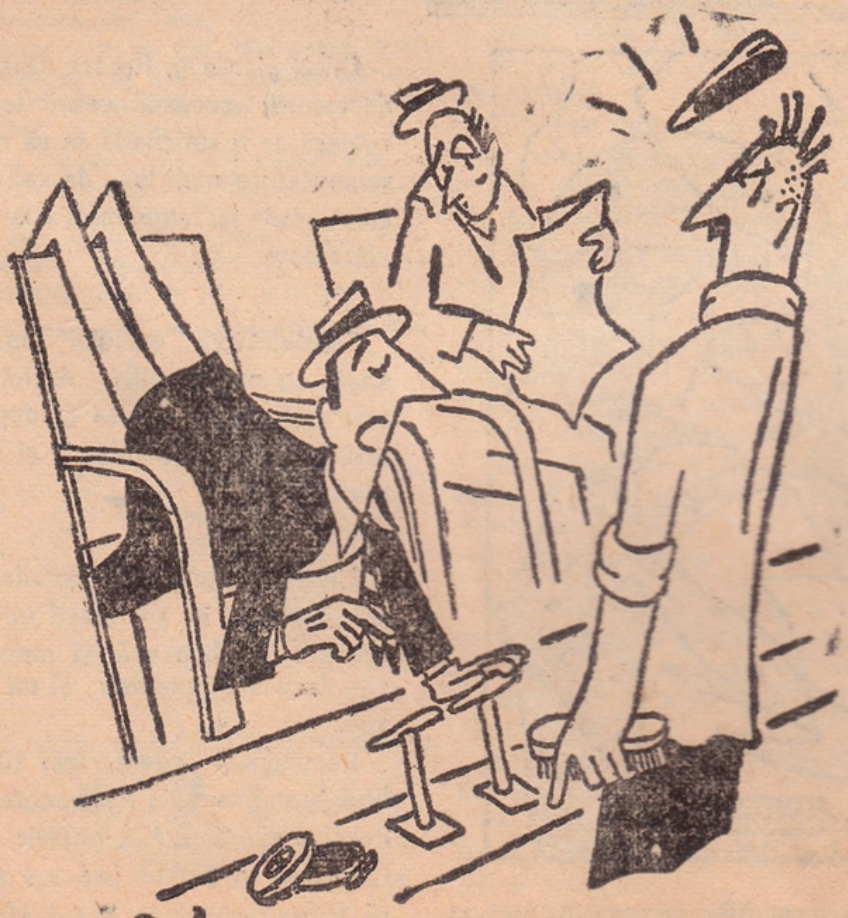
Il strigai, dar el îmi trecu glonţ pe dinainte, fără să se întoarcă măcar, şi se aruncă în hăţiş. Il urmai, dar cu cât înaintam, hăţişul se încâlcia mai tare. Crengile îmi zmulgeau şapca, îmi şfichiuiau obrazul; tunica mi s'agăţa de spinii mărăcinişului. M'apropiasem de lătrături, dar nu puteam vedea nimica.

Deodată auzii câinii lătrând mai tare, ceva troznind şi mistreţul recăpătându-şi răsuflarea, începu să gorhăe. Mi se păru că Bulca îl ajunsese şi începuse atacul împotriva lui. Imi încordai toate puterile ca să ajung mai degrabă, prin tufiş, la locul luptei. In cel mai adânc afund al desişului, zării un copoiu ce lătra şi urla, şi la doi paşi de el, ceva negru care se svârcolia.

Apropiindu-mă, putui zări mistreţul, iar Bulca începu să latre furios. Fiara grohăind grozav, porni asupra copoiului, care se trase îndărăt cu coada între picioare.

Mistreţului i se descoperise acuma o parte întreagă a trupului, şi capul. Ochii în coaste şi... frăsei.

Nimerisem bine. Porcul grohăind şi frângând crengile, fugi departe de mine afundându-se în huceag. Câinii urlau, lătrau, îl ţineau urma; eu, m'aruncai după el. Deodată la picioarele mele, văzui şi auzii ceva: ah, Bulca! Era

La lustragiu:
— Manecure faceţi?

lungit pe o coastă și schelălăia ca în gură de șarpe; sub el o băltoacă de sânge. „Hait! mi s'a prăpădit câinele!" mă gândi. Dar acuma aveam altceva de făcut: îmi urmai goana cu aprindere.

Dădui curând de mistreț. Câinii îi întețiau dela spate. El, când de oparte, când de alta, le făcea față La vederea mea, se repezi, asupră-mi. Descărcai a doua oară pușca; aproape lipită gura țevii de el, așa că, părul i se pârli: mugi, se clătină și, din toat greutatea trupului, căzu lat la pământ.

Când m'apropiai de el, era mort; doar când și când câte un zvâcnet, o ultimă tresărire. Câinii zbârliți și furioși îi sfâșiau pântecele și pulpele lingând sângele rănii.

Atunci îmi amintii de Bulca și mă întorsei să-l caut. Avea burta sfâșiată: măruntaiele îi atârnau pe frunzele veștede.

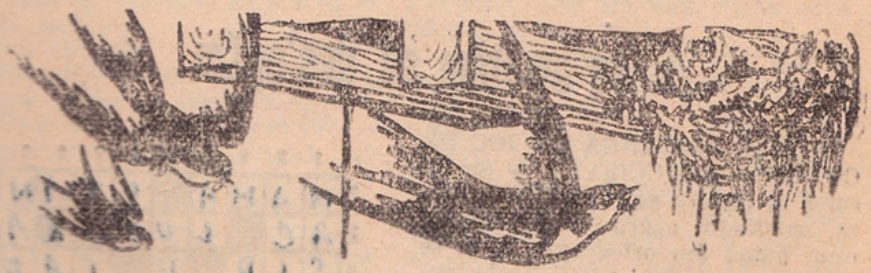
Când tovarășii de vânătoare m'ajunseseră, i-am pus mațele la loc și i-au cusut rana. Pe când îi coseam pântecele gărindu-i pielea cu undreaua, el nu înceta să-mi lingă mâinile.

Am legat mistrețul de coada unui cal ca să-l scoatem afară din pădure. Bulca a fost luat în spate de un vânător și dus astfel acasă. A zăcut șase săptămâni și apoi s'a făcut bine.

L. TOLSTOI

VRABIA ȘI RÂNDUNELELE

Eram într'o zi în curte și priviam un cuib de rândunele sub streașină. Văzui două rândunele luându-și zborul, și cuibul rămase

goi. In lipsa lor, o vrabie scobori de pe acoperiș și se căță pe marginea cuibului. Se uită cu băgare de seamă de jur împrejur, bătu din aripi și se furișă în cuibul străin. Apoi, își scoase căpușorul și începu să ciripească.

Puțin după asta, una din rândunele se întoarse la cuib; dădu să intre; dar cum zări musafirul nepoftit, începu să țipe, bătu din aripioare și se depărtă. Vrabia rămase și iar ciripi.

Deodată, sosi un stol de rândunele. Fiecare, pe rând, s'apropia de cuib să vadă vrabia și pleca. Vrabia nu se sfia deloc. Intorcea capul încoace și încolo și ciripea mereu. Rândunelele reveniră, se apropiară de cuib și zburară iarăș.

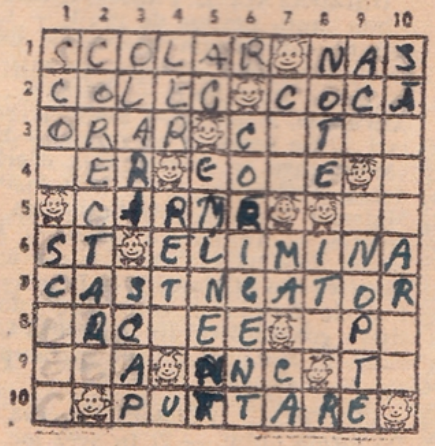
Nu veniau nici nu plecau ele așa, fără vre un rost, numai de florile mărului. Fiecare rândunică aducea noroiu în cioc și, puțin câte puțin, ele astupară intrarea cuibului. Plecau mereu și veniau, iar deschizătura se micșora văzând cu ochii.

In curând nu se mai văzu decât gâtul vrabiei, apoi numai capul, pe urmă ciocul, în sfârșit nu se mai văzu nimic.

Rândunelele o zidiseră de vie în cuib.

Apoi cântând zburară de câteva ori în jurul casei, rotindu-se mereu în cercuri mari prin aer.

HAI SĂ NE JUCĂM

ORIZONTAL: 1) Dimineața cum se scoală, primul gând îi e la școală. — Unii îl iau la purtare, alții îl bagă unde nu le fierbe oala, dar toți mîros cu el. 2) Tovarăș de școală. — Aluat. 3) Program împărțit pe ore. — Reproducerea unui vers, a unui proverb, sau a unei cugetări. 4) Lichid vindecător. — Poezii cu formă fixă. 5) Se învață încă din clasa I-a primară. 6) Liniște! — A da afară din școală. 7) Care câștigă. 8) Ridicare. — Potrivit pentru o anumită sarcină. 9) Fără inimă. — Oficiul național cinematografic. — Pronume reflexiv. 10) Un obiect care nu se învață în școală, dar la care se dau totuși note! (pl.).

VERTICAL: 1) Ieșit la tablă. — ...și cuprinzător. 2) Acțiune pe care o suferă... tezele. 3) Fabricanți de oale. — Îmi cade din mână. 4) Le-rui,... — Literă grecească (o are tetea!). 5) Simbolul argintului. — Un elev bun. 6) N'a rămas repetent, dar nici clasa n'a trecut-o. 7) Un mijloc modern de educație. — Conjuncție. 8) Se trec în catalog și, la sfârșitul trimestrului, în carnet. — Fir (fig.). 9) Agăț. — Zile și... roman de scriitorul sovietic C. Simonov. 10) Comună rurală — Dacă o ai, spune proverbul, și ai parte.

LUPUL ŞI VULPEA

Lupul o luase pe vulpe ca slugă şi tot ce poruncea lupul, vulpea trebuia să facă, fiindcă era mai slabă, cu toate c'ar fi vrut să scape cât mai curând de stăpânul ei. Într'o vreme, hoinărind amândoi prin pădure, lupul zise:

— Cumătră vulpe, pregăteşte-mi ceva de mâncare, altfel te mănânc pe tine!

Vulpea răspuns:

— Ştiu un loc unde sunt câţiva miei. Unul, tot va trebui să ne cadă în labă.

Lupul nu se împotrivi; o luară spre târlă şi vulpea fură mielul, apoi, după ce-l lăsă între colţii lupului, o luă la sănătoasa. Lupul se ospătă, dar nu se simţi sătul. Ca să mai înfăce un miel, porni singur de astădată spre ograda ţăranului, dar neştiind în ce chip se prinde mielul de grumaz, oaia bătrână prinse de veste şi începu să behăie cu atâta desnădejde încât ciobanii se năpustiră în goană venind din toate părţile. Dând peste lup, îl smintiră în bătaie şi bietul lup, de abia scăpă cu laba frântă.

Şchiopătând, se duse la vulpe.

— Ţi-ai bătut joc de mine, îi spuse el. M'am dus la târlă să fugrum un miel şi m'au prins ciobani, care m'au snopit în bătae.

Vulpea răspunse:

— Nu sunt eu de vină dacă nu mai ai sat.

A doua zi, rătăcind din nou prin marginea pădurii, lupul grăi:

— Cumătră vulpe, dacă nu-mi găseşti ceva de mâncare, să ştii că te mănânc pe tine.

Vulpea răspuns:

— Ştiu o casă unde gospodina coace pâine în seara asta. Dacă am porni într'acolo?

Când ajunseră, vulpea începu să dea târcoale casei până ăce dădu de rostul pâinilor. Luă şase şi i le aduse lupului, zicând:

— Mănâncă şi te satură.

Apoi îşi văzu de drum.

Lupul înfulecă pâinile pe nemestecate, dar nu se simţi sătul.

— Sunt parcă şi mai flămând, îşi zise el.

Şi porni spre locul cu pricina, dar când să înfăce câ'va pâini îl simţi gospodina care începu să strige după ajutor. Oamenii se năpustiră din toate părţile şi-l snopiră în bătae, schiopătându-i două labe. Urlând de furie, lupul porni şchiopătând spre mijlocul pădurii, unde ştia că se află vulpea.

— Ţi-ai bătut joc de mine şi de astădată! zise el. M'au prins oamenii şi m'au schilodit în bătae.

Vulpea răspuns:

— N'am ce-ţi face! Prea eşti nesăţios.

A treia zi, după ce făcură o bună bucată de drum împreună, lupul zise, schiopătând şi mai greu:

— Cumătră vulpe, dacă nu-mi aduci ceva de mâncare, să ştii că te mănânc pe tine!

Vulpea răspuns:

— Ştiu un om care a tăiat un porc şi a pus carnea la păstrare în pivniţă. Dacă vom merge într'acolo?

— Să mergem, răspunse lupul, dar să nu mă laşi singur; altfel, cu greu aş putea scăpa de furia oamenilor.

— Aşa voiu face, zise vulpea.

Şi o luă înainte, întrucât cunostea drumul, până când ajunseră la locul cu pricina.

In pivniţă era carne din belşug şi lupul începu să înfulece bălcile pe nemestecate. Vulpea se ospătă şi dânsa, dar, din vreme în vreme, se mai apropia de spărtura prin care intraseră, ca să vadă dacă i-ar fi la îndemână s'o sbughiască în clipa când i-ar fi ameninţat vre-o primejdie.

Lupul, văzând-o cuprinsă de neastâmpăr, întrebă:

— Ce ai, cumătră vulpe, de nu mai stai locului şi pentru ce te uiti necontenit prin spărtură?

— Mi-e teamă să nu ne fi simţit cinepa, răspunse vulpea, şireată ca totdeauna. Dar sfârşeşte odată, prea mănânci mult.

— Mai aşteaptă! Mi-am pus în gând să nu mai las nimic în butoi, rosti nesăţiosul lup.

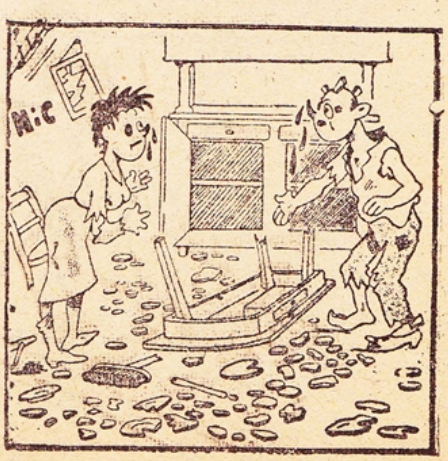
Dar gospodarul, auzind sgomot în pivniţă, se grăbi să deschidă uşa. Vulpea, de cum îl zări, făcu o săritură şi-o sbughi prin spărtură. Dar bietul lup, din pricină că se umfase de atâta mâncare, rămase prins. Ţăranul îl izbi cu un par drept în moaţele capului, lăsându-l mort.

Vulpea nu se opri din fugă decât în mijlocul pădurii, bucuroasă că scăpase de un tovarăş atât de nesăţios.

Şoricioaica şi şoricelul

Dragul meu, micuţul meu,
Nu uita cuvântul meu:
Când de supt vei înceta
Şi-i începe a mânca
Te păzeşte de pisică:
Nu e mare, dar nici mică.
Are ghiare ascuţine,
Umblă tot pe nesimţite.
Stă la pângă neclintit
Dacă-un şoarece a simţit.
La 'ntuneric ochii ei
Parcă sunt două scântei.

Ştiţi ce care îi place ei?
Numai cea de şoricei.
O mănâncă aşa frumos,
Nici un pic nu lasă jos.
Il mănâncă aşa cu păr,
Parc'ar fi un dulce măr.
Şi se linge, apoi pe bot,
Aşteptând un alt netot.

După ce a... reparat masa.
— Şi acum hai la restaurant...

ȚARA RÂSULUI

— Vino cu mine, Nicușor, mergem la gară... Vom pleca departe...

— Un moment să-mi pun bereta.

— Nu-i nevoie... Hai.. o luăm pe cărarea asta, agale și în două minute am și ajuns...

— Dar pe aicea nu mergem la gară, pe aicea e drumul pădurii!

— Ce-are face! E și acolo o gară... o să vezi!.. Uite copacul ăsta uriaș — cu scorbura lui: aici e ghișeul de bilete... Apropie-te — așa — și cere politicos domnișoarei verevițe un bilet dus și întors în țara râsului — adică nu, două bilete, că vin și eu!.. Cum??? N'ai auzit de țara râsului? Dar ai auzit doară de țara basmelor și de țara visurilor!... Ei bine, țara râsului este vecină cu ele.. Să ne urcăm în tren... Îl auzi cum fluieră, cum pufăe? Am și ajuns! (E un tren rapid!) Hai, coboară încet — că peronul e pavat cu mingi și te poate arunca în sus. ca să-și râdă de tine!... Ei, dar ce-ai început să râzi așa? A, din cauza șefului de gară care își întinde mâna până sus, pe casă... Așa e pe aici: oamenii se pot întinde și scurta de parcă ar fi de cauciuc moale! Mai stai, nu râde încă, pentru că pe aici sunt și lucruri mai grozave... Hai pe drumul ăsta, pe aleea aceasta cu copaci... Ia te uită la pomul ăla cum strănută: Hapciu! Hapciu! Uite, casa de colo: scoate limba înspre tine și își clatină acoperișul! și trei cai care râd cu hohote — râd și nu se mai opresc! Uite colo poporul: se tăvălește pe jos de râs...

— De ce?

— Păi nu vezi casa aia care și-a pus pălăria de paie și îi vine prea mică? Ce vrei să-ți mai arăt?

— Deocamdată nimica. Mai întâi să mâncăm ceva... Nu-i vre-un restaurant pe aici?

— Ba da... Ia-o la stânga... Aici Intră. Ia loc. Hei! Chelner!

— Ce poftesc domnii? — ha ha ha! Cu ce ha! ha! ha! vă putem servi? Ha-ha-ha!
Ha-ha-ha!

— Dă-ne o listă de bucate.

— O listă de bucate? Ha! Ha! ha! Numai decât! ha ha ha!... Poftim:

LISTA DE BUCATE

Friptură de țântar acrobat
Lapte de gâscă veselă
Salată de măgar cu ochelari
Aripioară de mops gâdilat

— Ce alegem, Nicușor?

— Ha! Ha! Ha! Ha! — Asta alegem... ha! ha! ha! ha!

...Nicușor se întoarce pe o parte și pe alta în patul lui — și râde — râde — râde fără de sfârșit.

— Ce e Nicușor? De o jumătate oră râzi în somn!

— Ha ha, ha... Salata de măgar cu ochelari, răspunde Nicușor în somn.

Să învățăm să dezlegăm

CUM SE DESLEAGĂ UN JOC DE CUVINTE INCRUCIȘATE. — Se înscrie în fiecare pătrățel câte o literă, pătrățelul negru are valoarea unui punct din ortografie: la el se termină cuvântul. Adică, acolo unde e punct negru nu e nici-o literă.

ORIZONTALE sunt rândurile care încep dela stânga și merg către dreapta. VERTICALE sunt rândurile care merg de sus în jos.

O literă înscrisă într'un pătrățel face parte odată dintr'un cuvânt vertical, astfel că găsind un cuvânt dintr'un rând ne putem ajuta să găsim un cuvânt din alt rând pe care nu l'am găsit.

Pe fiecare rând se găsesc atâtea cuvinte, câte semnificații sunt date.

Să luăm un exemplu în care vedem cum ne folosim de literele cunoscute pentru a găsi un cuvânt necunoscut:

La 8 vertical primul cuvânt e: Nume de fată. Cuvântul are 3 litere. Vedem că prima literă a acestui cuvânt face parte și din cuvântul orizontal cu semnificația: Artist de cinema, partenerul lui Bran. Deslegarea e simplă: Stan. Am găsit deci prima literă din cuvântul vertical căutat e A Tot așa găsim dela 2 orizontal: Afirmație: Da. Deci litera a doua a cuvântului vertical este D. La 3 orizontal avem Pomul care dă pere: Păr. Am găsit și a treia literă A și astfel cuvântul de pe vertical Ada.

După cum vedeți Ă din orizontal este egal cu A în vertical. In cuvinte încrucișate Ă=Â=A, Ș=Ş, Ț=Ţ, Î=I, etc.

Credem că toată lumea e acum lămurită despre modul cum se dezleagă un joc de cuvinte încrucișate.

ORIZONTAL: 1) Ființa pe care o iubim mult, nespus de mult. — Comic de care rădem la cinema, partenerul lui Bran. 2) Ce e mic mititel și coase frumușel? — Pământ. — Afirmație. 3) Rând. — Stâlp. 4) Școlari. 5) Se servește cu rahat. — Cuvântul care se pronunță la deschiderea telefonului. 6) In acel loc 7) Material care se întrebuințează în zidărie. — Animal cu barbă. 8) Armăsar frumos sau două litere consecutive din „Catalog". — Infern. — Soarele Egiptului vechi sau două litere consecutive din cuvântul „țăran". 9) Material folosit în tâmplărie. — Fabricant de oale.

VERTICAL: 1) Mobilă din casă. — De forma oului. — 2) In acest loc. — Fire de cusut. 3) Drege. 4) Articol sau Alexandru prescurtat — Apă stătătoare. — Plantă textilă. 5) Umede. — Deciziune de timp. 6) Liniște. — Se formează în apă mai ales în timpul furtunilor. — Notă muzicală 7) Aviator. 8) Nume de fată. — Brăzdează pământul. 9) Parte a nasului. — Se ivesc.

TABLA INMULŢIRII IN VERSURI

1×1=1

Odată una, una,
Pe cer răsare luna.
Şi pleacă la plimbare,
Iar eu merg la culcare.

1×1=1

Odată unu, unu!
Ce mare este tunu!
Soldatul strigă: foc!
Iar tunul face: poc!

2×1=2

Două ori una două
Gică papă ouă.
Ouă moi cu zeamă
Fierte de a lui mamă.

3×1=3

Trei ori una trei!
Mâţa cu cercei
Binişor se'ntinde
Şoricelul prinde.

4×1=4

Patru ori una patru!
Eu mă duc la teatru;
Să văd o paiaţă
Mică şi glumeaţă.

5×1=5

Cinci ori una cinci!
Raţa cu opinci
Mândră tacticoasă
A plecat de-acasi.

6×1=6

Şease ori una şease
Cuţu roade oase.
El se mulţumeşte
Cu orice găseşte.

7×1=7

Şapte ori una şapte
Prunele sunt coapte
In cazan le pun.
Ca să fac magiun.

8×1=8

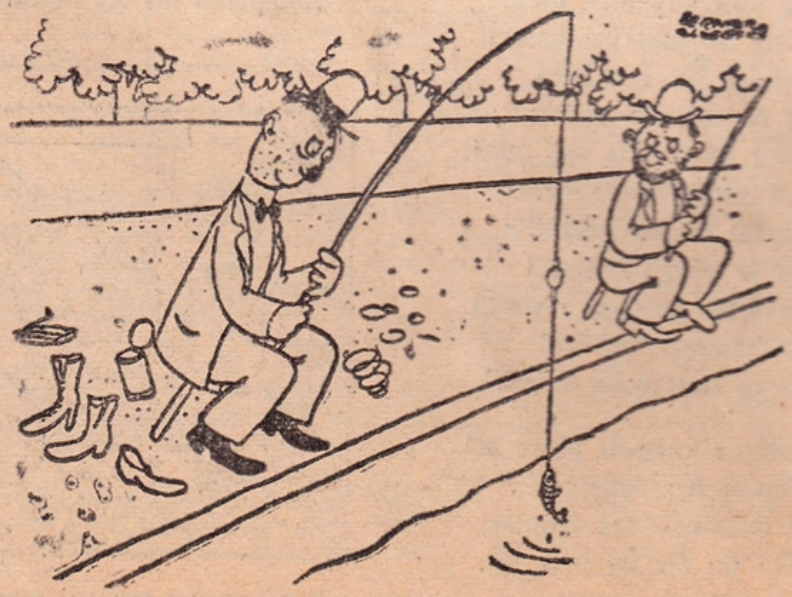
Opt ori unu opt
Oul s'a răscopt
Mâine, dragă mamă
O să-l fac cu zeamă.

9×1=9

Nouă ori una nouă
Gâştele amândouă
Au umbrelă nouă
Şi nu le mai plouă.

10×1=10

Zece ori una zece
O trăsură trece;
Ia te uită piciul
Cum mai gustă biciul.

Domnul care pescueşte ghet e:
— Ce ghinion, am prins un peşte.

CEARTA

Un părinte avea doi fii. El le zise:

După ce voiu muri, să împărţiţi ce vă las, în jumătate.

După ce închise omul ochii, fiii se certară dela împărţeală. Luară ca judecător pe vecinul lor. Acesta îi întrebă, cum poruncise părintele să se facă împărţeala.

I răspunseră:

— Ne-a poruncit să împărţim tot ce a rămas, în jumătate.

— Atunci, dacă nu vă învoiţi, zise vecinul, rupeţi în două toate hainele, spargeţi în două vasele şi tăiaţi în două toate vitele, — le spuse acesta, văzându-i atât de pătimaşi şi duşmănoşi.

Cei doi fraţi urmară sfatul vecinului, stricară tot, şi nimic nu se alese din avutul lor.

Din păţania lor, vecinii şi-au dat seama că mai bună e o împăcare (chiar strâmbă) decât o judecată dreaptă.

CUIBUL IN FLACĂRI

La capătul satului, ardea o magazie veche, de grâne. Grăunțe nu se mai ținea în ea și nici fân nu mai avea în pod; nu mai era bună de nimic. Sătenii nu-și dădură vreo osteneală s'o stingă, o lăsară să arză.

„Cuibul berzelor! Cuibul berzelor!" strigă deodată un om. Adevărat, la cuibul berzelor, depe acoperișul magaziei, nu se gândise nimeni. Acum toți se uitară în sus. Barza și bărzoiul nu erau acolo, umblau poate să caute broscuțe pentru puii lor. Cei doi pui se aflau însă în cuib și clămpăneau și țipau de ți se rupea inima.

Bucuros ar fi sărit oamenii să le dea jos, dar vezi că acoperișul era acum numai flăcări și cine să se încumete?

Deodată, iute ca săgeata, veni ceva alb prin văzduh. Era mama barză. Sbură odată de jurîmprejurul cuibului, apoi se aruncă glonț spre el, apucă în ciocul lung pe unul din pui și-l duse de-l lăsă jos pe pajiștea apropiată. Apoi veni a doua oară, sbură inimoasă prin norii groși de fum și smulse din cuib și a doua bărzuță.

In vremea asta sosi, în fâlfâiri largi și speriate, tatăl bărzuțelor, bărzoiul. Acum stătea clămpănind iute, iute și tare. împreună cu soția lui, lângă micuții lor, scăpați dela moarte.

— „Ce-o tot fi zicând acolo bărzoiul?" întrebă Andreiaș al lui Axinte pe taică-său, lângă care sta de se uita la foc.

— „Păi, în limba lui, el cam așa zice: Slavă Domnului că au scăpat copilașii noștri teferi. Dar acu ce ne facem fără cuib pentru ei?"

— „Păi, tu tăticule, știi limba berzelor?"

— „Nu prea, dar vezi că știu gândul taților și al mamelor".

— „Zău așa, bietele bărzuțe, ele acu unde-o să locuiască?" zise Andreiaș întristat.

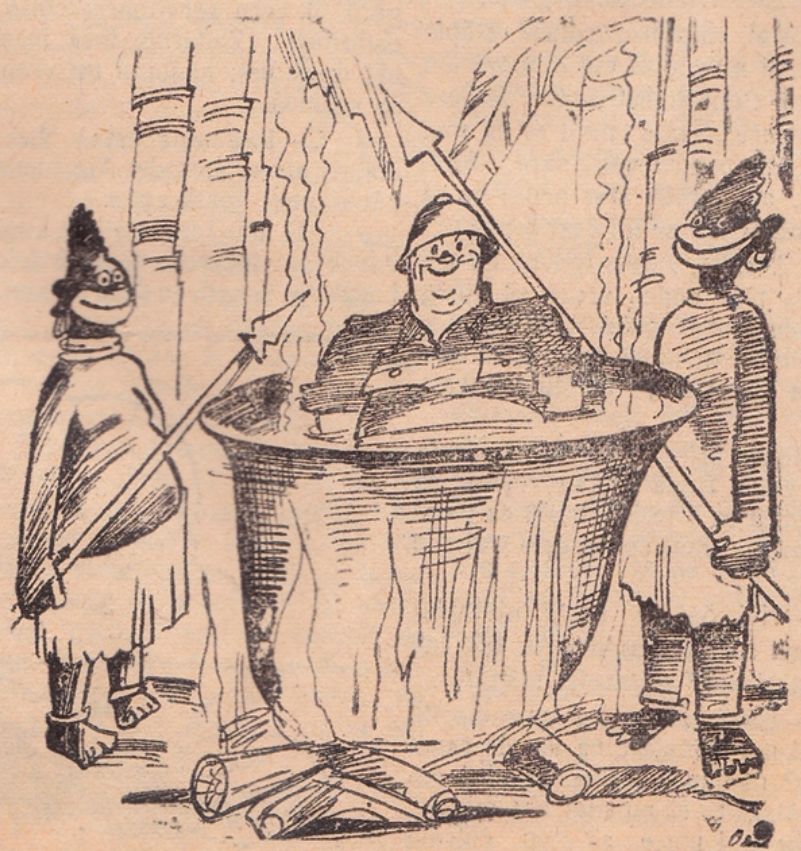
— „Păi, să le facem noi rost, la nevoia lor, de un cuib nou" îi răspunse taică-său.

Se duse repede cu Andreiaș acasă și porunci argatului să urce o roată veche mai stricată, de car, sus pe acoperișul șurii lor, s'o lege bine acolo și să puie în ea niscai paie și crenguțe. Se știe că berzelor le place să-și facă cuib în asemenea roți. După aceea, argatul se duse de luă cele două bărzuțe mici de pe pajiște și le așeză în cuibul cel nou.

Berzele cele bătrâne urmăriseră fâlfâind pe aproape de tot, ce se petrecea cu puii lor. De cum văzură argatul depărtându-se, se repeziră în sbor la acoperișul șurii și cercetară roata din toate părțile.

„Clamp!" adică: „bun!" făcu bărbatul. „Clamp!" răspunse soția lui. Și apoi se puseră numaidecât, cu zor, pe lucru: aduseră fulgi, rânduiră așternutul de paie așa cum știu ele, și-și dichisiră în spițele roții un cuib nou. Până'n seară, puișorii lor dragi aveau un culcuș moale și plăcut, de puteau face nani în el, mai mare dragul.

După ce mai cărară, la iuțeală, câteva broscuțe pentru cina de seară, pentru puii înfometați și pentru ele, se așezară și ele cu copiii lor, întinseră aripile peste ei acoperindu-i să le fie cald și așa adormiră toată noaptea, cu bine și pace, în noua lor locuință.

— In sfârșit, o bae caldă!

Cei patru cântăreţi

Un om avea un măgar care ani în şir dusese fără împotrivire sacii în spinare la moară, dar ale cărui puteri se sleiră în cele din urmă, astfel că din zi în zi devenea mai neputincios şi mai nefolositor pentru trebur'le casei. Stăpânul se gândi să-l jupoaie de piele, dar măgarul, care simţise din care parte începe să bată vântul, o luă la fugă şi se îndrept spre târg.

— Aci, îşi zise el, voiu putea s'ajung muzicant.

După ce hoinări la întâmplare câtăva vreme, întâlni pe drum un câ'ne de vânătoare care şchiopăta ca şi cum ar fi făcut cale lungă.

— Ce ai de schiopătezi astfel, camarade? îl întrebă măgarul.

— Vai, răspunse câinele, stăpânul meu a vrut să mă omoare din pricină c'am îmbătrânit. Slăbesc cu fiecare zi mai mult şi nu mai sunt bun pentru vânătoare. Şi-atunci, am fugit. Dar acum ce să mă fac? Cum să-mi câştig pâinea?

— Ascultă, zise măgarul, eu mă duc la târg unde vreau să ajung muzicant al târgului. Hai cu mine şi fă-te şi tu muzicant. Eu voiu cânta din lăută, iar tu vei bate toba.

Câinele primi şi porniră la drum împreună. După câtăva vreme se întâlniră cu o pisică, tristă ca ploaia care nu mai conteneşte trei zile 'n şir.

— Hei, dar ce ţi s'a 'ntâmplat de eşti atât de posomorîtă, bătrână mustăcioasă? o întrebă măgarul.

— Cum să nu fiu posomorîtă când mă chinuiesc ca vai de capul meu? răspunse pisica. Fiindcă am îmbătrân't şi nu mai am măsele, — ba îmi place să stau culcată numai după sobă şi să torc, în loc să prind şoareci, — stăpânul meu a vrut să mă înnece. Am scăpat dela moarte, e adevărat, dar acum încotro s'apuc şi ce să fac?

— Hai cu noi la târg! Te pricepi foarte bine la muzică, de vreme ce ştii să miorlăi peste noapte, astfel că vei deveni muzicantă ca şi noi.

Pisica primi şi porniră împreună. Drumeţii noştri ajunseră în cele din urmă în faţa unei ogrăzi. Pe un stâlp al porţii zăriră un cocoş care cotcodăcea cât îl ţinea gura.

— Dar ce ţi-a venit de ţipi să ne-asurzeşti? îl întrebă măgarul.

— Vestesc timp frumos, răspunse cocoşul, — dar stăpână-mea care Dumineca face ospăţ, nu mai vrea să se milostivească de mine şi-a dat poruncă să fiu tăiat şi pus în oală. Aşa că, în seara asta chiar, mi se va răsuci gâtul. De aceea ţip din toate puterile, cât timp mai sunt încă în vieaţă.

— Hei, creastă roşie, zise măgarul, mai bine hai cu noi. Ne ducem. Acolo vei trăi mai bine şi nu vei mai fi ameninţat cu tăierea în fiecare clipă. Ai glas frumos şi, când vom porni să cântăm împreună, concert ca al nostru nu va mai fi auzit în lumea întreagă.

Cocoşul primi propunerea şi porniră împreună câte şi patru, dar drumul era lung şi aveau să facă mai multe zile până acolo. Astfel că, odată cu înserarea, făcură popas într'o pădure unde aveau să-şi petreacă noaptea.

Măgarul şi câinele se culcară sub un tufan bătrân, iar pisica şi cocoşul se căţărară pe-o creangă. Cel din urmă îşi luă sborul şi se

HUMOR

CHBRITURILE.

Popescu vrea să-şi aprindă o ţigară. Ii ceru servitoarei cutia cu chibrituri. Zadarnic însă încercă băţ după băţ; niciunul nu vrea să se aprindă.

— Ce înseamnă asta? Nici un chibrit nu se aprinde. Am încercat până acum toată cutia.

— Mă mir, înainte de a vi le aduce am încercat toate beţele la bucătărie şi ardeau foarte bine.

Metoda cea mai bună de an trenament a înotătorilor pentru viteză.

cuibări tocmai în vârf, unde n'avea să-l mai amenințe nicio primejdie. In timp ce-și rotea privirile în jurul, mai înainte de-a fi închis ochii, i se păru că zărește în depărtări un sâmbure de lumină, și-tunci le dădu de veste tovarășilor că se află o casă prin apropiere, vreme ce se zărea lumină.

— Atunci, se ne mutăm de-aci, fu de părere măgarul. S'o luăm într'acolo, căci hanul de-aci lasă foarte mult de dorit.

Câinele adăogă:

— Vre-un oscior cu ceva carne pe el, n'ar fi de lepădat.

Așa dar, se îndreptară spre locul încotro se zărea lumina și văzură casa deslușindu-se și mărindu-se, până când în cele din urmă se pomeniră în progul unei case de hoți, înăuntrul căreia ardea o lumină puternică.

—Ce vezi, fumuriule? întrebă cocoșul.

— Ce să văd? Masă întinsă, plină cu toate bunătățile, iar hoții roată împrejur, ospătându-se cu toată voioșia.

— Aci e de noi! zise cocoșul.

— Hei, adăogă măgarul, dacă ne-ar primi!

Atunci ținură sfat ca să vadă în ce chip l-ar fi putut alunga pe hoți din ascunzătoarea lor, și la urmă găsiră un mijloc bun. Măgarul își puse picioarele dinainte pe marginea ferestrei, câinele sări în spatele măgarului, pisica în spinarea câinelui, iar cocoșul, bătând din arip, se cuibări în capul pisicii. Numaidecât. la un semn, începură să cânte. Măgarul răgea, câinele lătra, pisica miorlăia și cocoșul cutcuriga. In acest chip se năpustiră în odaie intrând pe fereastră care se prăbuși în țăndări. Auzind larmă, hoții se ridicară dela masă cu spaima'n oase și, bănuind că vre-un strigoi năvălea în casă, o luară la fugă spre desișul pădurii. Atunci, cei patru tovarăși se așezară la masă și se ospătară din belșug, ca și cum de-o lună n'ar mai fi pus nimic în gură.

După ce mântuiră cu ospățul, cei patru cântăreți stinseră luminile și începură să-și pregătească culcușurile pentru noapte, fiecare după gusturile și apucăturile sale. Măgarul se culcă pe bălegar, câinele după ușe, pisica după sobă, iar cocoșul pe oglindă și, fiindcă erau tare obosiți de atâta umblet, adormiră în scurtă vreme.

După miezul nopții, ne mai zărind nici urmă de lumină în casă, căpetenia hoților le spuse acestora:

— N'ar fi trebuit să ne lăsăm a lungați cu atâta ușurință.

Și-i porunci unuia dintre oamenii săi să se ducă să vadă ce se petrece în casă. Acesta, găsind totul coborât în liniște, intră în bucătărie ca s'aprindă un opaiț și, luând ochii plini de scânteiere ai pisicii drept cărbuni aprinși, apropiă de unul dintre ei o feștilă ca să ia foc. Dar pisica, căreia nu-i ardea de glumă, îi sări drept în obraz și-l făcu numai sgârieturi.

Cuprins de spaimă, omul o luă la fugă și vru să se strecoare pe ușă, dar câinele sări din ascunzătoare și-l mușcă de picior. Străbătând ograda și trecând prin apropierea locului unde bălegarul fusese făcut grămadă, măgarul îi dădu o lovitură de copită, în timp ce cocoșul, trezit din somn din pricina sgomotului, începu să cutcurigheze de pe grindă: Cucuriguu!...

Hoțul o luă la fugă și-l ajunse din urmă pe căpitan după câteva clipe. Istovit de alergătură, îi spuse:

— In casă am dat peste o vrăjitoare care mi-a scuipat în obraz și m'a făcut numai sgârieturi cu ghiarele; lângă ușă sta ascuns un om, cu cuțitul în mână, care mi-a străpuns piciorul: în ogradă am dat peste o dihanie neagră, care m'a izbit cu măciuca drept în moalele capului. iar pe acoperiș l-am auzit pe judecător strigând cât îl ținea gura: „Aduceți-l înaintea mea pe nemernic!". Și-atunci n'am avut altceva mai bun de făcut decât s'o iau la fugă.

Din clipă aceea hoții n'au mai îndrăznit să se reîntoarcă în casa lor, dar cei patru cântăreți dăduseră acolo peste atâtea bunătăți încât n'au înțeles să-și mai părăsească vreodată culcușul.

Ciocârlia

Lie
Ciocârlie!
Ce ți-a venit ție,
De stai pe câmpie?
— Mie?
Ce să-mi vie?
Mie mi-a venit,
Să mă las din vânt,
Să caz pe pământ,
Puii să mi-i plâng.
Că eu mi-am făcut
Cuibul pe pământ.
Copiii — au venit
Jocul au pornit,
Cuibu au răscolit,
Ouăle-au răcit
Puii mi-au murit.
Și eu am rămas
Singură pustie,
Să stau pe câmpie.
Să mă las din vânt,
Să caz pe pământ
Pe brazdă de plug,
Puii să mi-i plân.

Să nu râzi?

UN RASPUNS.

— Dela cine ne vin merele, Iliuță?
— Din măr!
— Perele?
— Din păr!
— Dar castanele?
— Dar zarzavaturile?
— Dela zarzavagiu!...

O VIZITĂ LA RADIO BUCUREŞTI

Vrei să ştii cum sunt oamenii care vorbesc la Radio? Unde e Radio-Bucureşti şi cum e? Vino cu mine. Vom face o mică vizită.

O, nu, nu trebue să ne urcăm în nori — cântecele şi vorbele din aparatul de radio nu vin nicidecum din cer! Vin din Bucureşti, de pe strada Berthelot...

O luăm din faţa Atheneului în jos, şi după un drum de vreo 10 minute, am ajuns.

Uite, o casă ca toate casele. Iată înăuntru un antreu mare, cu o scară mare care duce la etaj. Auzi muzică?

Să urcăm. Am ajuns la etaj.

Vrei s'o vezi pe spicherița cum vorbeşte? Intrăm pe uşa din stânga, încet. Stă la o masă mică şi citeşte. Pe masă stă un fel de cutie: e microfonul.

Spicherița a terminat. Acuma o vom ruga frumos să ne conducă în odaia unde vorbesc conferenţiarii. Iată, e odaia vecină.

Ceva mai mare. Are tot o masă pe care e un microfon.

Mai departe... Iată odăiţa inginerului... Stă la o masă şi învârteşte o mulţime de butoane... Prin firele lui trec toate sunetele culese de microfon, iar el ascultându-le are grijă să fie fără întrerupere limpezi şi destul de puternice.

Îndărătul lui iată şi un gramofon dublu: aci se pun plăcile pe cari le auzi la prânz.

Am văzut şi aicea totul? Nu. Uite-te pe ferestruica asta... Vezi o orchestră? E în odaia vecină. Acolo cântă orchestrele mici.

Iar orchestrele mari, cântă în studio-ul mare în care vom intra prin uşa din dreapta...

Acuma ce mai vrei? Să stăm puţin de vorbă cu domnişoara spicheriţă?

Mă rog. Şi ce eşti curios să ştii? Cum se simte când vorbeşte la radio şi ştie că o aude atâta lume din România şi din Europa întreagă?

Zice că s'a deprins!

Dar ia auzi... Zice că are acasă o căţeluşă, Deiţa, care de câte ori îi aude glasul în aparatul de radio, o recunoaşte şi dă din coadă învârtindu-se în jurul aparatului. O caută înăuntru, prostuţa!

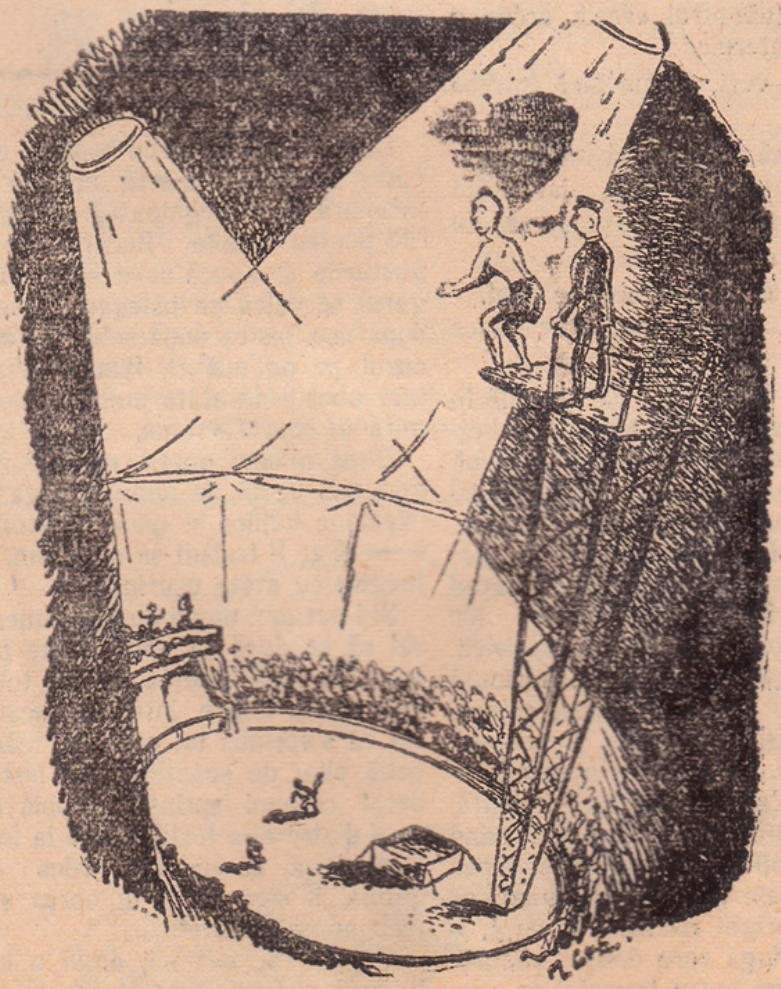
Dar mi se pare că şi tu căuitai zilele trecute pe omul din gramofon!...

Hai să plecăm. Spune frumos la revedere. Domnişoara spicheriţă trebue să vorbească ascultătorilor.

Coborînd scările ne-am întâlnit cu un grup de muncitori. Vrei să ştii cine sunt? Hai, să-i întrebăm.

— Suntem dela fabrica S. E. T. şi am venit să ne dăm concursul la „Ora Sindicală". Jucăm o piesă.

Da, copilule, ai dreptul să te miri. Până acum câţiva ani aşa ceva nu s'a pomenit la Radio. Iată însă că acum şi oamenii care muncesc au câştigat—aşa cum se cuvenea — drepturi, până eri interzise.

La ce se gândeşte el.
Atletul care sare în bazinul cu apă dela 40 metri înălţime?
— Sper că apa nu e prea rece.

COADA VULPII

Cândva un om prinzând o vulpe, o întrebă:

— Cine v'a învățat să înșelați pe câini cu coada?

— Cum așa? Noi nu înșelăm câinii, — noi fugim numai de ei, de rupem pământul.

Omul zise iar:

— Ba nu, șireato, îi păcăliți cu coada. Când câinii v'au ajuns și sunt gata să vă înfigă colții, voi, odată întoarceți coada de partea cealaltă; câinii fac atunci o săritură înspre partea cozii, iar voi o zbughiți încolo.

Vulpea râse și zise:

— Lucrul ăsta noi nu-l facem anume ca să păcălim câ'nii, ci ca să putem schimba direcția. Când câinele e aproape de noi și vedem că nu mai putem scăpa cu fuga drept înainte, ne aruncăm de-o parte, și, ca să putem cârmi iute, trebuie întâiu să arunc'm coada de partea cealaltă; așa faceți și voi cu brațele, când, din fuga mare, vreți să cotiți. Nu-i nicidecum vreo născocire a noastră, ci Dumnezeu singur a scornit asta, când ne-a făcut; — că n'a vrut pesemne ca tot neamul vulpesc să cadă în gura copoilor.

CÂINII POMPIERILOR

În orașe, se întâmplă adesea ca, în timpul unui incendiu, să rămână prin case copii, cari nu pot fi scăpați, pentrucă în spaima lor se ascund și tac, iar fumul împiedică să fie văzuți. La Moscova sunt câini dresați anume pentru salvarea copiilor. Câinii ăștia trăesc cu pompierii și, cum au sosit în fața casei ce arde, pompierii le dau drumul înăuntru să caute copii. Unul din acești câini, la Moscova, a scăpat viața a doisprezece copii. Îl cheamă Kiv.

Odată, izbucnind un foc mare la o casă. Când pomp'erii sosiră, o femeie se repezi înaintea lor. Plângea zmulgându-și părul și spunea că o fetiță de doi ani rămăsese în casă. Pompierii trimiseră pe Kiv. Într'un salt, Kiv urcă scara și se pierdu în fum. Cinci minute mai târziu, el eșia din casă ținând între dinți o tetiță, numai în cămășuță. Mama se repezi la fetiță, hohotind de plâns și de bucurie că o vedea vie. Pompierii mângâiară câinele și-l căutară de n'are cumva vre-o arsură; dar Kiv se zmuci din mâinile lor și pătrunse iar în casă. Pricepură că mai e cineva în flăcări și-l lăsară să plece. Câinele, în curând ieși ținând ceva între dinți. Când oamenii văzură ce aduce, izbucniră în râs: — era o păpușe mare.

PERELE CELE MAI BUNE

Cândva un stăpân își trimisese servitorul să-i cumpere pere de cele mai bune. Servitorul intră într'o prăvălie de fructe și ceru pere. Negustorul îi dete. Sluga îi zise:

— Nu, să-mi dai de cele mai bune.

Negustorul îi spuse:

— Gustă una, să vezi că sunt minunate.

— Dar, cum o să știu eu că toate sunt bune, dacă gust numai una? își zise în gând sluga.

Ca să se încredințeze, mușcă din fiecare pară, apoi, cu cugetul împăcat, le aduse stăpânului.

Fu dat afară din slujbă.

CÂTE CEVA DESPRE AUTOMOBIL

Primul vehicul în care forţa animală a fost înlocuită cu aceea a vaporilor (acest vehicul este străbunicul automobilului de azi) seamănă cu un fel de maşină de spălat rufe şi a fost numit de inventatorul lui „trăsura cu aburi". Această trăsură cu aburi avea patru roţi necauciucate şi partea dindărăt exact ca un cazan de rufe.

Inventatorul era un ofiţer din armata franceză. Il chema Cugnot.

In anul 1770, Cugnot, prezintă în faţa autorităţilor militare invenţia lui. El are mare succes, dar ministerul de război, nu-l ajută cu bani spre a putea construi mai multe trăsuri cu aburi pe care să le pună apoi în comerţ. Aşa că, străbunicul automobilului de azi, a rămas doar o simplă piesă de muzeu, în muzeul Şcoalei de Arte şi Meserii din Paris.

Şaizeci de ani mai târziu, Hancork inventează şi el „un fel" de automobil care nu era decât un fel de docar (avea două roţi mai mici în faţă şi alte două mult mai mari, îndărăt) pus în mişcare de o mică maşină cu vapori. Viteza lui cea mai mare nu trecea de 15 kilometri pe oră.

(Cred că ştiţi, că automobilele din zilele noastre, pot merge şi cu 160 kilometri pe oră...). Dar nici Hancork, n'a avut mai mult noroc decât căpitanul Cugnot. Şi „automobilul" său, n'a cunoscut altă glorie decât aceia a muzeului.

Peste 43 de ani, apare în fine, în Franţa o trăsură mare, cu 12 locuri, care merge datorită unui motor de 20 de cai putere şi care pe un drum bun, poate alerga cu 30-35 kilometri pe oră. Pare-se, că această trăsură-automobil, a avut mai mult noroc.

Diferite fabrici, încearcă s'o perfecţioneze, şi industria automobilelor ia un mare avânt.

In fine, deabia prin 1890 apare pe pavajul Parisului primul automobil cu roţi de cauciuc şi cu posibilitatea pentru conducător nu numai de a regula viteza ci şi de a putea da cu o anumită mişcare, maşina înapoi. Era automobilul creiat de uzinele Packard-Levasor.

De atunci, automobilul a trecut prin atâtea faze de perfecţionare până a ajuns aşa cum există astăzi. Trăsurile vor dispare cu totul şi la noi cum au dispărut în ţările civilizate. La Paris mai circulă o singură trăsură în tot oraşul. Francezii o socotesc un obiect de-l modat şi caraghios, un fel de strigoi al unor vremuri foarte, foarte vechi.

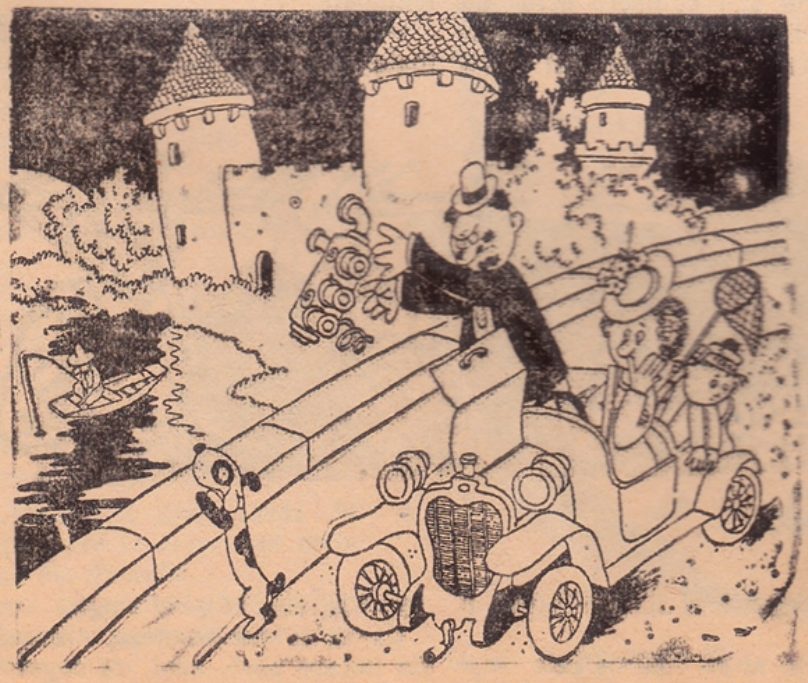
După ultimele ştiri, în Uniunea Sovietică marile uzine Molotov din oraşul Gorki fabrică un automobil pe minut. Acest record nu a putut fi atins de nicio fabrică din lume.

GHICEŞTI ?

A plecat murda durda la fântână
Şi s'a întâlnit cu arsa'n fund.
(Fedeleşul şi cădarea).

Cine merge prin pod
Şi nu hodorogeşte.
(Fumul).

Ce fuge la vale
Şi-şi lasă maţele'n cale?
(Acul cu firul).

— Din cauza tâmpitului ăsta de motor, nu mai putem înainta...

PUIU

— *Ascultă, tăticule, e adevărat că apa fierbe la o sută de grade?*

— *Adevărat, Puiule.*

— *Păi bine tată, de unde ştie apa când se fac o sută de grade, ca să fiarbă?*

PITICII FERMECAŢI

A fost odată un ciobotar care, din pricina multelor neajunsuri întâmpinate, aunsese atât de sărac încât în vremea din urmă nu-i mai rămăsese piele decât pentru o singură pereche de încălţăminte. Le croi de cu seară ca să se apuce de lucru a doua zi, apoi se culcă cu sufletul împăcat, întrucât nu se ştia pătat cu niciun fel de vină.

A doua zi de dimineaţă, se pregătea să se apuce de lucru, când băgă de seamă că încălţămintea era gata lucrată pe masă. Rămase foarte suprins şi nu ştia ce-ar fi putut să însemne una ca asta. Luă încălţămintea şi-o privi mai de aproape. Era atât de bine făcută încât nu lipsea o singură împunsătură. Lucru cum rar se mai poate vedea.

După câtva timp, un muşteriu intră în prăvăle şi, plăcându-i încălţămintea, o cumpără mai scump ca de obiceiu, iar ciobotarului îi fu la îndemână să-şi cumpere cu banii luaţi, piele pentru alte două perechi de încălţăminte.

Le croi de cu seară, şi a doua zi de dimineaţă se pregătea să se aşeze cu râvnă la masa de lucru, dar nu mai fu nevoie de niciun fel de osteneală, deoarece, când deschise ochii, le găsi şi pe acestea gata făcute. Muşterii nu-i lipsiră nici de astădată. Îi plătiră marfa cât că-i poată fi la îndemână să-şi cumpere piele pentru alte perechi de încălţăminte.

Şi pe acestea le găsi gata făcute a doua zi de dimineaţă şi tot aşa se întâmplă mereu de aci înainte: ceeace croia de cu seară, era gata lucrat a doua zi de dimineaţă, astfel că în scurtă vreme se înavuţi şi putut să trălască în mare belşug.

Într'o seară, aproape de Crăciun, după ce croi pielea, în clipa când să se culce, îi spuse nevestei:

— Dacă am rămâne cu ochii deschişi toată noaptea, ca să vedem cine ne dă un ajutor atât de preţios?

Nevasta consimţi. Aprinse un opaiţ, apoi se ascunseră într'un dulap unde îşi păstrau îmbrăcămintea, şi rămaseră la pândă. Pe la miezul nopţii văzura cum se apropie doi pitici, care se aşezară la masa ciobotarului şi, potrivind pielea bucată lângă bucată, începură să lucreze cu mâinile lor mici, împungând cu sula şi bătând cu ciocanul cu atâta îndemânare încât nu mai puteai înţelege nimic. Nu se opriră din lucru decât după ce toată treaba fu încheiată şi marfa aşezată pe masă. Atunci, se făcură nevăzuţi ca prin farmec.

A doua zi, nevasta zise:

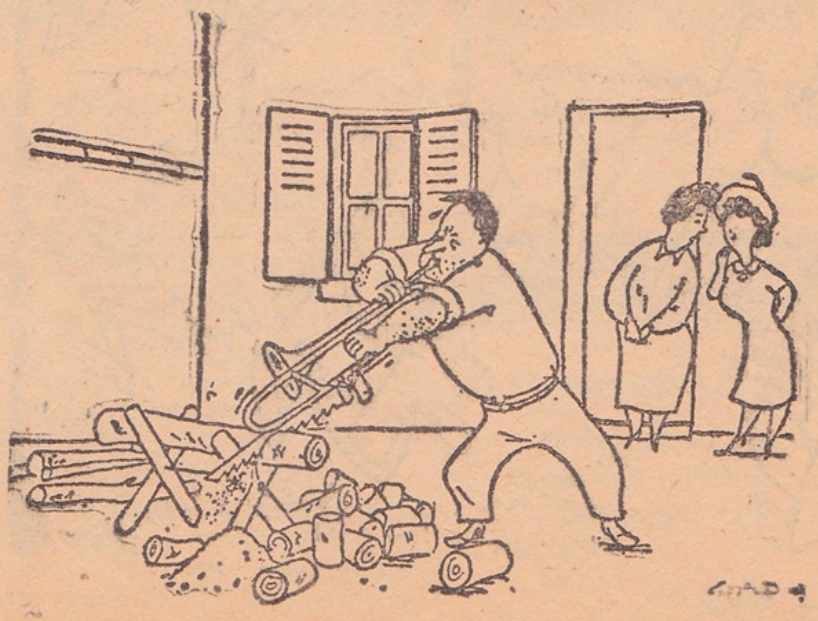
— Piticii ne-au îmbogăţit. Ar trebui să ne arătăm recunoscători. Sunt goi puşcă şi trebue să le fie tare frig, mai cu seamă când umblă pe drumuri. Ascultă, vreau să-i face fiecăruia câte-o cămaşă, un surtuc şi-o pereche de nădragi. De asemeni, am să le împletesc şi câte-o pereche de ciorapi. Iar tu să le faci câte-o pereche de încălţăminte.

Bărbatul fu de aceeaşi părere şi, seara, când totul fu gata, în loc de piele croită, lăsară darurile pe masă, apoi se ascunseră ca să vadă ce vor face piticii când vor zări îmbrăcămintea.

Pe la miezul nopţii, aceştia se strecurară pe uşă şi se pregăteau să se aşeze la lucru. Rămaseră uimiţi însă când băgară de seamă că pe masă, în loc de piele, se aflau lucruri atât de frumoase şi nu mai puteau de bucurie. Se îmbrăcară în cea mai mare grabă şi începură să cânte.

Apoi începură să joace, sărind peste scaune şi laviţi, până când ajunseră la uşă.

Din clipa aceea nu-i mai văzu nimeni. Ciobotarului îi mergea însă toate din plin, căci învăţase acum bine cum se lucrează cu spor şi, împreună cu nevasta lui, trăi mulţumit până în ceasul din urmă.

— Soţul meu vroia să cânte la saxofon, iar eu i-am cerut să taie lemne... şi uite aşa le face pe amândouă.

TOMBACO, SPAIMA JUNGLEI

Vânătorii de fiare sălbatece din secolul trecut, au trăit clipe de groază, cutreerând pădurile în care se bănuia că Tombaco, elefantul gigantic pe care nu-l putea răpune nimeni, își face plimbarea obișnuită. De zeci de ori se încercase prinderea lui. Pierduseră rămășaguri de sute de mii de lei, vânătorii cei mai curagioși, care se legaseră să-l prindă. Tombaco ieșea totdeauna victorios.

In junglă, cadavre de oameni, de zebre, de tigri, arătau locurile pe unde trecuse uriașul elefant. Era deajuns să arunci o singură privire pe trupul neînsuflețit, acoperit de frunze, ca să recunoști în dată pecetea morții adusă de Tombaco. In cele din urmă vânătorii, se hotărîseră să renunțe la prinderea lui Tombaco. Se știa că cine pleacă să-l vâneze pe Tombaco, nu se mai întoarce.

Totuși, un tânăr vânător anume Robinson întovărășit de Abdul, un negru care de bună voie s'a hotărît să-l însoțească, a plecat într'o zi să-l prindă pe Tombaco. Peripețiile acestei vânători teribile sunt tot atât de interesante, pe cât sunt de emoționante. Se știe că prima luptă s'a dat numai între Robinson vânătorul geb și Tombaco. Robinson a vrut să-l cruțe pe cât îi sta în putință, pe tovarășul său, Abdul.

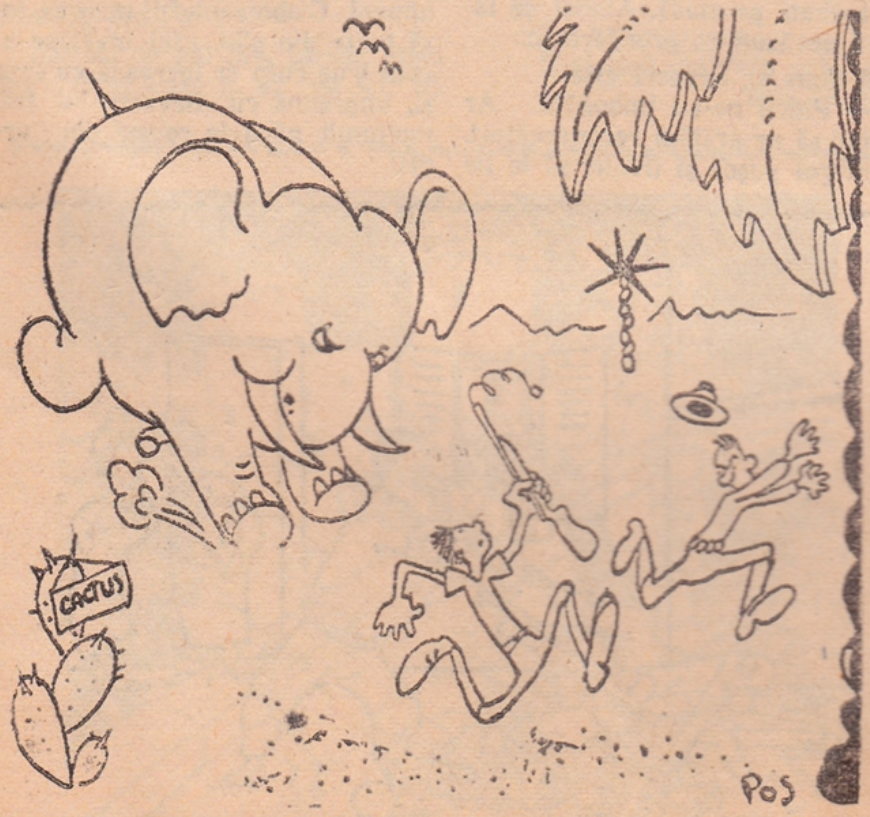
Cinci gloanțe pornite din pușca lui Robinson au pătruns prin pielea groasă a elefantului fără să-l doboare. Dimpotrivă, Tombaco părea mai bine dispus decât ori când. Avea aerul că lupta e o glumă care îl distrează. Pășea prin junglă fără să-i pese de adversar, smulgea iarbă și privea departe, ca și când ar fi uitat de orice gând războinic.

Dar Robinson nu se lăsă înșelat de toată tactica aceasta iscusită. Stătu la pândă într'un pom și așteaptă. Intr'adevăr Tombaco, nu mai putu răbda. După socotelile lui, momentul hotărîtor sosise. Își fixă adversarul, țintindu-l în ochi cu o privire groaznic de amenințătoare și se apropie de pom.

Robinson ochește animalul drept în frunte. Glonțul și-a ajuns ținta, dar Tombaco după ce aruncă vânătorului o privire plină de ură, o luă la fugă, într'o goană nebună.

Robinson, trase din nou un glonț. Tombaco se oprește o clipă pe loc, ca și când glontele l-ar fi gâdilat ușor, apoi se întoarce în goană, stârnind nori mari de praf, spre pomul în care era urcat Robinson. Vânătorul ochește din nou. De data asta, Tombaco este lovit în șira spinării. Credeți că a căzut doborît la pământ? Vă înșelați. Tombaco a dispărut deodată, ca și când pământul l-ar fi înghițit. Robinson se freacă la ochi, uimit. Dar peste câteva minute, trupul gigantic al lui Tombaco se zărește fugind prin junglă, în lumina palidă a amurgului. Tombaco fugind! E de necrezut!

Vânătorul sare din arbore și pornește în goană pe urma pașilor elefantului. Tombaco și-a încetinit pasul, mergând greoi, se uită din când în când în urmă ca și când

— Aoleu!
— Ce, ți-e frică?
— Nu, dar mi-au uitat permisul de vânătoare acasă.

ar voi să mărturisească că se dă bătut. Vânătorul se apropie din ce în ce. Om și fiară nu mai sunt decât la 70-80 de pași unul de altul.

O clipă, privirile lor se întâlnesc. Ochi în ochi, vânătorul și animalul, rămân pe loc, ca doi prieteni.

Dar deodată, Robinson ridică puşca, Elefantul răspunde ridicând trompa, dar răcnetul lui, nu mai e decât un geamăt stins de durere. Glontele porneşte. Spre uimirea vânătorului, Tombaco își continuă drumul.

Hotărît, nici un glonte de pe lume, nu va putea lovi mortal, pe acest elefant, pe această spaimă a junglei.

Robinson nu mai are decât un singur glonte în puşcă. Trebuie să ochiască bine. Dar deodată, își dă seama că nu mai poate înainta. Picioarele nu-l mai slujesc, sunt parcă paralizate. Simte cum încetul cu încetul, se înfundă într'un pământ moale, mâlos, care îl înghite. Acum Robinson ştie unde se află. Acum înțelege cât de groaznic se răzbună elefantul. Robinson se află, în așa zisul cimitir al elefanților, un loc în care pământul se topește sub picioare trăgând orice vietate în fundul lui. La câțiva pași de Robinson, Tombaco se scufundă și el în pământ. Odată, de două ori, parcă, a mișcat trompa, ca și când ar fi încercat în felul acesta să-i ia rămas bun dela vânător.

Robinson mai întâlnește odată ochii elefantului, o singură dată îi mai zărește colții cari se îngroapă în nămol.

Abdul care își urmărea însă tovarășul, pas cu pas, văzând groaznica situație în care se găsea acesta, se cățără pe un copac de unde îi aruncă o frânghie. Robinson îi prinse capătul și Abdul trase de frânghie salvându-și tovarășul de la moarte sigură. A doua zi ei au revenit cu o macara și au scos din nămol trupul elefantului care a fost expediat în Europa și expus la muzeu. Mii și mii de oameni s'au minunat văzând trupul uriaș al elefantului admirând și curajul vânătorilor cari l-au capturat.

SPICELE DE GRÂU

Bun și cinstit agricultor e Mihai Slobozeanu. Și mai are și nițică știință de carte, care i-a folosit și cu care se mândrește în sat la el. Tot ce și-a agonisit e numai prin munca lui chibzuită de toate zilele.

Într'o zi a plecat cu băiatul lui mai mare, la câmp, să vadă cum îi merge grâului și dacă s'a copt ori nu.

De o parte și de alta a șoselei se întinde lanul plin cu spice aurii și gata de seceră.

Băiatul privește la ele cu ochii mari și-i plac grozav spicele cele înalte, care-și țin capul drept în sus. Vorbește lui tată-său:

— „Ia te uită, tată, ce frumoase sunt spicele acestea drepte. Câte urîte sunt celelalte cari se pleacă la pământ!"

Tată-său zâmbi și întinse mâna de luă câteva spice: câteva din cele drepte și câteva din cele aplecate. Frecându-le în mâini și pe unele și pe altele, arătă băiatului:

— „Ia te uită, copile! Spicele tale cari stau semețe, sunt goale-goluțe; pe când cele plecate spre pământ sunt pline cu boabe și încă ce boabe mari și frumoase!"...

Așa se întâmplă și în lume: sunt mulți semeți și mândri cari n'au niciun pic de minte, asemeni spicelor goale; și sunt alții gârboviți și plecați, încărcați de bogăția minții, ca și spicele cele pline".

SĂ NE JUCĂM

MINGEA LUP

Joc de echipe. Fiecare echipa poate să aibă 6—12 jucători.

Desenați un cerc de 6—8 metri.

Una din echipe intră în cerc în formație prin flanc câte unul, ținându-se de mijloc.

Primul jucător se numește păstor, ceilalți oi și ultimul miel.

Cealaltă echipă stă în jurul cercului și caută să lovească cu mingea ce reprezintă „lupul" pe miel.

Mingea se aruncă cât mai repede dela un jucător la altul, iar păstorul apără pe miel deplasând întreaga coloană astfel ca să nu se rupă (punct rău).

Când mielul este lovit, contează punct rău și păstorul devine miel, iar următorul din capul coloanei, devine păstor.

Jocul continuă astfel un timp stabilit dela început, 5-10 minute, notându-se punctele rele ale echipei din cerc.

După ce a trecut timpul stabilit, echipele își schimbă locurile.

Câștigă echipa care a avut mai puține puncte rele (mai puțini miei loviți).

HUMOR

RASPUNSUL LUI GICA

Profesorul: — Știm cu toții că oamenii se hrănesc cu carnea animalelor; dar cu oasele ce fac?

Gică:— Știu eu domn' profesor, dacă sunt bine crescuți, le pun pe farfurie!...

CUM S'A DAT HOŢUL DE GOL

Un hoţ pătrunsese într'o noapte în podul casei unui negustor. Se încărcă cu blănuri şi stofe cât putu căra şi vru să se dea jos, nici pasărea să nu-l simtă; dar făcând un pas greşit, haina i se agăţă de clanţa uşii şi... gata hodorogeala.

Negustorul, uzind zgomot deasupra lui, îşi trezi servitorul şi se sui în pod cu el, având o lumânare 'n mână.

Servitorul, încă somnoros, zise negustorului:

— Ce să mai căutăm, nu-i nimeni; o fi fost vre o pisică.

Cu toate astea negustorul tot se sui. Hoţul cum mirosi că mişcă cineva prin casă, puse totul la loc şi-şi căută o ascunzătoare. Iacă într'un colţ un morman mare. Era tutun în foi. Dete tutunul într'o parte, se vârî 'n ei şi se acoperi iar cu foi de tutun. Din ascunzătoarea lui văzu pe cei doi, umblând încoa şi încolo şi vorbind. Unul din ei zicea:

— Am auzit bine un zgomot.

Sluga 'ntrebă:

— Păi cine să-l fi făcut? Poate vre-o pisică, ori, mai ştii? — vreun spiriduş.

Negustorul trecu pe lângă movila de tutun, nu văzu nimic şi zise:

— Se vede că m'am înşelat, nu-i nimeni. Haidem.

Hoţul, văzându-i că pornesc să plece, se gândi:

— Acum am să-mi fac iar o legăturică bună şi-am s'o şterg prin fereastra acoperişului.

Deodată simţi o mâncărime 'n nări şi 'nţelese că o să-i vie să strănute, — ah, afurisitul 'e tutun! Îşi acoperi gura cu mâna, dar nu se putu stăpâni. Negustorul da tocmai să iasă, când aude, din colţul cu tutunul, un: „hapciu!" strașnic.

Oamenii se 'ntoarseră şi 'nhăţară hoţul.

După cum vedem, hoţii întotdeauna sunt prinşi până la urmă!

PROSTILĂ ŞI IEPURILĂ

Stăpânul lui Prostilă l-a trimis să ducă un iepure unui prieten. Dar Prostilă e... Prostilă! Nu ştiu cum face şi scapă iepurele pe drum.

Văzând cum fuge iepurele, strigă cât îl ia gura:

— Ehe, degeaba vrei tu să ajungi înaintea mea, la boier, că n'ai scrisoarea cu tine şi n'o să poţi spune dece ai venit!...

POŢI SĂ DESLEGI?

Se dau următoarele grupe de cuvinte: 1) Etaj — Animal nordic. 2) Din când în când. — Se revarsă primăvara. 3) Diviziune de timp — Cnd tipi, e mai ridicat. 4) Cui. — Balaur din poveşti. 5) Diviziuni de timp — Locul unde se îneacă ţiganul. 6) Caraţie. — Comună rurală. 7) A brăzda pământul. — Mobilă.

Amestecându-se între ele cuvintele care formează fiecare grupă se vor obţine noui cuvinte corespunzătoare următoarelor semnificaţii: 1) Caiet mai mic. 2) A drege 3) Greşit. 4) Liniştit 5 Animal mare. 6) Fără plată 7) Maşină.

Iniţialele acestor cuvinte citite în continuare vă vor da numele unui mare povestitor romîn.

Reguli şcolare

1. Dă dimineaţă te scoală,
Te îmbracă şi te spală
Ghiozdănul ţi-l pregăteşte.
Şi spre şcoală te grăbeşte.

2. Intră în şcoală liniştit
Mergi la locu ţi rânduit,
Şi să fii ascultător
Domnului învăţător.

3. Dela şcoală mergi acasă
Cale 'ntinsă şi voioasă,
Şi pe drum nu sta pe loc,
Nici la vorbă, nici la joc.

4. Lucrurile-ţi pune iară
In căzuta rânduială
Straiele şi pălăria
Cărticica şi hârtia.

5. Joacă-te pe lângă casă
Pân' la ora cea de masă
După masă neapărat
Inveţi până pe 'nserat.

6. Când vine masa de seară
La masă te duce iară
Dar mănâncă cu ferinţă
Şi cu bună cuviinţă:

7. Prea fierbinte nu mânca,
Câte mult nu îmbuca
Sub masă nu te-apleca
Şi 'mprejur nu căuta.

8. După masă mulţumeşte
Tatălui, ce te hrăneşte,
Şi sărută maicei tale
Mâna ce ţi-a dat mâncare.

9. N'ai uitat nimic? Veghează
Şi sârguincios lucrează;
Să iei lucrul în serios
Ca să iasă cu folos.

10. Înainte de culcat
Fie lucrul tău gătat
Că nu i bine a depune
Lucrul de azi până mâne.

SĂRITURA

O corabie se întorcea în port după ce făcuse ocolul lumii.

Timpul era frumos, tot personalul corăbiei era pe punte. In mijlocul călătorilor, o maimuță mare înveselia pe toată lumea: sălta, făcea tumbe, strâmbături, maimuțăria mișcările oamenilor și, văzând că are căutare, își făcea tot mai mult de cap.

Pe neașteptate, ea se aruncă spre un băețandru de doisprezece ani, fiul căpitanului de corabie, îi zmulse pălăria, și-o puse în cap și începu să se cațere tacticos pe catarg. Toată lumea izbucni în râs; dar copilul, rămas cu capul gol, nu știa dacă trebue să facă haz ori să plângă.

Maimuța se așeză sus pe vergeaua uneia din pânzele corăbiei și, cu dinții și unghiile, începu să sfâșie pălăria. Părea că simte plăcere de necazul copilului și-i arăta pălăria, schimonosindu-se.

Băiatul în zadar amenința, țipa. maimuța îi ferfenița mereu pălăria.

Marinarii se prăpădeau de râs.

Deodată, băiatul, roșu de mânie, își aruncă haina de pe el și începu să se suie pe catarg în urmărirea maimuței. Dintr'un salt apucă frânghia și ajunse vergeaua; dar animalul, mai sprinten și mai îndemânatic, îi scăpă în clipa când băiatul credea cât pe aci că-și apucă pălăria.

— Nu-mi scapi tu, lasă! —strigă strengarul urmărind maimuța.

Dihania, puțin câte puțin, îl atrăgea tot mai sus; ațâțat de harță, copilul se avânta după ea, și în curând maimuța și copilul ajunseră aproape de vârful catargului. Aici maimuța, ținându-se cu o mână de frânghie, atârna pălăria de capătul celei mai de sus dintre vergele, curmezișe, iar ea se săltă până în culmea catargului. De acolo râdea arătându-și dinții. Dela catarg până la capătul vergelei de care atârna pălăria, era o depărtare cam de un metru și jumătate, așa că nu puteai apuca pălăria, decât luând mâna de pe frânghie și de pe catarg.

Dar băiatul era tare înfierbântat. Deslăcu mâna de pe catarg, ca să poată trece cu piciorul pe vergea.

Pe punte, toată lumea, cu ochii țintă în sus, râsese până acum de lupta asta între maimuțoi și fiul căpitanului; dar când văzură că băiatul nu se mai ținea de frânghie și că pornia pe vergea cumpănindu-se, toți marinarii rămaseră înghețați de groază: o singură mișcare greșită, și copilul se putea rostogoli, zdrobindu-se pe punte. Chiar de izbutea să apuce pălăria, i-ar fi fost foarte greu să se întoarcă și să ajungă iar la catarg.

Toți priviau în tăcere, așteptând ce o să se întâmple.

Deodată, cineva scoase un strigăt de spaimă. Copilul, ca trezit, privi în jos și se clătină.

In clipa aceea, căpitanul corăbiei, părintele băiatului, ieșia întâmplător din cabina lui, cu pușca în mână, cu gândul să mai împuște ceva păsări de mare.

Își văzu copilul sus, pe vergea, și îndreptând spre dânsul arma, strigă:

— In apă! Sări numaidecât în apă, ori te 'mpușc!

Băiatul, fără să priceapă, își pierdea echilibrul.

— Sări! ori trag! una, — două!

— Și în clipa când tata strigă „trei", copilul își făcu vânt spre mare.

El căzu în apă ca o ghiulea; dar unda abia-l înghițise că douăzeci de marinari inimoși se și aruncară în mare. După patruzeci de secunde, ce părură privitorilor un veac, copilul se ivi la suprafață. Îi apucară și-l aduseră pe vas. Câteva minute mai târziu, el dete afară apa pe gură și începu să răsufle.

Când căpitanul îl văzu teafăr, scoase un oftat, parcă l-ar fi înăbușit cineva, și fugi în cabina lui, ca să nu-l vază nimeni plângând.

L. TOLSTOI

BABA OARBA IN TREI

Numărul jucătorilor poate fi oricât de mare, așezați „turcește" în cerc.

Trei din jucători stau la centru, având fiecare un cilindru de carton în care să intre capul, ca să nu vadă. Două cilindre sunt cu marginea de sus dreaptă, iar al treilea cu marginea dințată.

Scopul jocului este ca cei doi jucători cu cilindre la fel să găsească pe al treilea cu marginea dințată. Aceasta se face prin pipăire cu mâna, adică de câte ori se întâlnesc câte doi, își pun mâinile în cap să vadă dacă nu este cel căutat.

Când jucătorul cu cilindrul dințat a fost descoperit, jocul celor trei se termină și alți trei le iau locul.

UNIREA

Un om avea şapte feciori. Aceşti băieţi trăiau numai în certuri şi nu se alegea nimic de munca lor. Bietul bătrân privea la ei, îi certa, îi povăţuia, dar degeaba. Ei tot în neunire trăiau. Necazul părintelui era nespus de mare şi nu ştia ce să mai facă, ca să alunge vrajba dintre băieţi.

Într'o zi, îi chemă pe toţi şapte lângă sine şi le spuse:

— „Măi băieţi, iată, eu am aici un mănunchi de şapte nuiele. Ia să vedem, care din voi va fi în stare să-l rupă".

— „Uşor lucru", răspunseră aproape toţi odată.

Unul câte unul puseră mână pe mănunchi şi încercară să-l rupă, dar le era peste putinţă. Îi îndoiau numai, dar de rupt, nici pomeneală.

În cele din urmă, după atâtea încercări, toţi şapte feciori spuseră:

— „Nu se poate rupe, tată".

Bătrânul, zâmbind, răspunse:

— „Ba să vedeţi că se poate. Nimic nu e mai uşor ca asta".

Se apucă apoi şi deslegă mănunchiul. Luă nuielele una câte una şi le frânse cu multă înlesnire.

— „Apoi aşa ştiam şi noi", ziseră băieţii deodată. „Aşa şi un copil le rupe".

Bătrânul şi înţeleptul lor părinte, plin de mulţumire, spuse apoi:

— „Vedeţi? Asta să vă fie de învăţătură. Aşa e şi cu voi. Dacă veţi fi uniţi şi vă veţi ajuta unul cu altul, veţi fi tari şi de neînvins, ca mănunchiul cel de şapte nuiele. De îndată însă ce desbinarea va fi între voi şi veţi urma să vă certaţi, rămânând singuri fiecare, vă va putea înfrânge oricine"...

De atunci, cei şapte feciori au înţeles că trebue să fie uniţi oricând şi treburile le-au mers numai în plin.

Unirea face puterea, spune o vorbă bătrânească de-a noastră.

D'aia şi ţara noastră este prietenă acum cu toţi vecinii care o înconjoară, ca să fie tare şi puternică şi nu slabă şi fără putere ca înainte când se duşmănea cu vecinele ei.

BALADA GREERULUI

Peste dealuri zgribuite,
Peste ţarini zdrenţuite,
A venit aşa, de-odată,
Toamna cea întunecată.

Lungă, slabă şi zăludă,
Botezând natura udă,
Cu 'n mănunchiu de ciumafai,—
Când se scutură de ciudă,
Împrejurul ei departe
Risipeşte 'n evantaiu
Flori mărunte,
Frunze moarte,
Stropi de tină,
Guturaiu...

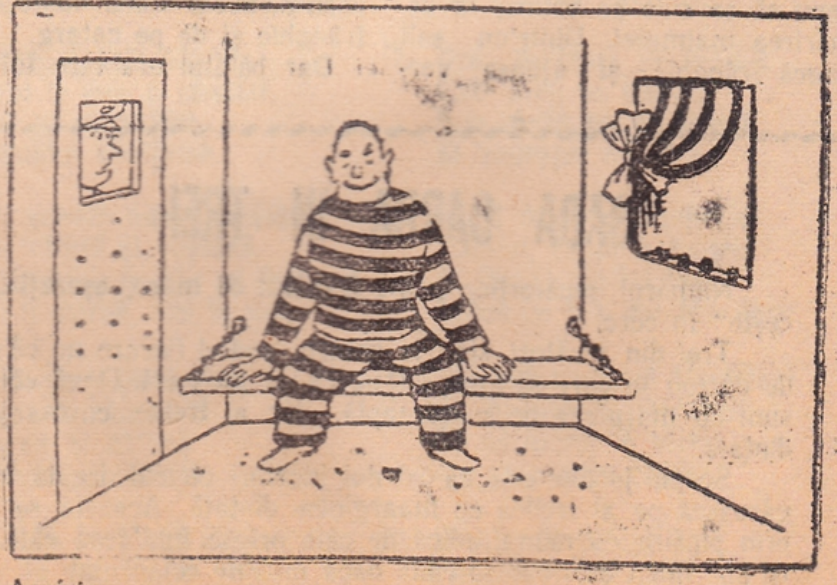
Şi cum vine de la munte,
Blestemând
Şi lăcrămând
Toţi ciulinii de pe vale
Se pitesc prin văgăuni,
Iar măceşii de pe câmpuri
O întâmpină în cale
Cu grăbite plecăciuni...

Dar pe coastă, la urcuş,
Din căsuţa lui de humă
A ieşit un greeruş,
Negru, mic, muiat în tuş
Şi pe-aripi pudrat cu brumă:

— Cri-cri-cri!
Toamnă gri,
Nu credeam c'o să mai vii
Înainte de Crăciun.
Că puteam şi eu s'adun
O grăunţă cât de mică,
Ca să nu cer împrumut
La vecina mea furnică!
Fi'ndcă nu-mi dă niciodată.
Şi-apoi umple lumea toată
Că m'am dus şi i-am cerut!...
Dar de-acuş,
Zise el cu glas sfârşit,
Ridicând un picioruş,
Dar de-acuş, s'a isprăvit!...

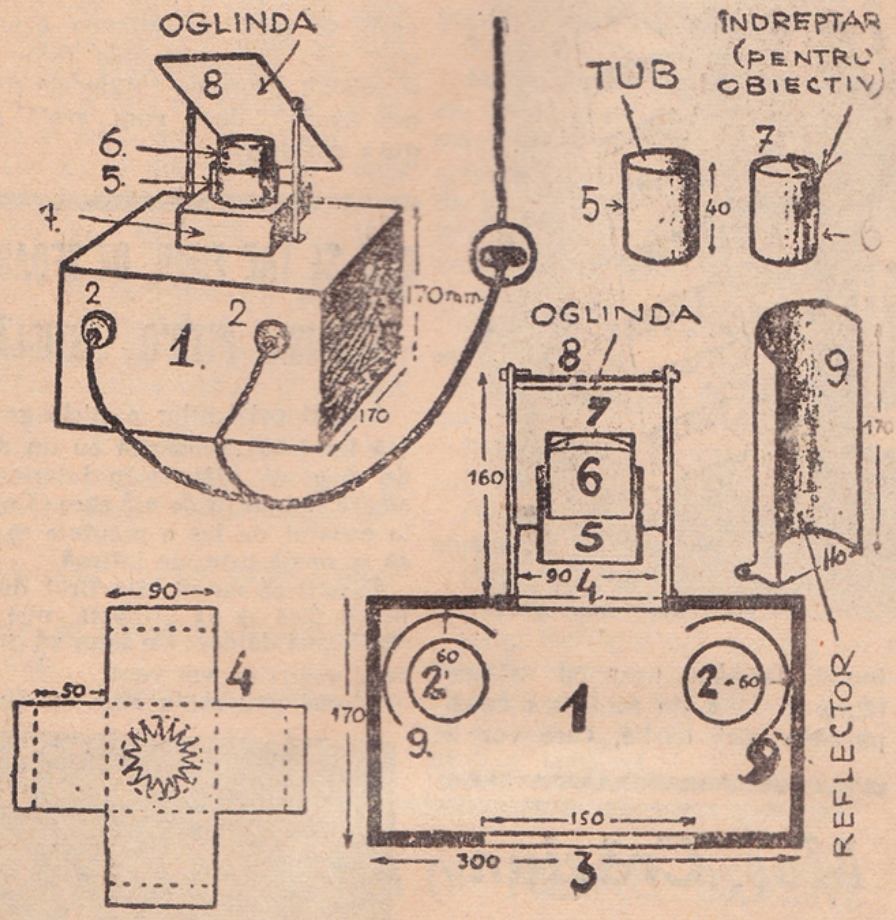
Cri-cri-cri!
Toamnă gri,
Tare-s mic şi necăjit!

G. TOPÂRCEANU

Aerisire:
— Aşa mai pot să respir puţ in aer curat.

CUM SĂ NE CONSTRUIM SINGURI UN APARAT DE PROECȚIE

Copii, pentru ca să vedeți pe ecran, la voi acasă, orice imagine de fotografie doriți, vă puteți construi singuri un aparat foarte simplu care proectează fotografiile pe ecran.

Iată cum se construește:

Vă trebue o cutie de lemn sau de carton tare (1) cu două lămpi electrice fixate într'un perete (2) de 75 - 100 wați fiecare. Deasupra se instalează un tub făcut din carton (5) lipit bine de obiectiv (6) care se instalează în soclu făcut și el din carton. Obiectivul trebue să aibe 40—45 mm. Dacă e mai mare, cu atât mai bine. Deasupra obiectivului se instalează o oglindă susținută de un suport făcut din două sârme mai groase. Oglinda poate fi una obișnuită cu dimensiunea de 15/25 cm.

Cutia trebuie să fie vopsită negru în interior (sau lipim hârtie neagră). Fotografia care urmează să fie proectată se pune în interiorul cutiei (3). Imaginea trecând prin obiectiv se proectează de oglindă pe ecran, care trebue instalat la maximum 4—5 m. Se poate folosi și peretele alb.

25—28 cm. este distanța între marginea de sus a oglindei și partea de sus a cutiei.

Soclul se construește după fig. nr. 4. Toate dimensiunie date sunt socotite în mm.

Deasupra becurilor se instalează 2 reflectoare conform modelului nr. 9.

Din revista sovietică „Zateinik", supliment pentru copii al editurii „Tânăra Gardă"

Un joc: Pisicuța

Un jucător reprezintă pisicuța, iar ceilalți stau în jurul lui, pe iarbă sau pe nisip.

Pisicuța se duce la unul dintre ei, îngenunchiază în fața lui și scoate un miorlăit plângător, făcând în acelaș timp o strâmbătură comică.

Jucătorul vizat nu are voe să râdă, nici chiar să surâdă, iar cu mâna trebue să mângâie pisicuța, spunând: „Săraca pisicuță!"

In fața aceluiaș jucător, pisicuța poate miorlăi de trei ori. Dacă reușește să-l facă să greșească, îi ia locul, iar dacă nu, se duce la altul.

HAZURI

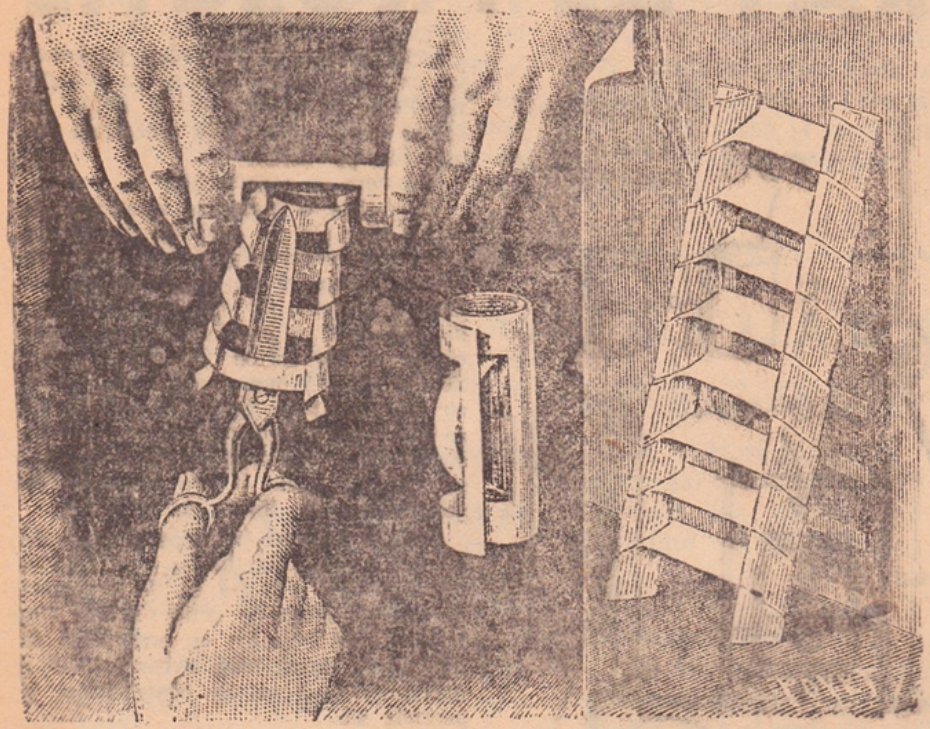
SOLUȚIE

Câțiva lucrători sapă un puț într'o grădină. La un moment dat pământul scos e atât de înalt, încât trebue să fie pus undeva. De aceea, ei îl întreabă pe stăpânul locului:

— D-le, unde punem pământul?

— Păi săpați o groapă alături și svârliți-l acolo...

SCARA DE HÂRTIE

Iată cum se fabrică dintr'o foaie de hârtie unica scară ce se vede în desenul nostru. Hârtia trebue să fie însă resistentă; ca dimensiune hârtia de scrisori convine perfect.

Figura vă arată cum să procedați: înfășurați pe ea însăși, o foaie de hârtie în sensul lărgimei sale, făcând rotocoale drepte și regulate. Apoi crestați unicul rulou cu trei tăeturi în felul următor: întâi două mici tăeturi perpendiculare pe rulou, la stânga și la dreapta acestuia la o distanță de 1 cm. de margine; apoi o mare tăietură paralelă cu axa ruloului care să lege cele două tăieturi paralele între ele.

Faceți în rulou o scobitură prin care treceți prima bandă de hârtie care se află în fundul acesteia. Pe desen se vede că această bandă a fost trasă ușor.

Dacă vreți să fabricați singur această scară luați banda de hârtie între dinți, ținând delicat cu degetele cele două capete ale ruloului. Trâgând ușor cu mâinile faceți să iasă din scobitură benzi paralele de hârtie, care vor fi treptele scării; marginile acestor benzi sunt legate prin două spirale.

Când totul este tras, îndoiți de două ori una peste alta cele două spirale, plate. Acestea vor fi brațele scării.

La început e bine să fie doi care să facă operațiunea aceasta; unul ține marginile ruloului și celălalt trage cu foarfecele prima bandă, după cum arată figura din desen.

Moș Crăciun

Bună ziua, dragi copii,
Bine v'am găsit voioși;
Am venit să'ntreb p'aci:
„Fosta-ți voi gălăgioși?"

Multe vânturi, mari zăpezi
Pân'aci cutreerai,
Te 'ngroziai numai să vezi,
Dar, zisei în gându-mi: hai,

Copilașilor cuminți
Ce ascultă de părinți
Să le dau din tolba mea
Tot ce'ntrisa voiu avea.

Iar acum, copii voioși,
Rămâneți toți sănătoși
Și la anul, mici strengari,
Să fiți toți mari cărturari.

CUM SE TAE FIRUL DE SFOARĂ ÎNCHIS ÎNTR'O STICLĂ

Arătați prietenilor o sticlă goală (să fie albă) acoperită cu un dop de care ați atârnat în interior o sfoară sau un fir de ață care să aibe la capătul de jos o greutate ca ea să se poată menține întinsă.

Pariați că puteți tăia firul dinăuntru fără să vă atingeți nici de sticlă, nici de dop. De sigur că prietenii voștri nu vor reusi.

Atunci veți arăta cum acest lucru e posibil. Ceruți sticla ca ei să nu spună eventual că ați scos dopul, și retrageți-vă într'o cameră vecină. Experienta se va face numai pe timp de soare.

Rămași singuri luați o lupă cu ajutorul căreia veți culege razele soarelui într'un focar fixat pe sfoară. Ea se va aprinde și se va rupe. Intorși la prieteni veți dovedi că ați tăiat firul fără să-l scoateți din sticlă.

DOUĂ SOCOTELI

Georgică era un băiat de vreo zece ani. Tată său avea un mic atelier mecanic şi avea de plătit în fiecare zi mici sume de bani. Georgică văzu odată un om, care veni cu o listă de treburile ce făcuse şi primi dela tatăl său:

100 lei, că i-a ajutat să-i ducă marfa în prăvălie;

200 lei, pentrucă i-a tăiat lemne;

500 lei, pentrucă s'a dus după diferite cumpărături.

Georgică îşi zise atunci, că şi el a făcut destule treburi şi se cade să ceară plată pentru ele.

Într'o zi, la prânz, el puse sub şervetul mamei sale un bilet, pe care scrisese următoarele rânduri:

Datoriile mamei către Georgică.

100 lei, aşezatul lemnelor în pivniţă;

50 lei, adusul târguelilor din piaţă;

50 lei, adusul unui sac cu cartofi din pivniţă;

200 lei, pentru silinţa la învăţătură şi bună purtare.

Total 400 lei.

Mama citi biletul şi tăcu. Seara, când Georgică se aşeză la masă, găsi în tăcâmul lui patrusute de lei. Cine era mai bucuros decât dânsul, când îşi puse în buzunar, banii câştigaţi! Dar subt tacâm el mai găsi şi un bilet. In el scria:

Datoriile lui Georgică către mama sa:

Pentru zece ani de hrană, nimic;

Pentru grijile cu care l-a crescut, nimic;

Pentru nesomnul şi truda din nopţile de boală, nimic;

Pentrucă, i-a fost zece ani o mamă bună, nimic.

Când Georgică citi această socoteală, rămase uluit. El alergă cu ochii plini de lacrimi la mama sa şi-i zise: „Mamă dragă, ţine-ţi banii şi iartă-mă.

STICLA SE POATE TĂIA CU FOARFECI OBIŞNUITE

Cu o foarfecă obişnuită se poate tăia o bucată de sticlă la fel de uşor ca şi cum ai tăia o bucată de carton. Tot secretul stă în a afunda într'o cadă cu apă, mâinile cu foarfeca şi sticla. Sticla se taie în linii drepte sau curbe fără să se stârbească sau să se spargă. Explicaţia consistă în faptul că apa amortizează vibraţiunea foarfecei şi a plăcii de sticlă. Dacă cel care face această operaţie ar scoate foarfecele numai puţin din apă experienţa nu va reuşi.

Nu vă vine să credeţi probabil. Incercaţi şi vă veţi convinge. Dar nu uitaţi afundaţi mâinile bine în apă.

HAI SĂ DESLEGĂM

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Z	A	P	A	D	A		C	E	A
2	A	V	A	L	A	N	S	A		L
3	C	A	L	O	R	I	F	E	R	E
4	U	N	T		A	N		E	A	
5		T	O	S		A	L	T		
6	I	G	N	A	T		A		T	
7		A		C	R	A	C	I	U	
8	A	R	S			C	U	C		
9		D	A	R	U	R	I		A	R
10		A	T			A	T		R	I

IARNA

ORIZONTAL: 1) Cartea de vizită a iernii. — Pe lângă „hăis". 2) Zăpada care se prăbuşeşte. 3) Nişte şerpi cu sânge cald pe care îi ţii în casă... 4) Aliment. — Incepe în mijlocul iernii şi sfârşeşte tot în mijlocul ei. — Nu vorbesc. 5) Un anumit fel de zahăr. — Articol — 6) Când nu se 'ngraşe porcul. — Dumneaei. 7) Precum — Sărbătoare şi vacanţă de iarnă. 8) Prăjit. — Pasăre singuratică. 9) Se dau şi se capătă de sărbători — Lucrez pământul 10) Curăţ străzile de zăpadă.

VERTICAL: 1) Boli. — Nume de fată sau oraş în Peru. 2) Vine înaintea gărzii... 3) Imbrăcăminte de iarnă. — Comună rurală. 4) Expresie telefonică. — Să nu te duci cu el la pomul lăudat. — Simbolul ruteniului. 5) Urmă. — Transilvania (presc.). — Oraş în Chaldeea. 6) Agăţa — Cum e varza pentru sarmale. — 7) Sfânt. — Dat cu lac. 8) Rechizite şcolare. — Pană de despicat lemne 9) Zeul soarelui la Egipteni. — Dumneata. — Măsură agrară. 10) Poetul cu cele mai frumoase pasteluri din literatura română printre care este şi „Iarna".

Carte de vizită magică

CONSTANTIN A MĂRAR

Ce funcţie are domnul de pe această carte de vizită şi din ce oraş e originar?

Deslegarea se obţine amestecând literele.

UN BRAD DE ANUL NOU LA SAKOLNIK

de A. KONONOV

Nu trebuiau să se ducă departe după brad. Aici, în Sokolnik, chiar, au găsit un brad frumos, l-au tăiat și l-au adus la școală.

Copiii văzură cum fu bătut trunchiul bradului într'un picior de lemn, pe podele. Pe urmă electricianul Volodia trase o sârmă pentru instalația de becuri luminoase, așezată pe crengutele pomului.

A doua zi din zori, îl așteptară pe Vladimir Ilici Lenin. Era încă lumină afară și copiii îl tot întrebau pe intendentul școalei:

— Ce-o să fie dacă nu va veni Lenin?

— Dar dacă viscolește? Mai vine Lenin sau nu?

Intendentul era un muncitor bătrân din Leningrad. El îl cunoscuse pe Lenin încă înainte de Revoluție. De aceea îl și tot întrebau copiii. Și omul le răspundea, sigur de sine:

— Dacă a spus Vladimir Ilici că vine, păi vine...

Înserase și viscolul începu să spulbere zăpada. Vântul suera prin arbori și omătul sgrunțuros se răsucea prin aer în chip de șerpi albi. După aceea începu să ningă, cu fulgi mari și deși.

Pomul era împodobit frumos. Jucăriile le făcuseră chiar copiii. Erau ursuleți, iepurași, elefanți. Cel mai chipeș era însă, un Moș Crăciun, rumen la față și cu o barbă albă, cocotat tocmai în vârful bradului.

Timpul trecea și Lenin nu venise încă.

Și deodată copiii auziră cum cineva dintre cei mai în vârstă spuse, cu jumătate de glas:

— Ei, pe un viscol ca ăsta, nu mai poate să vină...

Copiii alergară din nou în jurul bătrânului intendent.

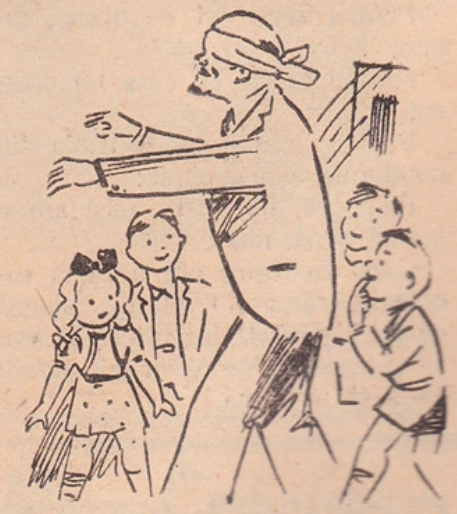
Intendentul le răspunse de astă dată cu asprime:

— Nu mă mai plictisiți! V'am mai spus că dacă și-a dat el cuvântul că vine, păi vine sigur.

Începură să aștepte din nou. Afară urla vântul, zăpada sgrunțuroasă lovea în geamuri. Din pricina sgomotului și a vuetului nimeni nu auzi automobilul care intrase în curtea școlii. Din mașină coborî Vladimir Ilici.

El urcă treptele, se desbrăcă, își șterse obrajii uzi de zăpadă cu batista. Și îndată porni spre copii în sala cea mare.

Aceștia îl recunoscură într'o clipă. De câte ori nu văzuseră ei portretul lui Lenin! Dar acum parcă se fâstăceau. Îl priveau pe Lenin și tăceau.

Vladimir Ilici nu așteptă prea mult. Îi privi, hâtru, printre gene și-i întrebă:

— Care din voi știe să se joace de-a pisica și șoarecele?

Cea dintâi răspunse fata cea mai mare —, Vera:

— Eu!

— Și eu! strigă băețelul Lioșa.

— Ei, atunci tu vei fi pisica, zise Vladimir Ilici.

Copiii se așezară în cerc, de jur, împrejurul bradului. Șoarece era micuța Katia. Lioșa fugi după Katia; îi era lesne s'o prindă. Fetița se agăță de haina lui Lenin. Și Vladimir Ilici o ridică în brațe, sus de tot.

— Nu poate pisica să prindă șoarecele!

Apoi rolul șoarecelui îl jucă Senea. Lioșa îl prinse și deveni el șoarece, iar Senea se prefăcu în pisică.

Jucară multă vreme, până se înfierbântară.

Dar se deschise ușa și intră în sală un elefant mare, cenușiu. Copiii țipară într'un glas. E drept că unii din ei recunoscură dintr'odată covorul cenușiu de pe pianul școalei. Dar cine era sub covor? Covorul se legăna încet și în față se legăna o trompă lungă. Picioarele dinainte ale elefantului erau încălțate în niște cisme de pâslă, iar cele din spate cu niște ghete. Lucrul acesta nu prea semăna îndeajuns cu un elefant. Elefantul ocoli bradul în tihnă, își legănă în semn de bun rămas trompa și porni spre ușă.

Dincolo de ușă, de sub covor ieși electricianul Volodea și portarul școalei. Amândoi erau mari maeștri în deal de astea. Ieșind de sub covor, ei veniră din nou în sală. Acolo copiii râdeau cu hohote recunoscându-le cismele de pâslă și ghetele... Hohotele îl făceau pe Moș Crăciun-ul din vârful bradului să tresară:

Au mai fost și alte lucruri vesele în seara aceea.

Cineva dintre copii strigase:

— Hai să ne jucăm de-a v'ați ascunselea!

Vladimir Ilici își scoase batista și se legă cu ea la ochi. Lenin întinse brațele și porni înainte în vârful picioarelor. Copiii se împrăștiară. Apoi începură să se apropie tiptil de Vladimir Ilici și să strige:

— E cald!

Și când Lenin era foarte, foarte aproape copiii țipau:

— Frig! O să degeri!

Lenin înțelese că toți copiii a-

ceştia sunt foarte îndemânateci, că ştiu să se joace şi că el va trebui să alerge multă vreme, după ei, cu ochii legaţi.

Atunci el se prefăcu că porneşte înainte dar se întoarse deodată pe călcâie şi apucă pe un copilaş de braţ.

Ceilalţi copii începură să strige:

— Ghici, cine-i! Ghici, cine-il

Iar cel prins râdea şi se silea să fugă Era băetelul Senea.

Vladimir Ilici îi pipăi părul, fruntea, obrajii.

— Senea!

Lui Senea îi era şi ciudă că se lăsase prins, dar îi şi părea bine că Lenin ţinuse minte cum îl cheamă.

După aceea, micuţa Katia citi nişte poezii de Puşkin, dar se încurcă la un moment dat şi isbucni în plâns.

Lenin începu s'o mângâe.

Katia îşi şterse lacrimile cu batista şi spuse:

— Lenin, tu să nu pleci dela noi! Rămâi să trăeşti aici

Lenin începu să râdă

— Şi aşa nu locuesc departe.

Apoi toţi începură să sburde în jurul bradului Micuţa Katia alergă alături de Vladimir Ilici, aduseră în cameră un coş mare încărcat cu cadouri. Cadourile fuseseră aduse de Lenin pentru copii.

Unii căpătaseră o maşinuţă, alţii o goarnă, alţii o tobă Katia căpătă în dar o păpuşă.

Iar Lenin, pe neobservate, în timpul zarvei, ieşi din cameră şi plecă.

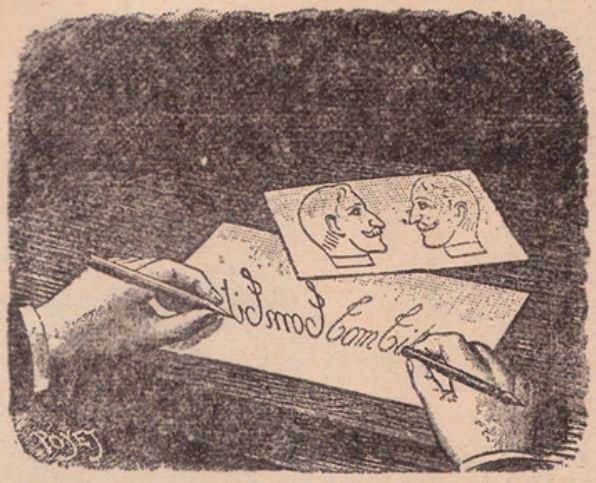
Aşa s'a sărbătorit pomul de Crăciun în oraşelul Gocolnicah, în anul 1919.

GHICITOARE

Un arc mare cu şapte culori
S'arată, când plouă, adese ori;
Tare-s frumoase culorile lui!
Dar cum se chiamă, ştire ai să-mi spui?

(Curcubeul)

PUTEŢI SCRIE ŞI DESENA CU MÂNA STÂNGĂ

Această experienţă se bazează pe următoarea explicaţie: mâna stângă are tendinţa să facă aceleaşi mişcări ca şi mâna dreaptă şi invers.

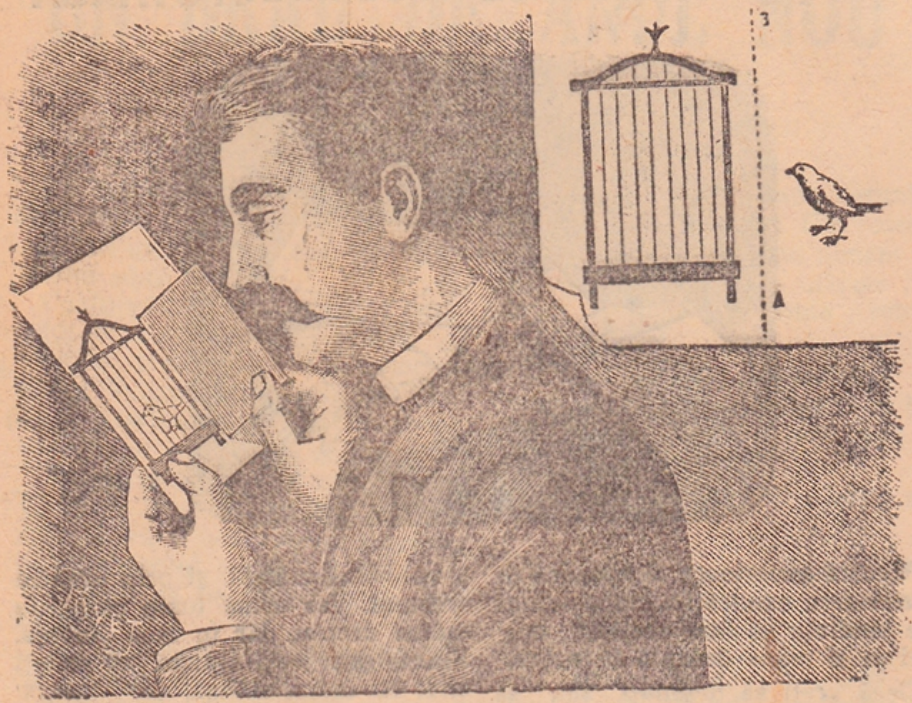
Dacă veţi să desenaţi sau să scrieţi cu mâna stângă fără o practică îndelungată, luaţi creionul în mâna stângă, şi o bucată de lemn în mâna dreaptă. Faceţi mişcări cu mâna dreaptă pe o bucată de hârtie (pe care aţi pus şi creionul din mâna stângă) şi faceţi-vă că scrieţi ceva. Mâna stângă, şi prin urmare creionul, vor urma toate mişcările mânei drepte, dar în sens invers. Foarte uşor veţi ajunge să scrieţi citeţ cu mâna stângă, dar invers. Ca să citiţi totuşi ce aţi scris dela stânga la dreapta ca de obicei, întrebuinţaţi o hârtie transparentă pe care o întoarceţi apoi pe cealaltă parte, obţinând astfel scrisul normal.

Incercaţi.

UN MATCH DE BOX.

PASĂREA IN COLIVIE

Desenati pe o bucată de hârtie, o colivie goală și la câtiva milimetrii o pasăre.

Cum introducem pasărea în colivie? Luăm o carte de vizită și o așezăm perpendicular, exact la mijloc, între colivie și pasăre. Apropiem nasul de cartea de vizită și privim la cele două figuri: colivia și pasărea. La ochiul stâng, de exemplu, va fi colivia iar la ochiul drept pasărea.

După câteva momente ni se va părea că pasărea intră încet în colivie până când spre uimirea noastră ea se va găsi în colivia desenată de noi.

Incercati. E amuzant.

ȘTII SĂ DESLEGI ?

OMONIM

Animal ce sare masa
Sau scaun de vizitiu
Reazim pentru tăiat lemne
Joacă de copil sglobiu

LĂMURIRI: Omonimul este un cuvânt care are mai multe înțelesuri complet deosebite unul de celălalt. Exemplu CER! Cer e o varietate de lemne, prezentul verbului a cere și bolta albastră.

CIMILITURA

O găsești în pom
Insă nu-i și'n iarbă
Uite-o că-i în ochi,
Insă nu și'n barbă
Toto are două,
Irinel nici una
Fiindc'o are proasta
Dar nu și nebuna!

Cimilitura e un fel de ghicitoare.

FETIȚA MILOASĂ

A fost odată o fetiță ai cărei părinți muriseră. Ea era atât de săracă încât n'avea un ungher în care să se adăpostească și nici pat în care să doarmă. In cele din urmă nu-i mai rămăsese decât îmbrăcămintea și un codru de pâine pe care i-l dăduse o inimă milostivă

Fetița era cuminte și înțelegătoare. Când văzu că nu i-a mai rămas nici un mijloc de trai și că toată lumea se ferește de dânsa ne mai voind s'o ajute, își zise că bunul Dumnezeu n'o va părăsi și porni afară din târg, printre brazde. Aci se întâlni cu un om sărac care-i spuse:

— Fetițo n'ai să-mi dai ceva de mâncare, căci tare îmi e foame!

Fetița îi dădu codrul de pâine pe care-l avea în mână, zicând:

— Ia atât cât mia mai rămas.

Si porni mai departe

Se întâlni cu un copil, numai în zdrențe, care plângea și se jeluia:

— Tare-mi e frig și mi-au degerat urechile. N'am nici căciulă, nici măcar o basma cu care să-mi acopăr capul.

Fetița își desfăcu broboada de pe umeri și i-o dădu copilului

Merse ce mai merse și se întâlni cu un alt copil care neavând haină tremura săracutul de-i plângeai de milă, Fetița se desbrăcă și i-o dădu pe a ei. Mai departe, se întâlni c'o biată fetiță prost îmbrăcată, care n'avea nici rochiță. Fata miloasă i-o dădu pe a ei.

In cele din urmă ajunse într'o pădure Se înoptase și în clipa aceea îi ieși înainte un copil care-i spuse că nu mai putea de frig, neavând cămașe. Fetița se gândi: „Intrucât e întuneric nu mă va vedea nimeni că n'am cămașe!“ Si, desbrăcând-o pe a ei, i-o dădu copilului

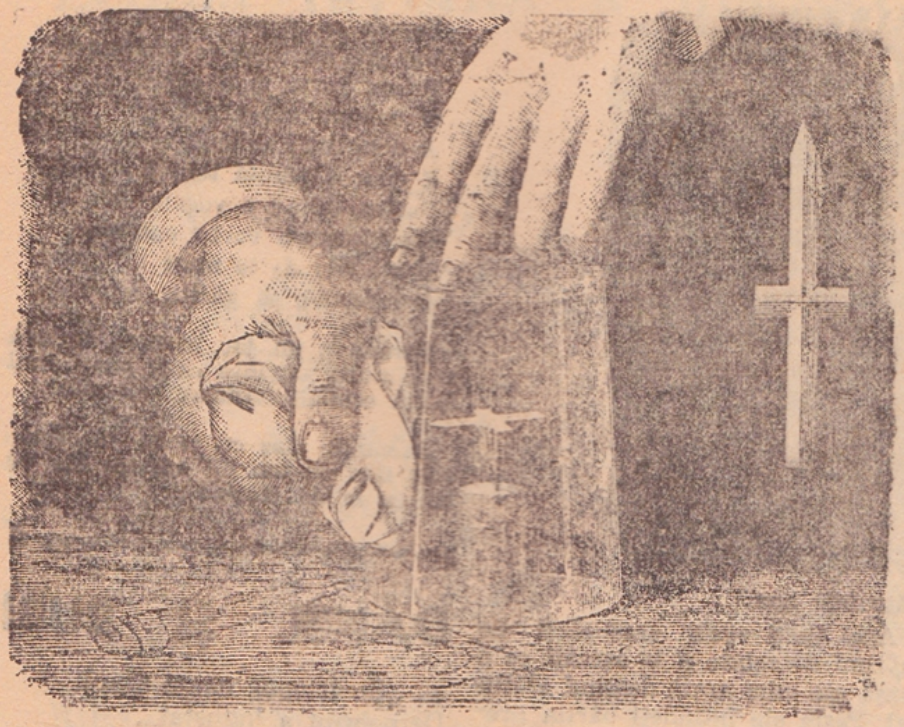
Rămase astfel aproape goală și, în timp ce se odihnea pe un ciot, ne mai având nimic al său visă că prin bunătate și muncă omul reușește orice în viață.

Când se trezi o femeie muncitoare o găsi rătăcind prin pădure.

O luă cu ea să-i ajute la muncă și nu după mult timp începu să o iubească întocmai ca pe fiica ei.

Fetița cea milostivă a devenit din nou fericită

Paharul electrizat

Tăiați dintr'o bucată de hârtie îndoită în patru, o săgeată având forma indicată în schița noastră. uați apoi un ac de gămălie și-l înfigeți cu vârful într'un dop de plută astfel ca el să fie vertical. După această operație așezați figura tăiată pe gămălia acului astfel ca centrul ei să cadă exact pe verticala acului. Apoi acoperiți totul cu un pahar cu gura'n jos, având grije ca el să fie bine uscat.

Frecând apoi fundul paharului cu o bucată de lână în mod circular și din ce în ce mai repede, veți observa cum săgeata de hârtie se va învârti cu iuțeala cu care frecați paharul.

JOCURI

ORIZONTAL: 1) Cele călătoare se întorc primăvara. — Servește la cusut. 2) Păsări cu rochiță. 3) Alifie (Mold.). — Pronume posesiv. 4) Alt nume dat lunei Aprilie. 5) Se revarsă primăvara. — Pronume personal. 6) Cea de Paști, cade primăvara. 7) Pronume demonstrativ. — Conjuncție. 8) Care a pierdut drumul. 9) Fire de cusut. — Din nou e primăvară.

VERTICAL: 1) Anotimpul reînvierii naturii. 2) Fluviu în Elveția. — Greșală. 3) Simbolul staniului (sau pentru cei mici: sanie fără vocale) — Stampilă. 4) Iubesc foarte mult. — Acela. 5) Simbolul ruteniului. — Mori în apă. 6) Individe. — A despica. 7) Anotimpul care s'a terminat. — Transilvania (prescurtat). 8) Sulița albinei. 9) Primăvara, e plin de flori, de bărci și de copii.

JOCURI

ORIZONTAL: 1) Proverbul spune că cine nu l-a gustat nu știe ce-i zaharul. — Pasăre domestică sau sălbatică. 2) 1, 2 sau 3. 3) Umed. — Comună rurală. — Notă muzicală. 4) Dumnealui e mai cu... — Fiul mustului! 5) Prăvălie. 6) Ocupă un loc foarte important în viața copilului. — Așa cum e părul unor bătrâni. 7) Articol. — Intrument pentru mers la piață! — Pronume posesiv. 8) Ins dintr'un popor european. 9) Celebru fabulist grec. — Potrivirea sunetelor dela sfârșitul versurilor.

VERTICAL: 1) In acest moment. — Durere mare. 2) Încet. 3) Un copac cu 12 ramuri. — Nu vorbesc. — Notă muzicală. 4) Ins dintr'un popor aliat. — Când nu-i el, vai de picioare. 5) Localitate în Grecia sau numele unei alergări pe 42 km. în amintirea soldatului care a fugit de pe câmpul de luptă ca să spună concetățenilor săi „Am învins" și apoi s'a prăbușit mort. 6) Botul porcului. — Lichid vindecător. 7) Măsură de suprafață. — Filmul din timpul somnului! — Între două nopți. 8) Mai mare decât secunda și mai mic decât ora, ghici ciupercă e e. 9) Măgar de viță. — Loc de port unde sunt ancorate vapoarele.

GOLF DE CUVINTE

Ca să ajungem din „lac" în „puț" schimbăm pe rând câte o literă a cuvântului și încet — încet, plecând dela „lac" obținem „puț".

Cuvintele obținute pe drum corespund următoarelor semnificații:

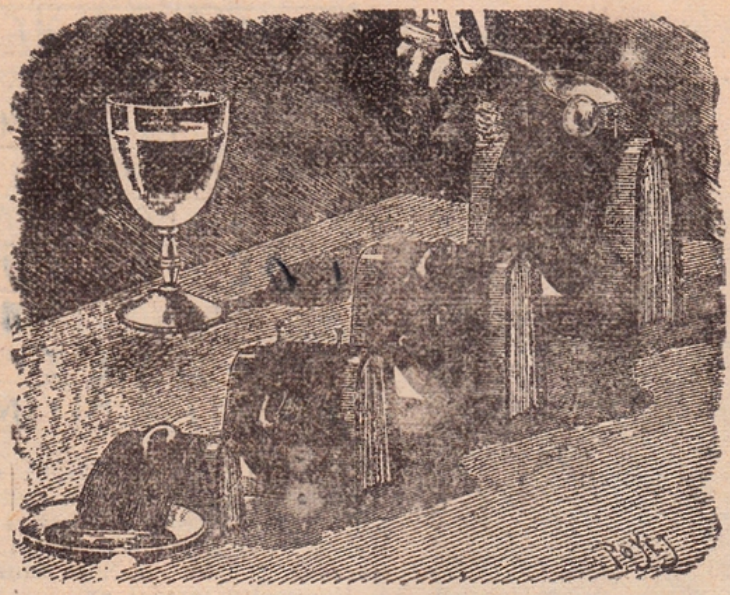
Animal de apă — Paradis. — Îl găsești la mătură sau la pălărie.

EXEMPLU DE GOLF DE CUVINTE. — Cum transformăm un CAL într'un BOU?

Foarte simplu:

CAL — BAL — BAN — BON — BOU!

UN JOC DE CURSE CU PICĂTURI DE APĂ

Știm că dacă picurăm apă pe o bucată de hârtie se întinde și formează o pată.

Dacă picurăm însă apă pe o hârtie afumată la lampa cu gaz sau înmuiată în undelemn, care o face impermeabilă, observăm că apa în loc să se întindă, alunecă pe ea sub form ăde picături rotunde.

Pe acest principiu vă propunem un joc amuzant.

Luați o bucată de hârtie cât mai lungă (o puteți face și din bucăți lipite la un loc) afumați-o la lampă sau înmuiați-o într'un din lichidele pomenite mai sus ca să nu o poată pătrunde apa.

Apoi luați vre'o șase cărți de mărimi deosebite și le așezați pe o masă așa cum arată desenul alăturat. Peste ele întindeți hârtia preparată în așa fel ca ea să aibă adânciturl și suișuri. La capătul cel mai de jos puneți o farfurie în care să se scurgă apa, iar la capătul de sus așa cum vă arătăm în clișeu turnați cu o lingură apă, puțin câte puțin.

Va fi foarte amuzant să vedeți cum picăturile aleargă pe hârtie coborând și suind până să ajungă în farfurie.

DE CRĂCIUN

Era în noaptea de Crăciun,
Când Moșul nostru drag și bun
Pleca cu tolba la copii,
De împărția mii jucării.

Voiam, pe-a mea pisică
Ce îi știam de frică,
S'o prind de după sobă,
S'o pun cu capu'n tolbă.

Și cum țipa, deodată
Veni, foc supărată
Mămica și-mi spuse
Tot, tot ceea văzuse.

Că Moș Crăciun era la geam,
Când eu pisica chinuiam
Și c'a plecat spre alți copii,
Fără să-mi lase jucării.

De vreți, ca'n noapte de Crăciun,
Să nu vă plece Moșul bun
Și să vă deie jucării:
Să fiți cuminți, ai mei copii!

JOCURI

ȘARADĂ

Șarada ce se propune
Din trei părți ea se compune:
Prima parte de-o căutați
O culoare voi aflați.
A doua nu-i dificilă
E doar o plantă textilă
Partea treia-i o vocală
(Se găsește'n vorba oală")
Toate trei de le uniți
O insectă-o să găsiți.

Șarada e un joc în care se dau mai multe cuvinte care puse unul lângă celălalt formează un altul.

Exemplu: **Caș** cu **caval** dă **cașcaval; Bas** cu **ton** dă **baston; Ma** cu **rin** cu **ar** dă **Marinar.**

DĂNEL ȘI BUBI

— „Ce frumos ninge afară!
Derdelușul a 'nghețat...
Iară, eu să merg la școală,
Să m'apuc de învățat?

Și de ce să'nveți atâta,
Când din urmă mereu uiți,
Iată Bubi! Vino'ncoace,
Vino'ncoa și să m'asculți.

La a stăpânului poruncă,
Sunt mulți câini de vârsta ta,
Cari în apă se aruncă,
Și mai știu pe coad'a sta.

Ia fă sluj, întinde laba:
Capul ține-l sus frumos,
Leneșule, începi să mârîi?
Vrei să fugi? Lași capu'n jos?

Inc'ddată stai pe coadă;
Și ascultă ce-ți spun eu:
Cine-i leneș și nu 'nvață
Este pedepsit mereu.

Auzi sgomot? tata vine!
Tatăl lui îi zise: bine.
Cine-i leneș și nu'nvață
Este pedepsit mereu.
Ia să-mi spui băiete îndată,
Ce pedeapsă să-ți dau eu?

FOOT-BALL

Echipa favorită a marcat un goal!

Desigur că şi vouă, dragi copii, vă place sportul. Deasemenea bănuim că cei mai mulţi vă place să jucaţi foot-ball. Şi în Uniunea Sovietică, unul din sporturile cele mai populare este foot-ballul. Când au loc matchurile pentru campionat, tribunele uriaşelor arene de sport sunt neîncăpătoare pentru zecile de mii de spectatori veniţi să susţie şi să aplaude echipa favorită. Un desenator sovietic, a desenat imaginea de mai sus, luată în timpul unui match, când centrul-înaintaş a marcat primul goal.

desen din revista de humor „Krocodil"

O R D I N U L

Povestire pentru copii de I. TAIŢ

Rămăseseră acasă numai mama şi Sveta. Tăticul plecase de peste un an de zile pe front ca să lupte cu nemţii. Mama pleca de dimineaţă la fabrică. După masă când se întorcea Sveta o aştepta la geam. Făcea în gheţuşul lui câte un ochi, suflând cu buzele calde. Când presimţea că mămica trebue să se întoarcă dela lucru nu îşi mai deslipea ochişorii albaştri de stradă. Şi privirile ei străluceau de bucurie ori de câte ori zărea că se apropie de poartă mămica.

— Ce mi-ai adus astăzi? o întreba micuţa Sveta, sărindu-i în braţe.

— Ghici! îi răspunde mama.

— Covrigei?

— !

— Bomboane cu mentă?...

— !

— O păpuşă!

Intr'adevăr. De astă dată îi adusese o păpuşă. Deşi afară era un viscol de trosneau pietrele, în casă era bine. Numai din când în când mămica îşi ştergea câte-o lacrimă pe ascuns. Sveta ştia dece se întristează mama dintr'odată şi dece asculta din ce în ce mai des la micuţul lor aparat de radio. De vreo câteva zile mama era mereu mai îngrijorată. Ba începuse să se întoarcă acasă mai de vreme şi nu-i mai aducea Svetei nici covrigei, nici bomboane cu mentă. Ţinea aparatul de radio deschis mereu şi strânsese toate lucrurile mai de preţ în două geamantane mai mari.

Dela tăticul nu mai venise de o lună nici o scrisoare. In ultima pe care o primise mama erau scrise şi câteva rânduri pentru Sveta. Tăticul îi spunea: „Svetuţa mea dragă, să faci tot ce o să-ţi spună mămica, ca pe un ordin pe care îl primeşti la război. La noi pe front dacă îţi dă ofiţerul un ordin, atunci îl îndeplineşti chiar dacă mori".

Sveta nu prea înţelesese ce vrea să-i spună tăticul. O întrebase într'o bună zi pe maică-sa:

— Mămico, ce-i asta „ordin"?

— Ordin, înseamnă să faci tot ce îţi spun eu. Iar pentru mine înseamnă să fac tot ce îmi cere ţara noastră sovietică.

De atunci înainte Svetuşca ştiu că trebue să asculte de mămica pentrucă dacă mămica face tot ce îi cere ţara sovietică, ea e un bun copil sovietic, dacă face tot ce îi cere mămica.

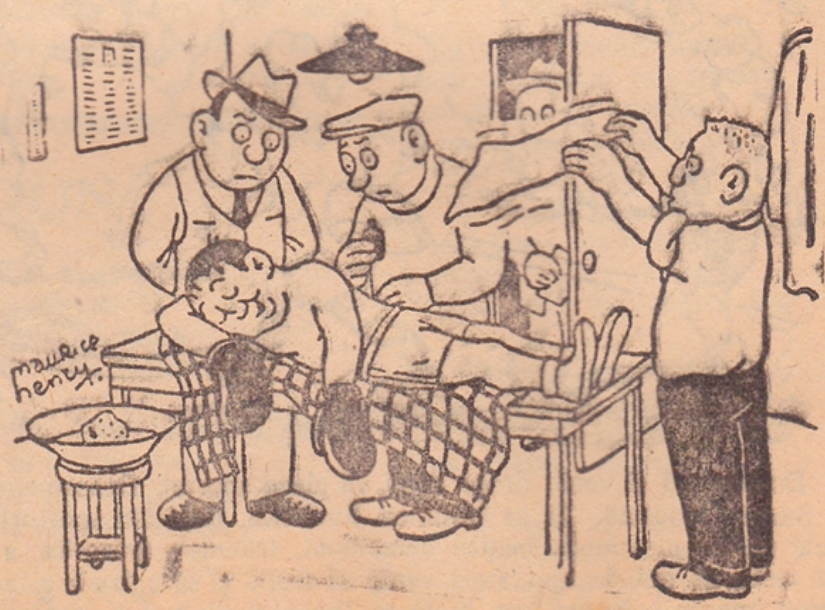
Intr'o noapte mama şi Sveta au fost trezite din somn de nişte bubuituri. Mama o luă în braţe pe fetiţă şi ambele coborîră în grabă în pivniţă. Bubuiturile au continuat timp de mai multe ore. Svetuşca a plâns mereu şi a adormit de frică la pieptul mamei. Târziu s'a trezit. Simţise că i se făcuseră obrajii reci. Mama ieşise afară. Ardeau mai multe case şi se auzeau, ţipete de oameni care alergau să le stingă.

— Cine le-a aprins mamă? întrebă Sveta.

— Nemţii! Blestemaţii de fascişti!

A doua zi mama plecă mai de vreme. Era frig, frig de tot. Bătea vântul şi vântul mirosea a ars. Din când în când se auzea câte-o bubuitură înfundată. Sveta o sărută pe mama înainte de a ieşi. Pe urmă se cocoloşi din nou în pătucul ei cald şi moale. Nu trecu nici o oră şi mămica se întoarse. Era tare necăjită şi îi blestema pe nemţi. Mai îndesă câteva hăinuţe ale Svetei în geamantan prinse două găinuşe din curte şi le puse într'o coşniţă. Aduse geamantanele în antreu şi le aşeză la îndemână. Plângea mereu.

— Svetuşca dragă, îi spuse a-

Invinsul: — Vă rog să nu mă treziţi, visez că sunt învingător.

poi, eu plec şi mă întorc repede. Trebue să fugim... vin nemţii... Să închizi uşa şi să nu deschizi la nimeni... Asta e ordin...

— Bine, mămico!

Svetuşca se uită tristă prin odaie. Dece trebuie să fugim?' Trebue că nemţii sunt răi. Îşi îmbrăcă păpuşa cu hăinuţa şi o strânse tare la piept.

Deodată isbucniră împuşcături şi vuet de motoare. Sveta se repezi la geam. Suflă repede cu toată căldura în gheţuş până făcu un ochiu. Pe stradă treceau maşini negre, pline de zăpadă şi cu nişte oameni fioroşi. Parcă au hamuri şi câte un ceaun pe ei" se gândi Sveta. Una dintre maşini opri în faţa porţii lor. Câţiva oameni cu mantale lungi, cenuşii coborîră şi împinseră poarta. Se auziră paşi înfundaţi şi cuvinte tăioase.—„Nemţi!" — gândi Sveta.

Peste o clipă uşa se sgudui. Băteau nemţii cu armele în ea şi strigau tare:

— „Deschideţi, că vă ia dracu!

Svetuşca simţi cum i se face inima mică şi e gata să-i fugă din piept. Sări totuşi, spre uşă şi proptindu-şi pieptul în ea strigă cât o ţinu gura:

— „Nu dau drumul la nimeni. E ordinul mamei".

Au răspuns nişte bubuituri tăioase ca fulgerele şi Svetuşca îşi pierdu puterea...

Când au deschis uşa nemţii au găsit în dosul ei trupul unei micuţe de 6 ani cu pieptul sfârtecat, dar cu braţele încleştate puternic de zăvor.

IMN LUI STALIN

de A. IAKOVSKI

Ţie, tătucule Stalin, tătucule mare
ţi-aducem astăzi salutul cel mai ales
noi, pionerii lumii proletare
copiii din U. R. S. S.

Ţi-aducem bucuria lumii şi-a vieţii
din cântecul nostru de fier,
tu ai clădit temelii tinereţii
să crească falnică spre cer.

Tu ai ridicat o patrie dreaptă
cu poporul stăpân peste câmpii şi uzine
şi numai mâna ta înţeleaptă
ne duce spre mai bine.

De-aceea astăzi milioanele de pionieri
păşesc spre glorii noui, spre soare
în ochii lor sunt primăveri
şi vuet de motoare.

Păşesc mereu, tovarăşe Stalin
în piept cu cipul tău de luptător
şi după ei sunt alţii care vin
popor după popor.

Un nou instrument muzical: XILOFONUL

Să ne construim singuri un instrument muzical. Invenţia e a noastră şi să nu i-o arătăm tăticului până nu e gata complet.

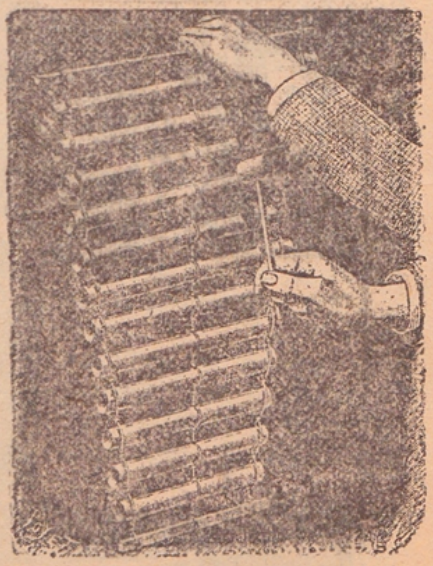
Luaţi opt tuburi de carton de aceaş lungime şi grosime.

Primul va rămâne întreg. Acesta va fi nota do de jos. Pe al optelea tăiaţi-l în jumătate. Una din părţi va fi exact jumătatea lungimii primului; acesta va corespunde cu do de sus.

Daţi apoi celor şase tuburi intermediare lungimi descrescânde, în proporţia următoare:

Aşezaţi tuburile astfel tăiate pe o masă la o distanţă de 2 centimerti unul de altul. Cu trei fire de mătase rezistentă legaţi-le în părţi şi la mijloc în aşa fel ca distanţele de 2 cm. să fie păstrate. De capetele mătasei veţi prinde apoi atât la un capăt cât şi la celălalt două beţişoare sau două linioare.

Notaţi pe fiecare tub nota care-i corespunde. Apoi construiţi un ciocănaş din lemn aşa cum arată desenul.

Ţinând instrumentul vertical şi lovindu-l cu ciocănaşul vom obţine melodiile dorite.

GÂSCA DE AUR

A fost odată un om care avea trei feciori. Pe cel mai mic, ai casei îl porecliseră Prostănacul, şi îl luau în bătae de joc de câte ori aveau prilejul. Într'o zi, cel mai mare vru să se ducă să taie lemne din pădure, şi, înainte de plecare, maică-sa îi dădu un cozonac rumenit şi-o sticlă cu vin, ca să aibă ce bea şi ce mânca.

Când ajunse în pădure, flăcăul se întâlni cu un omuleţ bătrân care, după ce-i pofti bineţe, grăi:

— Dă-mi o felie din cozonacul pe care l ai în traistă şi lasă-mă să sorb o înghiţitură de vin, căci sunt tare flămând şi însetat.

Flăcăul, care nu prea era bun la inimă, răspunse:

— Dacă-ţi dau ţie să bei şi să mănânci, mie ce mi mai rămâne?

Şi lăsându-l locului, îşi văzu de drum. In timp ce se căsnea să doboare un copac, îi scăpă securea din mână şi îşi crestă braţul. Atunci porni spre casă să-şi lege rana. Dar acest neajuns era pricinuit de răzbunarea omuleţului bătrân.

Când fu să plece la pădure mijlociul, maică sa îi dădu în traistă, ca şi celuilalt, un cozonac şi-o sticlă cu vin. Pe drum se întâlni şi el cu omuleţul bătrân care îl rugă să-i dea să bea şi să mănânce. Dar se împotrivi ca şi fratele său, astfel că după ce izbi cu securea în trunchiul copacului, se răni la un picior şi se reîntoarse acasă.

Veni rândul Prostănacului, care spuse:

— Iată, mă duc şi eu la tăiat lemne.

Tatăl său îi răspunse:

— Fraţii tăi n'au făcut nicio treabă Cum îţi închipuieşti că ţie ţi ar putea merge mai bine?

Dar Prostănacul stărui cu atâta îndărătnicie, încât părintele său trebui să încuviinţeze, zicând.

— Ei bine, du-te ca să te înveţi minte!

Maică-sa îi dete în loc de cozonac, o pâine coaptă în spuză şi-o sticlă cu vin aspru.

Când ajunse în pădure, se întâlni şi el cu omuleţul cel bătrân, care, după ce-i pofti bineţe, grăi:

— Dă-mi o felie de cozonac şi lasă-mă să sorb o înghiţitură de vin, căci sunt flămând şi însetat.

Prostănacul răspunse:

— N'am decât pâine coaptă în spuză şi vin acru. Dacă vrei stai jos şi vom mânca împreună.

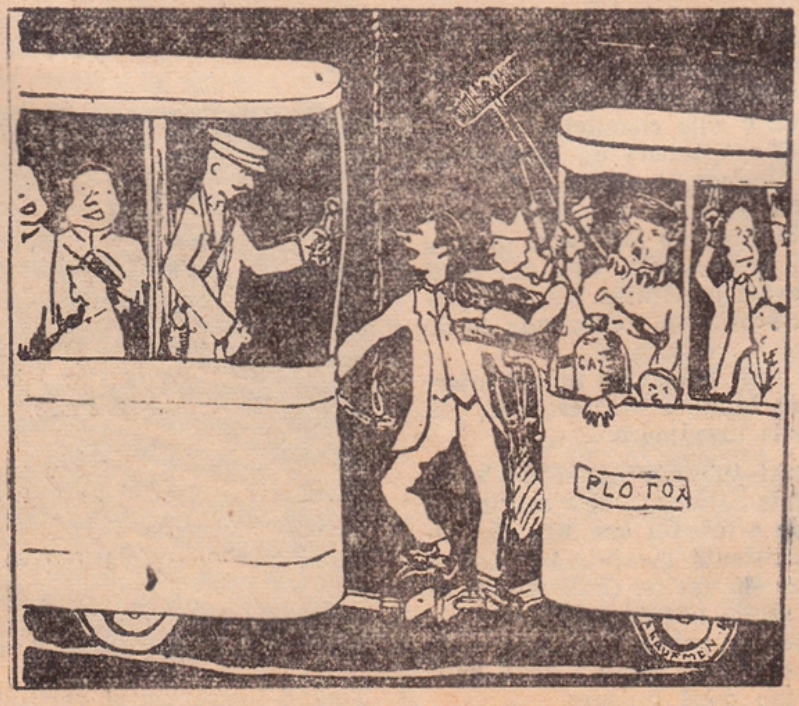
Se aşezară pe iarbă şi, când scoase merindele din traistă, flăcăul băgă de seamă că pâinea era cozonac adevărat, iar vinul gustos şi fără niciun cusur. După ce mâncară şi băură, omuleţul zise:

— Fiindcă ai inimă bună şi din puţinul tău dai şi altora, te voiu face fericit Taie copacul de colo şi vei găsi ceva la rădăcina lui.

Acestea zicând, omuleţul îşi văzu de drum.

Prostănacul doborî copacul şi găsi la rădăcina lui o gâscă cu penele numai şi numai de aur. O luă sub braţ şi se îndreptă spre hanul unde avea să se adăpostească peste noapte. Hangiul avea trei fete care, de îndată ce văzură gâsca, ţinură în ruptul capului să aibă şi ele câte o pană de aur. Cea mai mare îşi luă inima în dinţi şi, când Prostănacul ieşi afară, vru să smulgă o pană din aripa gâştii, dar mâna îi rămase prinsă între pene.

Veni apoi şi cea mijlocie, dar când să facă acelaş lucru, îi rămase şi ei mâna prinsă între pene. Când veni cea de-a treia, cu acelaş gând, cele două mai mari o povăţuiră: „Nu te-apropia! Nu te-apropia!" Dar fata, nevrând să le asculte, de îndată ce atinse gâsca, rămase şi dânsa pironită în preaj-

— Ce cauţi domnule acolo?
— Păi n'aţi spus: avnsaţi în ainte?!

mă-i. Astfel, câte-şi trele îşi petrecură noaptea alături de sburătoarea cu pene de aur.

A doua zi, Prostănacul, fără să le bage în seamă pe cele trei fete, îşi luă gâsca sub braţ şi porni la drum. Ele se ţinură în fugă după dânsul, urmărindu-i anevoie, fie c'o lua la stânga, fie c'o lua la dreapta. Când ajunseră în mijlocul unei câmpii, judecătorul, care tocmai trecea şi el pe acolo, strigă:

„Nu vă e ruşine fetelor, să fugiţi pe urmele băiatului acestuia, care văd că nici nu vă bagă în seamă?"

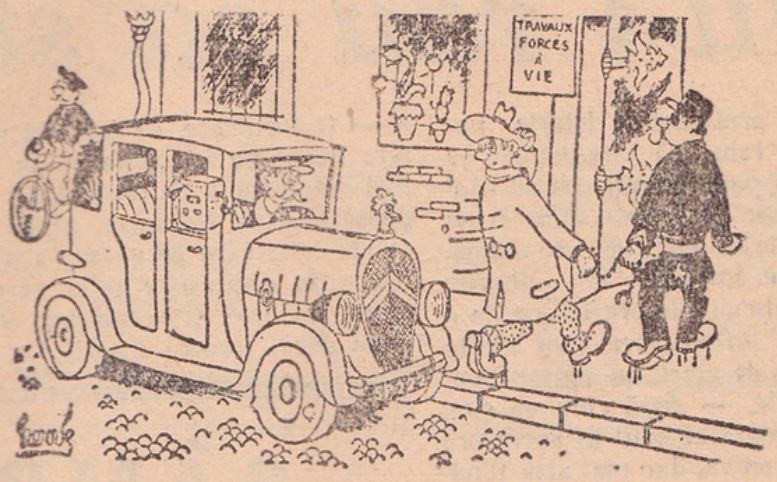
Şi, apucând-o pe cea mai mică de braţ, vru s'o tragă înapoi, dar de îndată ce-o atinse, rămase şi el legat de cele trei surori şi începură s'alerge împreună. Peste câtăva vreme se întâlniră cu ajutorul judecătorului, care, văzându-şi stăpânul alergând cât îl ţineau picioarele în urma fetelor, strigă:

— Dar încotro, domnule judecător? Ai uitat că azi avem procese de judecat?

Acestea zicând, vru să-l tragă de mânecă pe judecător, dar rămase şi el agăţat de pulpana celuilalt. Cum alergau astfel, se întâlniră cu doi ţărani, cu hârleţele pe umăr. Judecătorul îi strigă, rugându-i să le dea drumul din strânsoare, lui şi ajutorului. Dar, de îndată ce-i atinseră, rămaseră şi ei atârnaţi şi acum alergau şapte inşi în urma Prostănacului cu gâsca sub braţ.

In cele din urmă ajunseră într'o cetate în care domnea un rege a cărui fiică era ursuză şi îndărătnică, încât nimeni n'o putea face să râdă. Din această pricină, regele dăduse sfoară în ţară că, oricui o va face să râdă, i-o va da de nevastă. Auzind acestea, Prostănacul, cu gâsca sub braţ şi cu lumea după el, se înfăţişă înaintea fetei care de îndată ce-i văzu pe cei şapte fugari alergând unul după altul, începu să râdă cu hohot. Atunci Prostănacul o ceru de nevastă, dar regele, căruia nu-i era pe plac ginerele, îi spuse că i-o va da numai atunci când îi va aduce pe cineva care să fie în stare să bea tot vinul cât s'ar fi aflat într'o pivniţă.

Pu terea obişnuinţei.

Şofeurul: — Vă aştept la ieşire?

Prostănacul se gândi că numai omuleţul din pădure i ar putea veni în ajutor. Porni într'acolo şi, când ajunse, zări un om amărât care sta la rădăcina unui copac. Il întrebă ce are şi omul răspunse: „Mă chinueşte o sete groaznică şi n'am cu ce s'o sting, deoarece nu-mi place apa. E drept că mai adineauri am golit un butoi, dar ce înseamnă o picătură la setea care mă sfâşie pe mine?"

— Eu îţi voiu astâmpăra setea, îi spuse Prostănacul. Hai cu mine şi vei fi mulţumit.

Il duse în pivniţa regelui, unde luă butoaiele la rând şi, când se lumină de ziuă, nu se mai găsi nici o picătură de vin pe fundul vreunui butoi.

Prostănacul îi ceru atunci regelui, să-i dea fata de nevastă, dar regele se împotrivi şi de astădată, spunându-i că-şi va păstra cuvântul dacă-i va aduce un om care să fie în stare să mănânce un munte de pâine.

Prostănacul porni iarăşi la drum şi, când ajunse în pădure, zări lângă trunchiul unui copac un om cu înfăţişarea necăjită, care îşi strângea necontenit cureaua peste burtă, zicând: „Am mâncat un cuptor de pâine şi tot nu mă simt sătul. Din pricină că mă simt lihnit, îmi strâng mereu cureaua peste burtă; altfel aşi muri de foame!"

Auzind acestea, Prostănacul rămase tare mulţumit şi spuse:

— Hai cu mine! Iţi voiu da să mănânci până te vei sătura.

Ajunseră în cetate, unde regele pusese să se adune toată făina din ţară, cu gând să se facă un munte de pâine. După ce coapseră pâinea, păduretul flămând se aşeză la masă şi într'o singură zi înghiţi cu cea mai mare lăcomie întregul munte de pâine.

Prostănacul îi ceru pentru a treia oară regelui să-i dea fata de nevastă, dar acesta se împotrivi şi de astădată, spunându-i că, de va fi în stare să-i aducă o corabie care să plutească şi pe apă şi pe uscat, nu va mai avea pricină de împotrivire şi-i va da fata fără cea mai mică şovăire.

Prostănacul porni din nou spre locul cu pricina şi acî îl găsi pe omuleţul bătrân căruia îi dăduse să bea şi să mănânce şi care îi spuse:

— Te-ai purtat bine cu mine. Iţi voiu da corabia. Nu pot să-ţi uit bunătatea şi milostivirea sufletească.

Ii dărui corabia care plutea şi pe apă şi pe uscat şi, în clipa când i-o duse regelui, acesta, ne mai având pricină de împotrivire, îi dădu fata.

Nu-i rău să știți că...

— Doi profesori de istorie naturală au reușit să înregistreze pe plăci de gramofon adevăratul cântec al unor păsărele, care cresc în libertate. E vorba de vre-o două zeci de exemplare din diferite specii. Dificultățile prezentate de o astfel de înregistrare sunt multe și extrem de mari, nu numai fiindcă păsările, — după cum se știe, — fug îndată ce simt în apropiere prezența cuiva, dar mai ales fiindcă e deajuns lătratul unui câine în depărtare, sau numai fâșâitul frunzelor mișcate de vânt pentru ca înregistrarea să nu reușească. Acei cari au auzit aceste originale plăci de gramofon, afirmă că rezultatul obținut e perfect. Dela cel mai modest ciripit al unor umile păsărele până la ariile savante ale neîntrecutei privighetori, toate sunt reproduse cu o claritate care dă iluzia unui adevărat „Concert de luncă"

— O furnică e de trei ori mai tare decât un leu și de șease ori mai puternică decât un elefant! Ea duce în spate larva sa, acele săculețe albe care se găsesc așa de multe în mușuroaie și în care e puiul furnicei și hrana lui, mai greu decât furnica însăși. La nevoie, o furnică duce două larve în spate, deci în total o greutate de șase ori mai mare decât a corpului ei. In raport cu furnica un om, care cântărește 70 kgr. ar trebui să poată duce în spate de șease ori mai mult decât cântărește el, adică 420 kgr.

SÂMBURELE

O mamă cumpărase niște prune să le dea copiilor, după masă. Le pusese pe o farfurie. Vania încă nu mâncase până atunci prune. Fructele astea îl ispitiau grozav; le tot da târcoale și le mirosea. Îi lăsa gura apă. Când rămase puțin singur în odaie, lăcomia îi dete brânci: luă o prună și o mâncă. Înainte de masă, mama numără prunele și văzu una lipsă. Spuse tatălui. La masă, tata îi întrebă:

— Copii, n'ați mâncat unul din voi o prună?

Toți răspunseră într'un glas: „Nu!"

Vania se făcu roșu ca racul, dar zise și el:

— Nu, n'am mâncat.

Tata mai spuse:

— Acu, dacă a mâncat-o unul din voi, frumos se înțelege nu e, dar nu acesta-i răul. Nenorocirea e că prunele au sâmburi, și dacă înghiți un sâmbure, mori până în douăzeci și patru de ore. Vezi, de asta mi-e frică!

— Nu, am aruncat sâmburele pe fereastră!

Toată lumea râse, iar Vania începu să plângă.

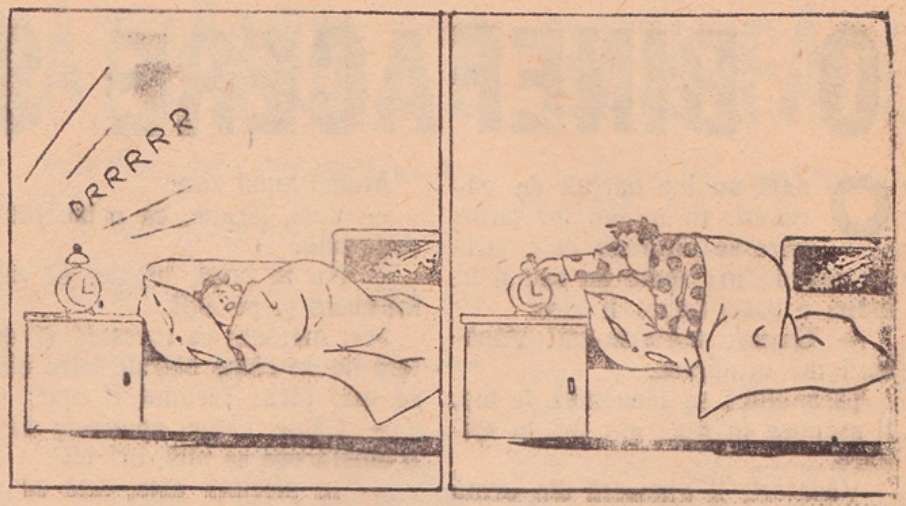

— Și noi care tocmai ne întrebam: cine bate toba pe scară...

CINE GHICEȘTE ?

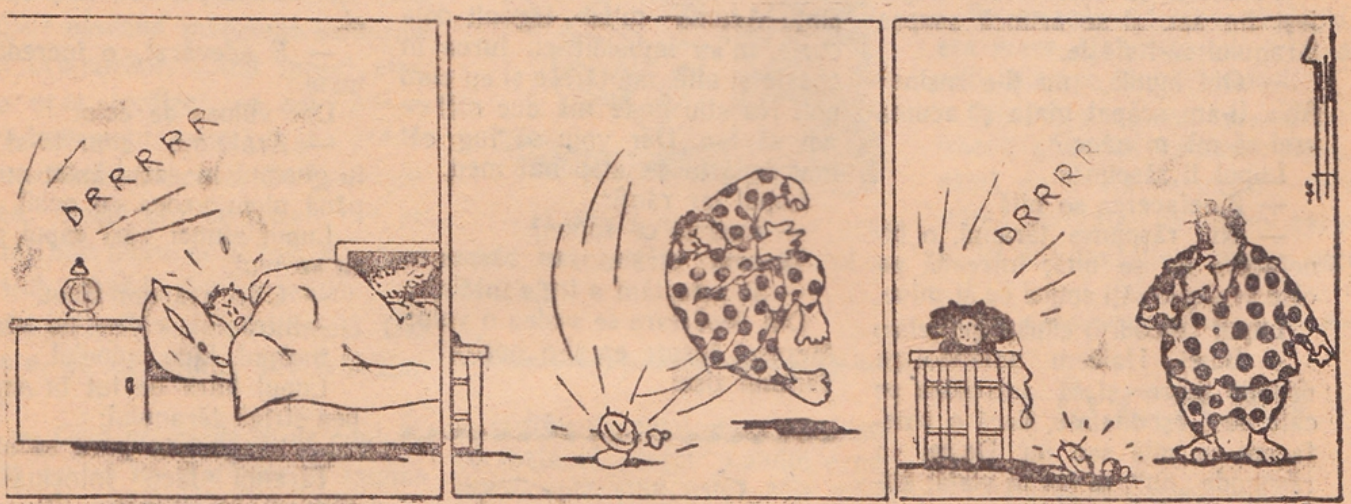
— Scurto-groaso
Und' te duci?
— Arso 'n fund,
De ce mă 'ntrebi?
Unde eu mă duc
Tot tie ți-aduc.

Augustin și soneria telefonului

1) Când ți-e somnul mai dulce, te trezește deșteptătorul ăsta asurzitor.

2) Oprește-te odată deșteptătorule...

3) Ei, dar ce e asta? Iar ai început cu sbârnâitul?!..

4) Stai că te învăț eu minte. N'ai să mai suni niciodată.

5) Ia uite domnule. Nu suna deșteptătorul, ci telefonul.

ȘOIMUL și COCOȘUL

Un șoim de vânătoare se împrietenise așa de bine cu stăpânul său, încât la chemarea acestuia, venia din sbor să i se așeze pe mână. Cocoșul, dimpotrivă, fugia de stăpân, când el se apropia. Într'o zi șoimul dojeni pe cocoș:

— Voi orătăniile, n'aveți nici o recunoștință, sunteți adevărate suflete de robi. Nu v'apropiați de stăpân decât împinși de foame. Pe câtă vreme noi, păsările sălbatice, uite, suntem puternice, avem zborul liber și mai avântat ca al vostru și cu toate astea noi venim și ne așezăm pe mâna lor, când ne chiamă: nu uităm că lor le datorăm traiul nostru.

Cocoșul răspunse:

— Voi nu fugiți de oameni, pentrucă n'ați văzut niciodată vre-un șoim fript: pe când noi, nu e zi să nu vedem cocoși în frigare!

PISICA ȘI FETIȚA

FETIȚA:

Spune-mi, dragă pisicuță,
De ce lingi a ta lăbuță
Și cu ea te ștergi pe bot
Pe urechi și capul tot?

PISICA:

Vezi, mă spăl să fiu curată,
Sănătoasă tot odată.
Căci, vai, știu că boala vine,
Dacă corpul nu-ți speli bine.

O BINEFACERE SE UITĂ?

O dată un lup hărțuit de vânători. El întâlni un țăran care se întorcea dela țarină având în spate un sac și în mână o bâtă. Lupul îi zise:

— Omule, ascunde-mă! Vânătorii mă urmăresc.

Țăranului i se făcu milă de lup, îl ascunse în sac și-l luă în spinare.

Vânătorii îl ajunseră din urmă și întrebă pe țăran de n'a văzut cumva lupul.

— Ce lup? Care lup? Nici pomeneală! răspunse țăranul.

Vânătorii se depărtară. Lupul ieși din sac și se aruncă asupra țăranului să-l sfâșie.

— Oh! lupule, nu ți-e rușine? Abia ți-am scăpat viața și acuma vrei să mă mănânci?

Lupul îi răspunse:

— Binefacerea se uită.

— Nu, răspunse țăranul, o binefacere nu se uită; întreabă pe cine vrei și-o săți spună ca și mine.

Lupul se codi o clipă, apoi zise:

— Bine! Haidem amândoi pe drumul mare și să întrebăm pe cine ne-o eși înainte, dacă o binefacere se uită sau nu. De-mi va răspunde „nu", te las în viață; altfel să știi că te mănânc.

Merseră pe drum și întâlniră o mârțoagă bătrână și oarbă:

Țăranul o întrebă:

— Hei, calule! spune-mi dacă o binefacere se uită ori ba?

Mârțoaga răspunse:

— Dinspre partea mea, atâta știu: am trăit doisprezece ani la stăpânul meu, i-am dăruit doisprezece mânzi și, toată vremea asta, i-am cărat și i-am arat. Acum un an am orbit: atunci m'a trimes la moară. La urmă mi-am pierdut puterile și într'o zi am căzut sub roată. M'a stâlcit în bătăi, m'a târît de coadă afară și m'a gonit în drum. Când mi-am mai venit în fire, mi-am luat lumea în cap, orbecăind, și nici nu știu încotro mă duc.

Atunci lupul zise:

— Vezi, țarane, că o binefacere se uită?

— Nu te pripi, lupule: să mai întrebăm și pe alții.

Mai merseră ce merseră și deteră de-un câine bătrân, care abia se mai târa. Țăranul îl opri:

— Câine, câine, spune-ne dacă o binefacere se uită, ori nu?

— In privința asta, iată ce vă pot spune, răspunse câinele. Am slujit cincisprezece ani la stăpânul meu, i-am păzit cu credință casa: lătram, mușcam pe cine intra. Dar de! am îmbătrânit, nu mai am dinți. Acuma m'au izgonit dela curte, m'au îmboldit cu furca în coaste și uite, mă târăsc și eu cum pot. Nu știu unde mă duc nici ce am să fac. Dar voiu să fug cât mai departe de stăpânul meu.

Lupul iar rânji:

— Auzi tu ce spune?

Țăranul strâmtorat răspunse:

— Să așteptăm a treia întâlnire.

Din depărtare se vedea o vulpe. Merseră înspre ea și-o opriră. Țăranul zise:

— Spune-mi, vulpe, o binefacere se uită ori nu?

Vulpea întrebă:

— Pentruce vrei să știi?

Țăranul răspunse:

— Iată pentruce: lupul era urmărit de vânători; el s'a rugat de mine și eu l-am ascuns în sac. Acuma vrea să mă mănânce.

Vulpea mai zise:

— Se poate să intre coșcogeamite lup într'un sac ca ăsta? Dacă aș vedea așa ceva, v'aș împăca.

Țăranul zise:

— A încăput tot, să-ți spună și el.

— E adevărat, o încredință și lupul.

Dar vulpea de colo:

— Arată-mi, cum te-ai putut tu ghemui în sacul ăsta; nu cred, până n'oiu vedea cu ochii.

Lupul atunci vârî capul pe gura sacului.

— Uite așa am făcut.

—Intră tot, că eu nu văd cum ai încăput, făcu vulpoiul.

Lupul intră de tot în sac, vulpea strigă țăranului:

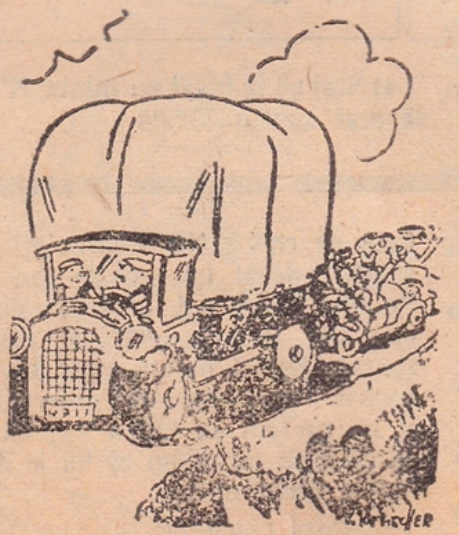
— Leagă iute gura sacului!

Țăranul făcu întocmai așa. Vulpea zise atunci:

— Acuma, țarane, arată-mi cum bați tu grâul la arie.

Țăranul nemaiputând de bucurie, începu să-i care lupului cu ciomagul zicând:

— N'ai vrut lupule să ți socotească de binefacerea mea, ia-ți acum răsplata.

ȘOFEURUL AUTOCAMIONULUI: — Nu înțeleg de ce claxonează unu în spate, de vre-o două ceasuri.

Nevăstuica

O nevăstuică se furișă la un șicătuș și se apucă să lingă o pilă. Sângele începu să-i curgă din limbă. Nevăstuica, socotind că sângele țâșnește din pilă, se bucură și linse și mai tare, încât își prăpădi limba.

CE FACE BĂTRÂNUL, E BUN FĂCUT

Se întâmplă cu unele poveşti, ca şi cu unii oameni: cu cât trece vremea, câştigă în frumuseţe.

Intr'un sat odată, era o casă ţărănească, făcută ca'n vremea de demult, cu acoperişul de stuh, pe care creşteau buruienile şi muschiul şi drept în vârful ei mai era şi nelipsitul cuib de barză.

In căsuţa aceia trăiau odată, o babă şi un moşneag. Ca avere n'aveau mai nimic pe lume şi cu toate acestea, le prisosea şi lor ceva. Aveau un cal, care nu le era de mare nevoie şi care îşi ţinea zilele păscând marginile şanţurilor şi drumurilor. Când moşul plecă la oraş, încăleca pe cal. Alteori îl împrumutau vecinii şi-l dădea în schimb câte ceva. Cu toate acestea, moşul era de părere că cel mai bun lucru ar fi fost să vânză calul, ori să-l schimbe pentru ceva care să le fie lor de trebuinţă. Dar oare, pe ce anume să-l fi schimbat?

— Cum vei crede tu de cuviinţă, aşa are să fie mai bine, îi spunea femeia lui. Chiar azi este zi de iarmaroc la oraş. Ia-ţi calul, du-te acolo, şi ori lă-l vinde, ori ăi lua altceva în schimbul lui. Tot ce-i face tu, va fi bun făcut; şi nici mai mult, nici mai puţin, la drum!

Moşul încălecă pe cal şi porni la târg.

„Ei, da, moşul ştie el ce face, îşi zise femeia.

Pe drum, moşul întâlni mai mulţi drumeţi.

Printre ei, unul ducea o vacă la târg.

Dar vaca era grasă şi frumoasă cum rar se vede.

„Iacă pleaşcă", îşi zise moşul. Bun lapte trebue să fi dat vaca ceia. Ce i-aş mai da eu calul meu în schimb, dacă s'ar învoi cel de-o are.

— Hei tu cel cu vaca! Nu cumva ţi-i de vânzare?

Ce-ai zice, dacă mi-ai da-o mie

—Iă uite domnule tocmia, acum când am umplut rezervorul cu benzină.

şi ei ţi-aş da calul meu în schimb, cu toate că preţul calului e mai mare, cum ştiut este? Mie mi-ar face trebuinţă de-o vacă.

— Hai, noroc! răspunse cel cu vaca. Şi schimbul era gata.

Bătrânul s'ar fi putut foarte bine întoarce acasă, ca unul ce-şi mântuise treaba, pe care o avea de făcut.

Cum însă pornise la târg, hai s'o iea înainte cu vaca de funie. Şi cum mergea ei aşa, numai iaca un altul, care ducea o oaie. Dar ce mai oaie! Aşa cum rar se vede. Şi lâna ei era deasă şi lucioasă, ca mătasa. Oaia nu cere multă mâncare. Cât ar găsi ea pe lângă gard, îi va fi prea deajuns.

„La drept vorbind, oaia mi-ar veni mai bine la socoteală decât vaca" — îşi zise moşul.

— Ei, tu, mă vere, îmi dai oaia pe vacă?

Celălalt nu se lăsă rugat de două ori. Işi luă vaca şi lăsă oaia.

Bătrânul merse înainte cu oaia lui. Numai iată că abătând depe o cărare îl ajunge unul din urmă, cu o gâscă mare, grasă la subţioară. Bătrânul nu-şi mai putea lua ochii dela gâscă. „Aşa gâscă n'am mai văzut de când sunt, zise bătrânul.

— Măi băiete, îmi dai gâsca să-ţi dau oaia?

Zis şi făcut. Şi moşul nostru s'a trezit cu gâsca la subţioară.

Se apropiase de oraş. Imbulzială era mare. Unii mergeau prin şanţ, alţii chiar pe lângă garduri.

Prin târg nu mai era chip de trecut; şi acolo, varnesul ţinea o găină cu o aţă de picior. Găina stătea cocoţată pe drugul barierii şi îşi tot învârtia coada, care-i

JOCURI

Ca să-şi viziteze rude
Ce de mult n'a vizitat
Intr'o bună dimineaţă
Vaca 'n tarc, hop, c'a intrat!

Despre ce eveniment plăcut e vorba în rândurile de mai sus?

(Deslegarea se obţine unind sfârşitul unui cuvânt cu un al doilea şi cu începutul celui de al treilea).

CINE GHICEŞTE ?

Intr'o cameră întunecată un om are lângă el: două lămpi cu gaz, un felinar, un chibrit şi un lampion. Ce aprinde omul mai întâi?

era tăiată, închidea din ochi, dădea din cap și nici din gură nu tăcea, cum face găina. Adică s'o fi gândit ea găina la ceva? N'aș crede. Moșul însă, cum a văzut-o s'a îndrăgostit de ea. „Nici n'am mai văzut eu așa lucru de găină, zise el. Întrece pe-a popei. Și, uită-te la dânsa, cât haz are! Te pufnește râsul, când o vezi. Doamne, tare mi-ar fi drag s'o am!

Dacă-i vorba, nici o pasăre nu se crește așa de ușor, ca găina. N'ai nici o bătaie de cap cu ea. Ciugulește de ici, ciugulește decolo. Mă bate-un gând, să dau gâsca și să iau găina.

— Hai să schimbăm amândoi, zise el către vameș, arătându-i gâsca.

Târgul se făcu pe dată.

Moșul era acum ostenit și încălzit. Îi trebuia ceva de mestecat și o leacă de udeală pe gât.

A intrat într'o cârciumă. Un băiat ieșea deacolo, cu un sac deaspinare.

— Ce aduci tu acolo în sac, mă băietane? îl întrebă moșul.

— Ia niște mere pipernicite, le duc să le dau la porci.

— Dar, cum să dai tu merele la porci? Aceasta ar fi o risipă de om smintit! Femeia mea nu mai poate după mere de astea, așa pipernicite. Ce n'ar da ea să le aibă? Anul trecut, mărul nostru cel bătrân de lângă șopron n'a făcut decât un singur măr și ea l'a pus pe dulap și l-a ținut acolo, până ce-a putrezit.

— Ei bine, cât îmi dai, să-ți dau merele, a întrebat băiatul.

— Ce să-ți dau? Ia, ți-aș da găina asta.

Ce-adică, nu-ți ajunge?

Căzură la învoială și moșul intră în cârciumă cu sacul cu mere, pe care-l puse binișor lângă sobă.

Dar soba era fierbinte și moșul nici nu băgase de seamă.

Cârciuma era plină de oameni, samsari, giambași, iar printre dânșii erau și doi călători.

„Ss... ss...“ dar ce sfârâie oare acolo lângă sobă?

Erau merele, care începuseră a se coace.

— Ce-s acelea?, întrebă unul din călători.

— Vai de mine, merele mele, zise moșul, care povesti cum vânduse el calul și luase vaca, și cum însfârșit, ajunsese cu târgul până la mere.

— D'apoi, știu că are să te primească cu alai baba ta când ăi ajunge acasă, râseră călătorii.

— Ba bine, că nu! Are să mă ieă de gât, să mă sărute și are să-mi spună:

„Ce face bătrânul, e bun făcut“.

— Ba, noi punem rămășag, că n'are să fie așa, ziseră drumeții. Uite, dacă vrei, ne apucăm pe o mie de lei.

— Ba eu nu mă pot apuca, decât pe sacul cu mere, pe mine și pe baba mea, atâta am.

— Ei, hai, fie și-așa.

Ca să ajungă mai degrabă acasă la moș, au cerut căruța cârciumarului. S'au suit cu toții în căruță și au plecat. Drumul n'a fost lung.

„Babo, acasă ești, că iată mă-s, am venit.

— Bine-ai venit, uncheșelule.

— Dar știi că am făcut târgul.

— Să trăești; nici nu te mai întreb, căci știu, că ce faci tu, e bun făcut și mătușa îl sărută pe moș, fără să se mai uite, nici la sac, nici la mosafiri.

— Am dat calul pe-o vacă, zise moșul.

— Bine-ai făcut! Să vezi deacum, lăptișor și unt și brânză, ce-o să avem.

— Da, dar după aceia, am dat vaca pe-o oaie.

— Și mai bine. La noi este iarbă pentru cât a paște o oaie și-apoi și oaia ne poate da lapte. Eu mă dau în vânt după brânza de oi.

Și-o să mai am și lână și-o să împletesc ciorapi și flanele și mănuși. Te-ai gândit bine. Mai bună oaia decât vaca.

— Dar stai că n'am ajuns la capăt, căci am schimbat oaia pe-o gâscă.

— Vasăzică, de Crăciun o să avem și noi ca toți creștinii, o gâscă friptă anul ăsta.

Tu știi, cum să le potrivești întotdeauna.

Până la Crăciun, este destulă vreme, ca să îngraș gâsca.

— Ași vrea să văd dacă pe stradă mai ai curajul să dai în mine!

HUMOR

ILIUȚA ARE 5 ANIȘORI

— Știi, tată, eu nu vreau să mă duc la școală. Vreau să lucrez! Știu doar să număr până la zece!

— Și ce vrei să te faci?

— Arbitru de box! El nu trebue să învețe decât numărătoarea până la zece.

TABLA INMULȚIRII IN VERSURI

2×1=2

Două ori una două
Eu am haină nouă
Vreau s'o țiu curat
Fără nicio pată.

2×2=4

Două ori două patru
Hai să facem teatru
Eu sunt măscărici
La teatru de pitici.

2×3=6

Două ori trei fac șase
Vezi pe micul Tase?
Țipă'n gura mare
Să-i dea de mâncare.

2×4=8

Două ori patru opt,
Mărul meu e copt,
In cuptor îl pun
Să fie mai bun.

2×5=10

Două ori cinci fac zece
Mămăliga rece,
Ceapă și cu sare
Ce bună mâncare!

2×6=12

De două ori șase știi cât fac?
Zi, mai iute, vezi eu tac.
Știu, e doisprezece, vezi?
Prost, eu nu vreau să mă crezi

2×7=14

Două ori șapte rațe mari
Sunt plimbate de măgari.
Ele s mândre și nu tac
Paisprezece zic că fac.

2×8=16

Două ori opt pisici la masă
Când le chemi tu de pe casă
Vin și miorlăe nu tac
Șaisprezece zic că fac.

2×9=18

Două ori nouă strengari
Transformați în căldărari
In clădiri bat și nu tac
Optsprezece zic că fac.

2×10=20

Două ori zece fac douăzeci,
Stă fasolea ascunsă'n teci
Când s'a copt frumoasa teacă
Ea atuncea se desghioacă.

CE FACE BĂTRANUL E BINE FĂCUT

(URMARE)

— Așa ar fi, dar vezi că am dat și gâsca pe o găină.

— Nici găina nu-i de aruncat. Găina face ouă, le clocește, scoate pui, puii se fac mari și deodată te trezești cu ograda plină de păsări. Ce mi-a fost mie mai drag pe lume, să am găini multe.

— Of, dragă babă, dar nici găină nu mai am, căci am dat-o pe un sac de mere de cele pipernicite.

— Așa? Ia, acum, vină să te sărut! Parcă mi-ai ghicit gândul! Nimic nu-mi place mai mult decât merele pipernicite!

Zicând acestea se aruncă de gâtul bărbatului ei și începu să-l sărute din toată inima, așa cum sărută doicele.

„Ei bine, așa ceva ne-a plăcut și nouă“, râseră drumeții vorbind amândoi odată“.

Oricât a dat el înapoi cu târgul, ea nu s'a turburat deloc. Se cuvine răsplată bună.

Și au dat țăranului un pumn de bani, pentrucă pierduseră rămășagul.

MATCH DE BOX:

— Un... Doi.., Trei,.. Gata!

CINE GHICEȘTE ?

De soare nu mi-e frică
De vânt mă prăpădesc,
Ba și-o adiere mică
Mă face să pornesc.

(MOMONI)

Costel învaţă să cunoască viaţa cea adevărată

Costel dormea dus. Ghemuit, cu plapoma trasă peste cap, cu degetele picioarelor descoperite, cu nasul vârât în pernă, sforăia de zor.

Un fulg răutăcios, ieşit prin faţa pernii îl gâdilă sub nas. Şi-l frecă nervos în neştire, strănută sgomotos de se clătină pe loc soldăţelul din ghips ce dormită şi el pe speteza studioului şi apoi adormi din nou.

Se făcu dimineaţă. Cocoşii harnici trâmbiţau zorile. Găinile gospodine răcâiau cu ghiarele uşa cotetului şi cotcodăcind nervoase, chemau pe mama lui Costel să le dea drumul în ogradă.

Grivei, care dormita în culcuşul lui, tresări, căscă din toată gura, se întinse cât putu pe cele patru labe ale lui, scăpând apoi un lătrat voios. Era Duminică, zi de sărbătoare şi de odihnă.

Ceasul care 'n zilele de lucru suna regulat la şapte dimineaţa, lucru care înciuda grozav pe Costel, ticăia liniştit şi obosit de munca lui de peste noapte.

Deodată, un val de aer rece năvăli în odaia lui Costel, se furişă sub plapomă, alungând căldura patului şi-l deşteptă pe eroul nostru.

Trezit atât de neplăcut, aruncă o privire somnoroasă în odae, privi pe geam, apoi la ceas, îşi aduse aminte că e Duminică şi uşurat de gândul că n'are şcoală, se gândi că n'ar strica să mai tragă un pui de somn.

Mama lui Costel, văzându-l că încă mai doarme, trase plapoma de pe el şi-i zise:

— „Sus leneşule Destul cu somnul. O să ti se lungească urechile de atâta dormit!

— „Mai lasă-mă mamă numai, puţin; e atât de bine în pat dimineaţa. Cu toate încercările lui mieroase, trebui să se scoale.

Se spălă mai mult de mântuială, dar în schimb la masă fu necruţător cu mâncarea.

Îşi aminti că e ora copiilor la Radio.

Deschizând butonul, căută Bucureştiul şi înfundându-se într'un fotoliu se pregăti să asculte.

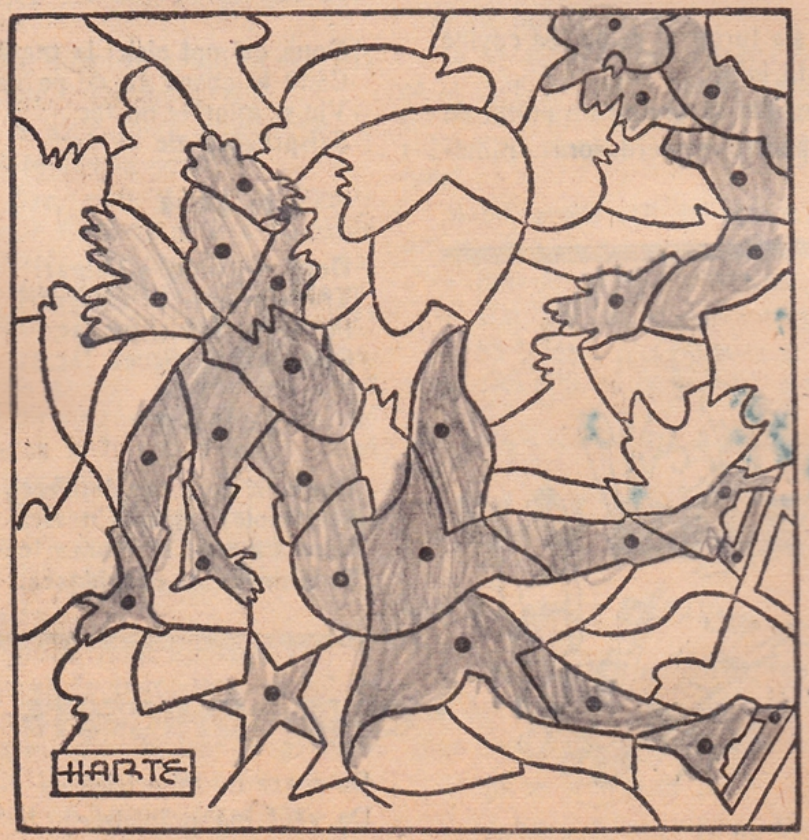
Costel era un băiat măricel şi împlinise luna trecută 11 ani. Intrase în clasa I-a de liceu. Era însă de o lenevie care dădea mult de lucru părinţilor săi. La şcoală, lua note proaste, se bătea cu colegii, se purta obraznic cu profesorii, iar pe stradă speria oamenii cu drăcoveniile lui. Fugea după maşini, se agăţa de treptele tramvaiului şi făcea câte şi mai câte nerozii ce îndurerau mult pe mama şi tatăl său. Aceştia vedeau că odrasla lor, pentru care făcuseră atâtea sacrificii ca să-l crească bine şi să-l dea la şcoală, nu e bun de nimic şi-l făceau de ruşine.

Pentru Costel în afară de joacă nu exista nimic. Exemplele bune ale copiilor din aceeaşi clasă cu el, nu însemnau nimic, iar morala pe care i-o făcea aproape zilnic tatăl său, îi intra pe-o ureche şi ieşea prin alta.

Deodată crainicul dela Radio Bucureşti anunţă: Transmitem ora copiilor.

Costel deveni atent.

Prichindel, radio jurnalul mititel, aduse ştirea că în Transilvania, în

Umpleţi cu un creion colorat toate spaţiile însemnate cu un punct.
Veţi reuşi un frumos desen.

comuna Agnita o echipă de tineri lucrează la un şanţ lung de zeci de kilometri, prin care va trece o teavă tot atât de lungă, teavă care va aduce gazul metan la Bucureşti.

Aceşti tineri harnici s'au hotărît ca de bunăvoe să pornească la o muncă foarte grea. Datorită eforturilor lor, însă, începând chiar din iarna aceasta, căminele tuturor bucureştenilor vor fi încălzite din belşug iarna acea.

Şi spunea Prichindel mai departe :

E minunat dragi copii să vedeţi cum acolo pe şantier au pus mâna pe lopeţi şi tinerii din comunele învecinate, care muncesc cu dragoste, cântând voioşi, laolaltă cu toţi ceilalţi. Cântecul lor tineresc a cuprins tot şantierul, înălţându-se ca un imn al tinereţii şi al muncii.

Şi — ca o adevărată minune — şanţul înainta văzând cu ochii, că se uimeau inginerii Şi odată cu ei, ţara întreagă O asemenea treabă încă nu s'a mai văzut în ţara noastră.

La auzul acestor vorbe, Costel făcu o mină plictisită, zicându-şi în sinea lui :

Proşti mai sunt, Doamne. In loc să stea acasă, tinerii aceştia s'au dus să muncească pe gratis. N'aş face-o pentru nimic în lume Asta nu e treabă pentru unul ca mine!..

Au trecut zile, şi într'o dimineaţă Costel auzi că se întorc brigadierii dela Agnita.

Curios să vadă cum arată tinerii aceştia de care se vorbea atâtea lucruri frumoase — pe care el însă nu le prea credea — eşi în oraş să-i vadă.

Lume multă cu flori şi cuvinte de admiraţie venise în întâmpinarea lor

Costel fu impresionat văzând că mari şi mici, copii şi bătrâni, vorbeau de acesti tineri, cu admiraţie şi dragoste.

Când eroii muncii sosiră, uralele izbucniră furtunos Fură îmbrăţişaţi, şi lăudaţi. Se vedea cum toată lumea înconjoară pe aceşti eroi cu toată dragostea.

Costel auzi pe un bătrân :

— Tneri ca aceştia ne trebuesc. Dac'ar fi toţi aşa muncitori şi cu dragoste faţă de ţară, am ajunge departe.

Costel se ruşină în sinea lui. Invidia pe aceşti tineri Şi-ar fi dorit atunci din suflet să fie în mijlocul lor.

Isi dădu însă seama cu tristeţe că el nu putea fi lăudat pentru faptele lui Il podidiră lacrimile.

Dar nu Deacum înainte o să înceteze viaţa de trântor pe care a dus-o. Să intre în viaţa cea adevărată, să muncească să înveţe. Mergând spre casă, impresionat de cele ce văzu, luă o hotărîre pe care o spuse şi tatălui său :

— „La primăcară, mă voi înscrie voluntar, într'o brigadă de reconstrucţie".

Costel cel leneş, despre care se vorbea numai lucruri urâte, era acum cu totul altul.

L-am întâlnit într'o zi venind de la şcoală Era vesel că a primit din nou o notă bună şi că a fost lăudat de profesori. L-am felicitat şi mi-am zis :

— „Admirabil băiat e Costel.

Ioan V. Costea

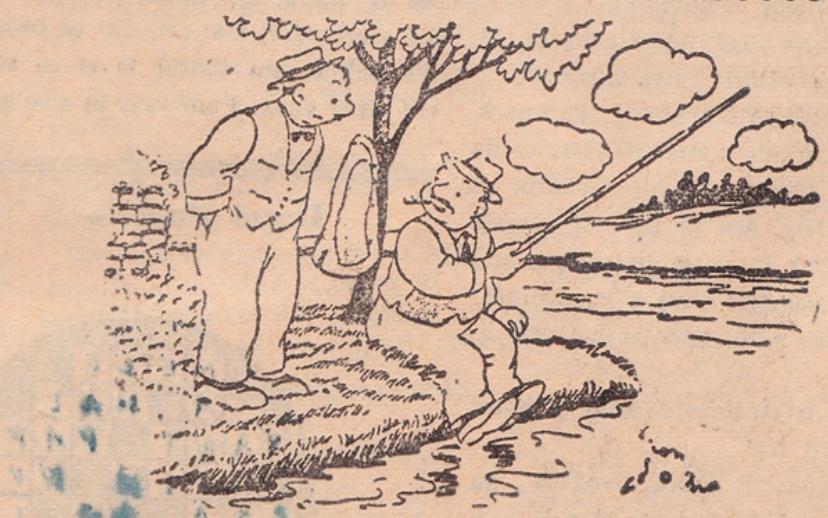
POŢI SĂ DESLEGI ?

METAGRAMA

Cu C se aduce
Cu V ne-aduce
Vacanţa cea mare
Cu Ţ are hotare.

Metagrama e un joc în care schimbând mereu litera dintr'un anumit joc, obţinem diferite cuvinte.

Exemple: Casă-Masă-Rasă-Lasă; Barză-bardă.

— Bine, d-le, ce fel de pescar eşti d-ta? Stai în mână cu un băţ fără sfoară, fără undiţă şi fără râmă..

— Ce să mai uzez sfoara, undiţa şi râma!... Tot stau de trei ore şi nu pescuesc nimic.

UNDE DISPARE APA MĂRII

Din izvoare şi din bălţi, apa curge în gârle, în fluvii şi mare. Decând e lumea, toate fluviile s'au vărsat în mare. Incotro se duce apa mării? Dece nu dă pe dinafară?

Apa mării se preface în neguri, apoi în nouri Vântul mână norii şi-i resfiră deasupra întregului glob pământesc. Din nouri apa cade la pământ şi curge în lacuri şi în pâraie; din pâraie trece în fluvii, din fluvii în mare. De aici apa se ridică iar în nouri, iar norii se resfiră peste tot pământul...

Nimic nu se pierde, toate se prefac mereu unele într'altele, — în Natură e un circuit veşnic...

PIC, PICHI ŞI PUCHI

Intr'un cuib frumos, aşternut cu paie moi şi calde, stăteau trei puişori: Pic, Pichi şi Puchi guguliţi unul lângă altul. Din când în când se desfăcea Pic dintre ceiceilalţi şi ieşea la marginea cuibului. Apoi se întorcea necăjit şi ciripea:

— „Nu mai vine, nu mai vine!".

Cine ştie de câte ori au oftat ei în ziua aceia, de când au rămas singuri! Iar acum, se apropie seara...

— „Oare de ce nu vine măicuţa?" îngână Pichi, lăcrămând.

— „Cine ştie?" răspundea Puchi, „poate a rătăcit între oameni".

Se gugăliră din nou şi lăcrimară, dar acum nu numai de dor, ci de foame. Începu să sufle vântul şi le era frig, aşa că au fost nevoiţi să se vâre în pene. In sfârşit, mai ciripiră cu glas stins o rugăciune:

— „Doamne, adu pe măicuţa acasă!"

Apoi îşi închiseră ochii şi adormiră toţi trei.

N'au dormit mult. Deodată au simţit o căldură dulce şi s'au trezit cu măicuţa lor lângă ei. Se uitau pierduţi la ea, dar n'au putut să-i ciripească „bun sositul". Foamea le amuţise glasul.

Măicuţa lor îi luă pe rând între aripi şi le vârî în cioc câte un gândăcel. Abia acum căpătară o leacă de putere.

Măicuţă dragă, de ce ai venit aşa de târziu?" întrebară toţi trei deodată, lăcrămând.

Pasărea îi sărută pe rând şi le ciripi:

— „Doar n'ai păţit ceva, măicuţă scumpă?" întrebă din nou Pic.

— „Era să nu vă mai văd, dragii mei puişori", răspunse pasărea, strângându-i pe toţi trei: „Veniţi sub aripile mele, că apoi vă spun păţania mea din ziua de azi. Vă aduceţi aminte, cum am plecat azi dimineaţă dela voi? Mi-am pus în gând să vă aduc o mâncare mai bună şi am sburat afund în pădure. Dar am rătăcit drumul şi am ajuns către marginea pădurii. Eram ostenită. Mă aşezai pe creanga unui carpen şi mă uitai jos la iarbă. Pe iarbă, am văzut doi viermuşori mândri. Cât ai bate din palme, am sburat la ei ca să vi-i aduc vouă. I-am luat în cioc şi voiam să sbor mai departe... Dar... zadarnic băteam din aripi... Nu mă mai puteam ridica în aer, picioarele îmi erau ţintuite în pământ... Am căzut într'o cursă din cele cari

E DE RÂS!

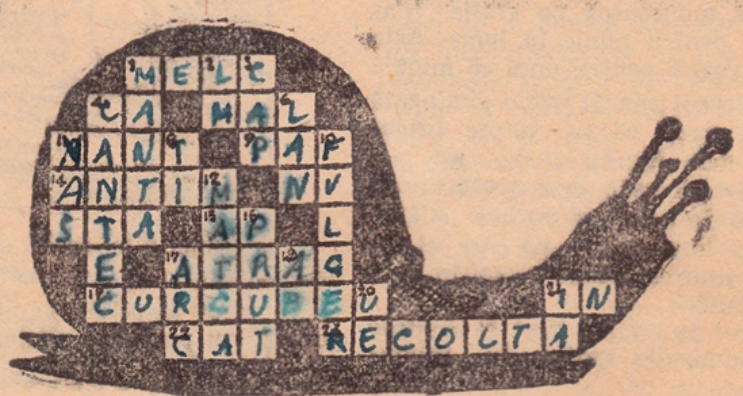
IN RASPUNS „DEŞTEPT"

Profesorul: După cum ştiţi, multe animlae şi păsări sunt foarte inteligente. Ei, cine ar putea să-mi dea un exemplu?

Georgel: — Eu! Găina este atât de deşteaptă, încât face ouăle tocmai pe mărimea pahărelului de ouă!...

După ploaie...

MELCUL

ORIZONTAL: 1) După ploaie, pe răcoare cu căsuţa la spinare, dânsul iese la plimbare. 4) Conjuncţie. 5) De-oparte şi de alta a râului. 7) Goneşte sau aduce norii. 9) Incremeniţi! 11) Mitropolit al cărui nume îl poartă o stradă bucureşteană. 13) Negaţie. 14) Se odihneşte. 15) Cap fără cap. 17) Trag înspre mine. 19) Arc colorat, apare pe cer după ploaie. 21) Plantă textilă. 22) Rezultatul împărţirii. 23) După ploaia căzută în ultimul timp, vom avea una bogată.

VERTICAL: 1) Haină de ploaie. 2) Liceul Modern. 3) Partea superioară a corpului. 4) „Cărămidă nouă, dă, Doamne, să plouă". 6) Ploaia l-a făcut să fie bogat. 7) Pune-l gol afară şi după ploaie-l găseşti plin. 8) Pronume personal. 10) Lumină aducătoare de ploaie 12) Albia râului. 16) Râu de graniţă. 17) Când e colorat îl găseşti pe cer, după ploaie. 18) Începutul alfabetului. 20) „Ude" la capete. 21) Serveşte.

pun oameni, ca să prindă pasările... S'a isprăvit cu mine! am zis atunci. Dragii mei, puişorii mei: Am căzut în mâinile oamenilor.

Nu m'am sbătut mult în durerea mea. A venit un băiat de vreo patrusprezece ani, a desfăcut laţul ce mă ţinea strâns de picioare şi m'a luat în mâinile lui. Apoi, ieşind din pădure, m'a dus în sat, că oamenii nu locuesc în pădure ca noi, ci în sate cu case frumoase.

Băieţelul m'a dus pe uliţă în jos. O ceată de copii se adunaseră în jurul lui, erau voioşi şi cu toţii strigau: „Ce pasăre frumoasă!"

In sfârşit, am ajuns la o poartă, unde se jucau doi copilaşi: un băiat şi o fetiţă. Aceştia dacă m'au văzut, au fugit în curte şi s'au întors, nu peste mult timp, cu o femeie, care îi ţinea de mână. Era măicuţa lor.

Cei doi copii se uitau la mine, zâmbeau şi ziceau măicuţei lor:

— „Cumpără-ne, maică dragă, pasărea asta!"

Femeia se puse pe târguială cu băiatul. In urmă, cu chiu cu vai, au încheiat târgul. Femeia m'a cumpărat, spre marea bucurie a copilaşilor. M'au dus apoi în casă şi m'au aşezat într'o colivie.

Nu pot descrie veselia copilaşilor. Fetiţa a adus un vierme şi mi l-a aruncat în colivie. Eu l'am luat în cioc, dar, să nu credeţi că aveam de gând să-l mănânc. In necazul şi durerea mea, nici eu nu ştiam ce mai fac.

— „Vino, măicuţă dragă", strigă băiatul, „vino şi vezi cum mănâncă păsărica".

— „Pasărea nu mănâncă", le spuse ea. „Niciodată păsările nu mănâncă la închisoare!"

Eu, tocmai atunci scăpasem viermele din cioc.

— „De ce nu mănâncă, măicuţă?" întrebară amândoi deodată

— „E necăjită pentru puişorii ei!" le spuse femeia. „Are puişori în pădure şi aceia acum sunt fără maică"...

— „Şi ce fac puişorii acum?"

— „Plâng după măicuţa lor, aşa cum plângeţi şi voi după tătucu, câteodată"...

— „Şi dacă nu va merge măicuţa lor la ei, ce va fi?" întrebară din nou fetiţa.

— „Atunci", răspunse femeia, „puişorii vor muri de foame şi de frig!"

Copilaşii se uitau bulmăciţi când unul la altul, când la mine, şi începură a plânge. Ah! Dacă aţi şti ce lacrimi amare au vărsat! Mă luară apoi în mână, mă sărutară amândoi pe vârful capului, ieşiră cu mine în curte şi... îmi deteră drumul.

O! Dacă aţi şti ce fiori, ce bucurie am simţit atunci prin tot trupul! Am sburat pe un copac din apropiere şi m'am mai uitat odată la copilaşi. Ei mă urmăreau cu privirea, iar maica lor le spunea:

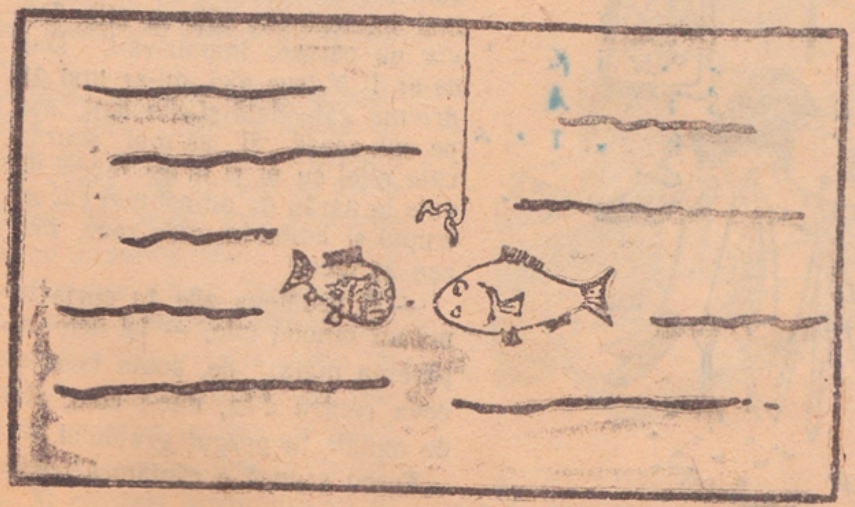
— „De-aţi şti voi, cât de mult se vor bucura puişorii, când vor vedea pe măicuţa lor în cuib!... Ce vesel va fi atunci ciripitul lor! Aşa vă veţi bucura şi voi, când va veni tătucu acasă"...

In ochii copilaşilor, au izvorît atunci lacrimi de bucurie. Iar eu am bătut voioasă din aripi şi am plecat către pădure. In drum am prins trei gândaci, ca să vi-i aduc vouă"...

Pasărea îşi isprăvi povestea. Puişorii se guguliră pe lângă ea şi o întrebară:

— „Sunt şi copii buni, măicuţă?"

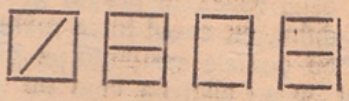
— „Sunt", le răspunse pasărea Sunt oameni buni care respectă libertatea celorlalţi şi sunt oameni răi care subjugă pe semenii lor, pe care îi desconsideră. Dar oamenii cei buni sunt mai mulţi şi mai viteji ca cei răi, deşi aceştia din urmă sunt mai gălăgioşi şi pusi mepe gâlceavă. Ceeace am păţit eu, o sărmană păsărică prinsă şi închisă în colivie, se întâmplă cu mii şi milioane de oameni care stau ca în colivii. Dar va veni desigur ziua când şi uşa coliviei lor se va deschide...

Intre peşti:
— Ce o fi cu râma asta?
— Probabil că pescarul vrea s'o înveţe să înoate.

HAI SĂ DESLEGĂM

Aveţi mai jos 19 bete de chibrituri aranjate cum vedeţi:

Scoateţi din ele numai 5, astfel ca să vă rămână 10!

O vacanţă la ţară

Costel şedea în pragul grajdului, cu capul între mâini, cu coatele sprijinite pe genunchi, şi se plictisia cum nu se mai poate. Peste ograda toată dogoria zăduful de amiază a lui Cuptor şi oamenii, dobitoace, chiar şi uneltele, păreau cuprinse de o toropeală vrăjită.

Şi plictiseala asta de moarte el, Costel, s'o mai rabde încă opt săptămâni? Doamne, cu ce păcătuise? Şi cât nu-l invid aseră toţi camarazii rămaşi la oraş, pentru unchiul dela ţară care-l lua în vacanţă la gospodăria lui sătească. Dar Costel, vezi, nu era ca alţi băeţi. Era o fire visătoare. Ochişorii lui de zece ani tăbărau lacomi pe tot ce întâlneau scris ori tipărit. La ferestrele librăriilor îi lăsa gura apă şi domnul institutor n'avea, în toate clasele la un loc, nici un cititor mai aprig decărţuliilor bibliotecii şcolare, decât pe Costel al nostru.

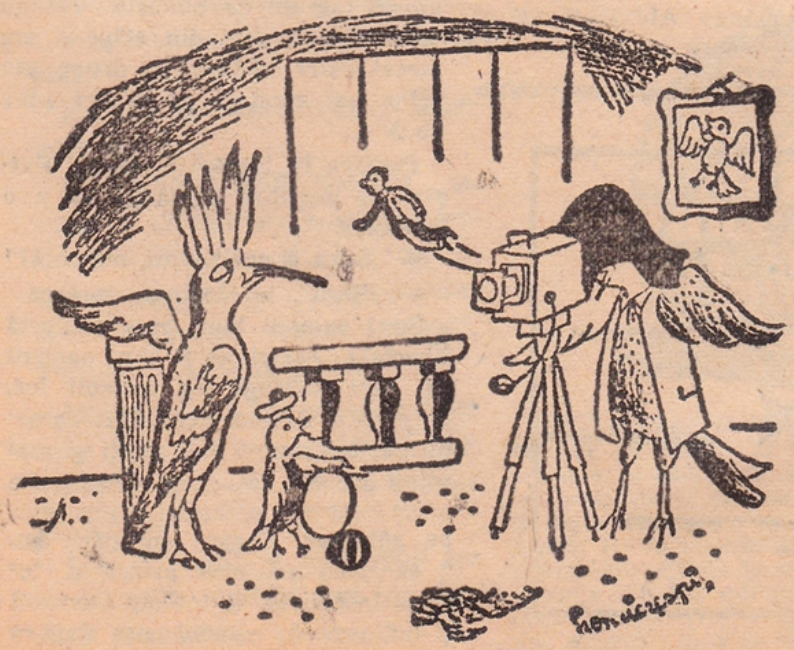
Şi acum, iată-l la ţară.

Unchiul îl purtase eri peste tot, să vadă gospodăria şi ogorul; dar cum lucrările semănăturilor trecuseră, iar secerişul, cu treeratul, cu căratul, încă nu începea, Costel, care şi aşa nu prea avea râvnă pentru îndeletnicirile gospodăreşti, nu ştia săracul, cu ce să-şi omoare vremea.

In ogradă, în faţa lui, cocoţată pe o masă, torcea pisica cea albă, clipind în soare. Turcu, dulăul bătrân al curţii, legat de lanţ, sta tolănit înaintea cuştii lui, cu limba scoasă. Deodată oftează aproape scâncind.

— Dar de ce oftezi d-ta aşa din băerile inimi, domnule Turcu? îl întreabă pisica.

— Ei, cocoană Mâţă, pentru că mi-e cald al dracului, răspunse câinele, şi văd că mai e tare mult până să ajungă umbra casei peste mine.

Când păsărelele se duc la fotograf.
— Uite sboară omul mic...

— Pe mine, dimpotrivă, căldura parcă mă unge la inimă, răspunse pisica, spre marea mirare a lui Costel. Ştii d-ta, străbunii mei se trag cică din Egipt, — o ţară unde tot anul e arşiţă de vară.

Intre câine şi pisică se ştie decând lumea, că nu poate fi mare prietenie, aşa că şi ăştia, cu toatecă se învoiau destul de bine, dar îşi ziceau tot d-ta, nu se tutuiau.

— Străbunicii mei, nu ştiu zău din ce ţară s'or fi trăgând, dar se vede că aveau nevoie acolo de cojoc gros, altfel n'ar fi al meu acum aşa de arzător, — zise cu ciudă dulăul. De s'ar îndura ţăranul de mine să mă tundă! Nu m'ar mai strânge atunci aşa de tare nici sgarda. Se simte că nu mai e aici prietenul meu Mitruş, care în fiecare vară mă tundea cu foarfecele de oi. Bătrânului nu-i stă gândul la aşa ceva.

— Aşa sunteţi voi neamul câinesc, răspunse mâţa, vă plângeţi de stăpân şi când se apropie îi lingeţi mâna.

— Ce să fac? mârâi Turcu; stăpânu-i tot stăpân; şi al meu, sunt încredinţat, e cel mai bun şi mai înţelept din câţi se află. Deaia nu cârtesc împotrivă-i. Dar de-ar fi Mitruş aici, mi-ar mai da drumul câteodată şi din lanţ, aşa pe sub seară, şi aş mai sburda câte nitel cu el şi m'aşi repezi de vale la pârâu de mi-aşi mai răcori trupul şi limba în unda rece. Zău aşa aş face!

— E decâteva zile în curte la noi un omuleţ mic, — îşi dete cu părerea mâţa: de, poate face el ceva pentru d-ta, uite-l colo, ăla de moţăie în pragul grajdului.

Turcu aruncă o căutătură tristă spre Costel:

— Nu prea pare bun băeatul, de aşa ceva, e strein şi sfios şi i-e

frică de mine. Măcar că prietenia mea cu Mitruş începuse tocmai pe vremea când avea cam vârsta ăstuia. Hei, ferice de d-ta, coană Mâţă că poţi umbla liberă!

— Ei, i-aşi scoate omului ochii să vrea să-mi pue lanţuri, Auzi! Când strămoşii mei în Egipt erau adoraţi de oameni ca zei!... Inghiţim noi şi aşa destule dela oameni De pildă nu-ţi închipui ce silă mi-e de vase necurate; ei bine, baba Smaranda puţin se sinchiseţse de asta. Farfuria mea e într'un hal... Mi se face uneori greaţă.

— Ei, asta-ii! Mofturi de cucoană! mârâi Turcu căscând.

Atunci se auzi din cocina apropiată un glas grohăitor. Era scroafa cea grasă şi bătrână care zăcea în necurăţenie şi care vorbia acum, suflând greu de tot:

— Of, Turcule, tu cu scăldatul în părâu, mare dor ai răscolit şi'n inima mea! Apă rece, apă multă, ce bine ar fi aşaceva. M'ar răcori, m'ar spăla de necurăţenie şi de mâncărime! Oamenii şi-au băgat în cap că am fi dobitoace murdare şi că cu drag ne tăvălim în mocirlă, — fără să bănuiască dumnealor că asta o facem pentrucă sunt nepăsători şi nu ne dau ori nu ne lasă să ne căutăm noi singuri, altfel de bae. Mai am un singur vis: odată, măcar odată, să pot să plescăi în voie în apă limpede, înainte — înainte de Sf. Ignat!

— Biata scroafă! mârâi compătimitor Turcu. Dar la spune, tu care te pricepi în ghicirea vremii, — nu e rost pe curând de vre-o ploicică? Nu te-am mai văzut de mult cu ştreatu'n rât.

— Nu m'ai văzut, pentrucă nu sunt semne. Ehei, ce bine ar fi,— m'ar spăla măcar îndurarea cerească cu stropitoarea de sus. Numai de nu m'ar închide iar hainii de oameni tocmai atunci în cocină!

— Şi muştele astea, azi nu se mai astâmpără, mumui înfundat Joiana, vaca cea cu pata albă'n frunte, mişcând înciudată urechile mari.

Pintenoaga, gloaba bătrână, râncheză odată din rărunchi, plină de obidă: — Of! de-aţi şti! Am o rană afurisită la un şold; m'am julit ieri de poartă când a intrat buzna cu carul argatul beat. Şi tocmai pe rana deschisă se aşază iar şi iar muştele îndrăcite. Cu coada n'ajung să le gonesc şi tremuratul din piele îmi face şi mai rău la rană.

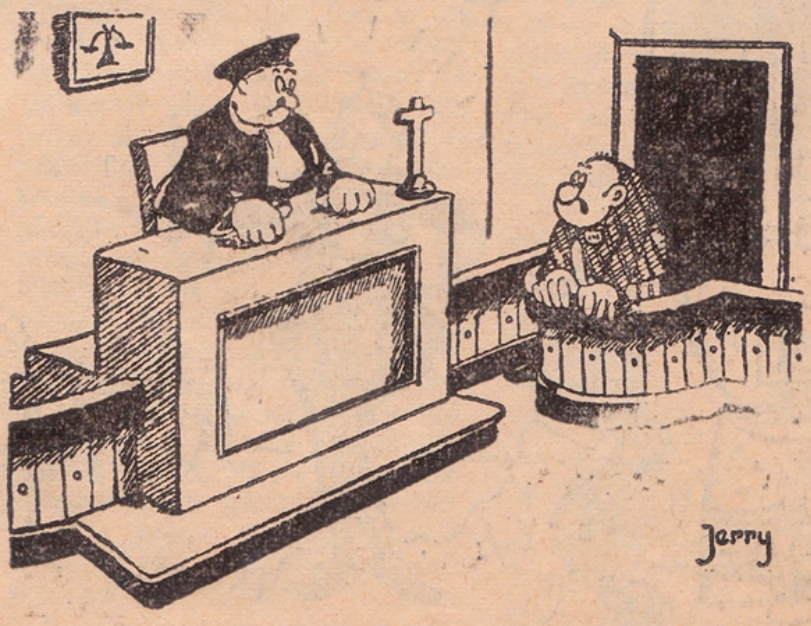
— Mi-se rupe inima de tine, mumui miloasa Joiana; oamenii au o apă acrişoară, într'o sticlă, care face mult bine la rozături, ba şi la ochi când te spală cu ea, nu se mai pun muştele pe ei. Dar argatul e prea leneş ca să mai vază de noi; numai pentru pielea lui nu-i e lene.

— Setel mi-e setel ciripi un glăscior, chiar deasupra capului lui Costel, iar când acesta se uită în sus, dete cu ochii de-o colivie mică atârnată peste uşa grajdului, şi'n ea un sticlete.

— Setel ciripi acesta iar; străchioara mea e goală, picul de apă ce mi-au pus dimineaţa, l-am băut şi ce mai rămăsese a secat demult de arşiţa asta. Acum ca'ă să rabd cu gâlejul ars iar până mâine dimineaţă. Cu aşa ingrijire nici nu poţi să mori, nici nu poţi să trăeşti! Voi toţi, câine, pisică, vacă, porc, cal, sunteţi buni omului de ceva; dar la ce mă 'ntemniţează ei pe mine, toată viaţa, în puşcăria asta, — nu ştiu. Spun ei, chipurile, că s'ar fi bucurând de cântecul meu, dar pot ei cu adevărat avea vre-o plăcere de cântecele suferinţei mele, de tânguirile mele de dor după libertate şi după freamătul şi umbra codrului verde? — oh, nemiloşii de oameni!

—Nu nemiloşi, o îmbună Turcu; asta n'aşi putea s'o cred, — numai necumpănitori; nu-s răutăcioşi, dar n'au înţelegere pentru dorinţele şi ofurile noastre!

Atunci tocmai, baba Smaranda

JUDECATORUL: — Şi acum, acuzat, am să dau cetire faptelor de care eşti acuzat.

— ACUZATUL: — Atunci, d-le judecător, daţi dispoziţie să mi se aducă un scaun, că asta o să dureze cam mult.

eşind din casă se apropie de Costel şi netezindu-i părul cu mâna aspră zise zâmbind: — Adormişi, zi, bată-te norocul, ziua nămiaza mare?

Costel se desmetici şi se frecă la ochi. Sări apoi în picioare, o prinse de şorţ pe baba Smaranda şi o duse spre altă parte a curţii: — Nu cred să ti dormit, — vorbiau dobitoacele 'ntre ele şi am tras cu urechea.

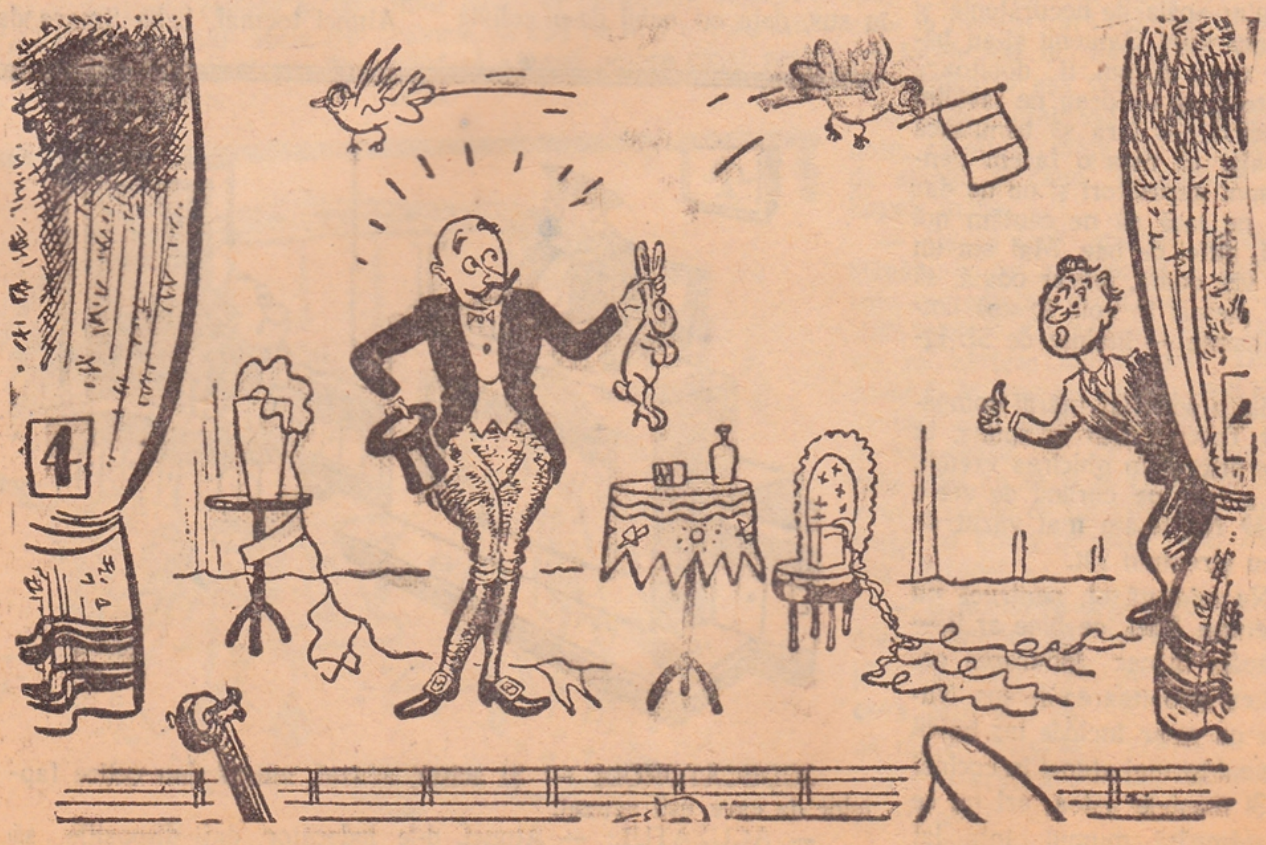
— Cum păcatele mele? Dobitoacele să vorbească? zise baba Smaranda cu mâna la gură.

Dar Costel nu-şi puse mintea cu ea. O rugă să-i dea oţet şi apă ca să spele rana bietei gloabe şi ochii Joianei; apoi umplu cu apă strâchioara sticletelui din colivie; după aceea îşi luă inima'n dinţi de se apropiă de Turcu şi-i mai slăbi sgarda, — pentru care binefacere acesta îi linse mâinile, dând fericit din coadă, şi jurându-i, din ochii vorbitori, credinţă şi recunoştinţă. Nici farfuria coanei mâţe n'a fost uitată, şi acum sticlea de curată. Pe seară, văzând că nu-s semne de ploaie, umplu stropitoarea cea mare şi trase scroafei grase un duş răcoritor de o făcu să ţopăie pe loc grohăind de fericire. Şi după cina de seară, căpătă voie să dea drumul lui Turcu, şi acesta, sburând ca nebun, porni săltând peste ţarini, drept la pârâu, şi-şi împlini însfârşit visul ca să-şi răcorească blana în unda limpede şi spumoasă.

Dintr'acel ceas Costel nu mai ştiu ce-i plictiseala; cutoatecă, după acea minunată dupăamiază, nu auzea nic el altfel animalele decât tot ca toată lumea, adică doar miaunând, lătrând, nechezând, grohăind sau răgând, totuş nu ştiu cum le pricepea mai bine gândurile şi necazurile, decât chiar stăpânul lor.

Intr'o dimineaţă colivia sticletelui fu găsită deschisă, ar acesta fugit din temniţă!

Deasemenea Costel nu-i lăsă pace unchiului până nu-i dete voie să tundă la piele pe Turcu. Ce să mai lungim vorba: Costel de atunci nu mai avea mâini destule pentru câte-şi găsia de făcut, şi nu mai ducea dorul cărţilor lui de poveşti. Vezi că, învăţase să citească într'una mult mai frumoasă: în Cartea Naturii!

— Domnule scamator, văd că aţi scos de toate: porumbei, panglici şi epuri, nu puteţi să scoateţi şi pata de pe costumul meu...

HOINARII

Cocoşul îi spune găinei:

— Iată anotimpul alunelor. Să mergem pe coastă şi să începem culesul mai înainte ca veveriţa să le fi spart pe toate.

— Bucuros, răspunse găina. Să mergem, şi nu mă îndoesc că vom petrece de minune.

Porniră împreună spre coastă şi rămaseră în pragul povârnişului până aproape de seară. Din pricină că mâncaseră prea mult, ori numai dintr'o prostească deşertăciune, nu mai vroia să se reîntoarcă acasă pe jos. Cocoşul trebui să întocmească pentru găină o trăsurică, numai din găoci de alune. După ce sfârşi cu lucrul, găina se urcă în trăsurică şi-i spuse cocoşului să se înhame la oişte.

— Să mă ferească Dumnezeu, răspunse cocoşul!

In timp ce se certau astfel, o raţă începu să măcăe:

— Ei, tâlharilor, cine v'a dat voie să-mi culegeţi alunele? Staţi o clipă să vă răsplătesc pentru fapta voastră urâtă!

Şi se năpusti asupra cocoşului, cu ciocul desfăcut. Dar pintenogul plin de îndrăsneală, se năpusti ca uliul asupra bietei raţe şi-o scutură de pene cu atâta furie încât aceasta se văzu silită să-şi ceară iertare, iar ca pedeapsă, să se lase înhămată la trăsurică.

Cocoşul se aşeză pe capră, îndemnând raţa să fugă din toate puterile strigând:

— Ca vântul, raţă, ca vântul!

Făcuseră o bună bucată de drum, când iată că se întâlniră cu doi călători: un ac cu gămălie şi-un ac de cusut, care strigau din toate puterile inimei:

— Opreşte! Opreşte!

Le spuseră că peste câteva clipe avea să se înopteze, că erau sleiţi de oboseală, că drumul era plin de glod. De aceea, le cereau îngăduinţa să urce şi ei în trăsurică.

Se înoptase de-a binelea când ajunseră în faţa unui han, şi întrucât nu voiau să-i apuce miezul nopţii pe drum, mai cu seamă că biata raţă cădea de oboseală, hotărîră să se oprească. Hangiul se împotrivi la început să-i găzduiască. Spunea că-i era casa plină de lume, asta mai mult din pricină că drumeţii nu păreau să aibă gologani în pungă. Dar, înduplecat în cele din urmă de frumoasele cuvinte şi de făgăduiala că aveau să-l răsplătească cu oui pe care tocmai atunci avea să-l ouă găina şi cu toate celelalte pe care le oua în fiecare zi raţa, se milostivi să-i găzduiască pentru noaptea aceea. Porunciră să li se aducă cele mai alese bucate şi petrecură de minune.

A doua zi de dimineaţă, în revărsatul zorilor, când toată lumea dormea cocoşul trezi găina, luă oul, îl ciocni la un capăt şi-l goliră împreună; după aceea aruncară găoacea în foc. Plecară din nou să dea de urma acului de cusut, care încă dormea; îl apucă de urechi şi-l înfipseră în jilţul hangiului, iar acul cu gămălie îl înfipseră în prosop. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, o luară la fugă, sburând pe fereastră.

Hangiul se trezi şi el după câteva ceasuri; se spălă pe obraz şi, când să se şteargă cu prosopul, acul cu gămălie îi făcu o lungă sgârietură dela o ureche la cealaltă. Se îndreptă apoi spre bucătărie şi vru să-şi aprindă pipa, dar, când să sufle în foc, sfărâmăturile din găoacea de ou îi săriră drept în ochi.

— In dimineaţa asta toate-mi merg pe dos, zise el.

Posomorât şi nemulţumit, se lăsă să cadă în jilţ; dar numaidecât făcu o săritură sprintenă, ţipând ca din gură de şarpe, deoarece acul de cusut îl înţepă cu şi mai multă străşnicie decât acul cu gămălie. Atunci se mânie peste măsură şi începu să-i blănuiască de toate cele întâmplate pe drumeţii care îi ceruseră găzduire în ajun. Ducându-se să vadă ce se mai petrece cu ei, băgă de seamă c'au şi spălat putina. Făcu jurământ să nu mai primească niciodată hoinari care nu fac decât risipă, nu vor să plătească şi, pe deasupra, te mai şi batjocoresc fără milă.

CINE GHICEŞTE ?

In pădure născui,
In pădure crescui
Acas'dacă m'aduse
Cercei grei îmi puse.

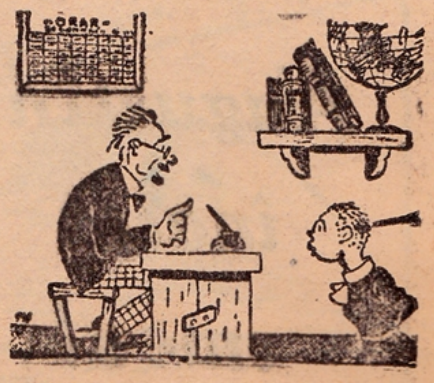
(Cobiliţa)

Iarna fuge
Vara zace.
Patru picioare le bagi în două
opinci.

(Sania)

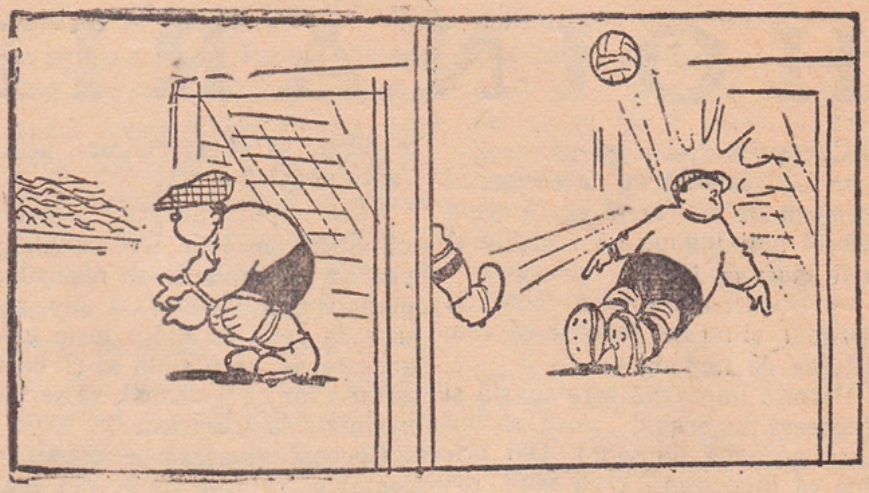
Mă suii pe scară,
Lacrimile îmi picară,
Luna le văzu
Soarele le luă

(Rouă)

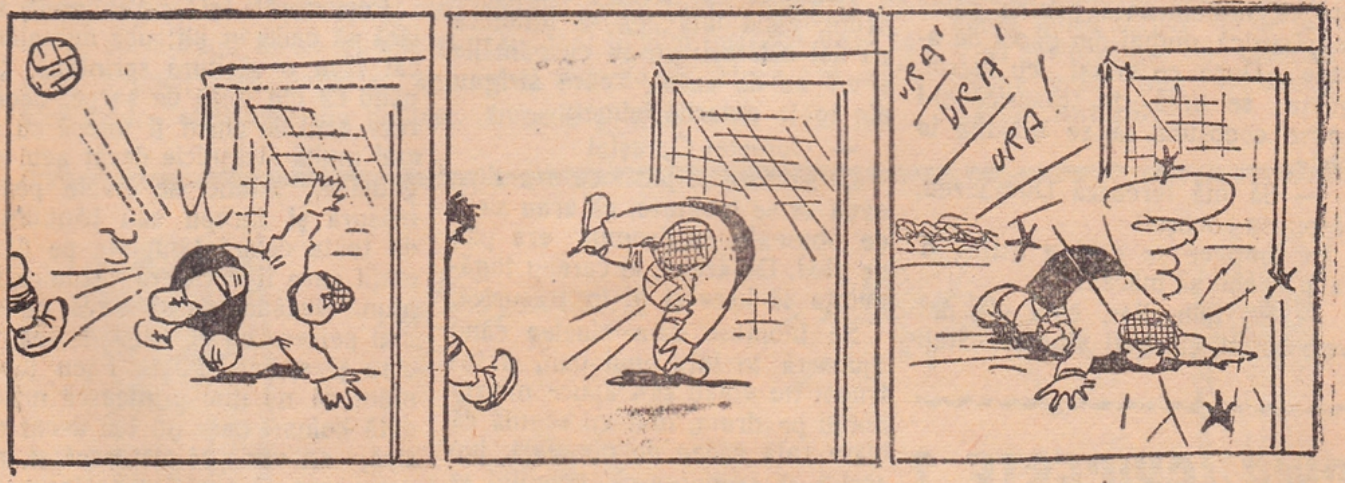
La ora de istorie
— Când a căzut Constantinopole?
— Eu nu ştiu că deabea am venit.

Augustin portar la foot-ball

1) Iată-l pe Augustin portarul unei echipe de football.

2) Şuut..! Valeuu.. mingea m'a pocnit drept în faţă.

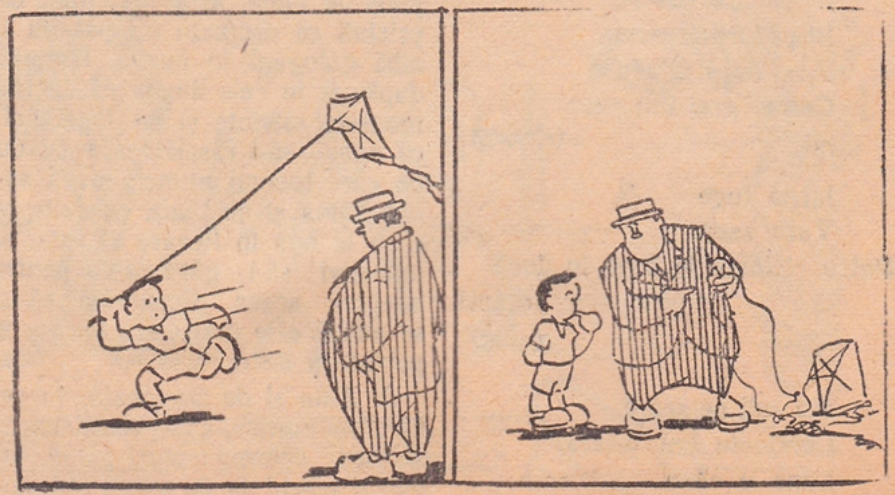

3) Numai de nu mi-ar intra goal.

4) Unde-o fi oare mingea?!!

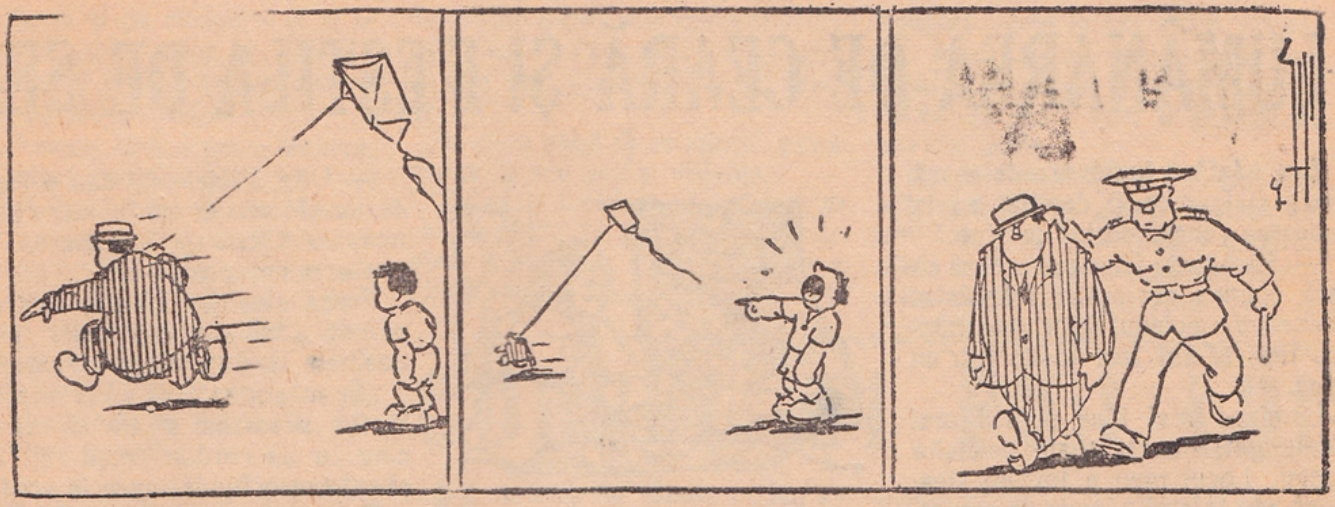
5) Grozav portar mai sunt. Uite domnule c'am prins-o!

Augustin înalţă smeul

1) Ce mă fac domnule Augustin că nu se 'nalţă smeul?

2) Am să-ţi arăt eu: totul e să fugi repede.

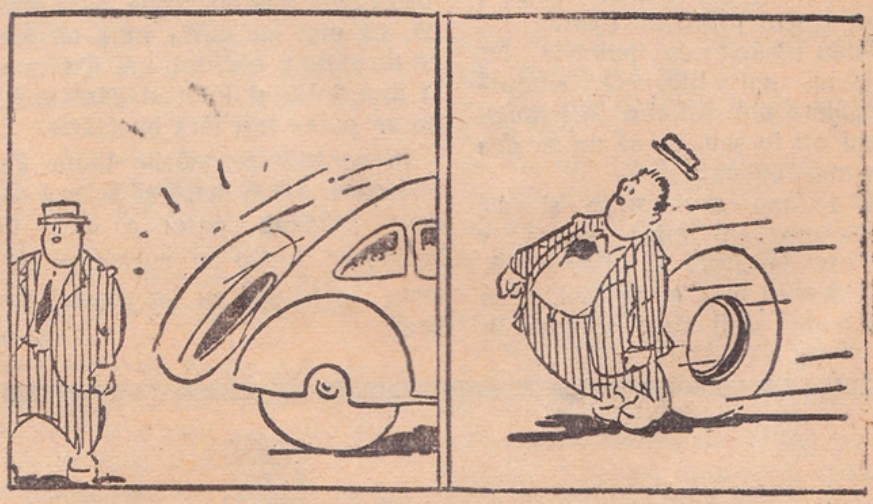

3) Uite-te la mine și 'nvață.

4) Hâ-hâ-hâ... a fugit cu șmecul.

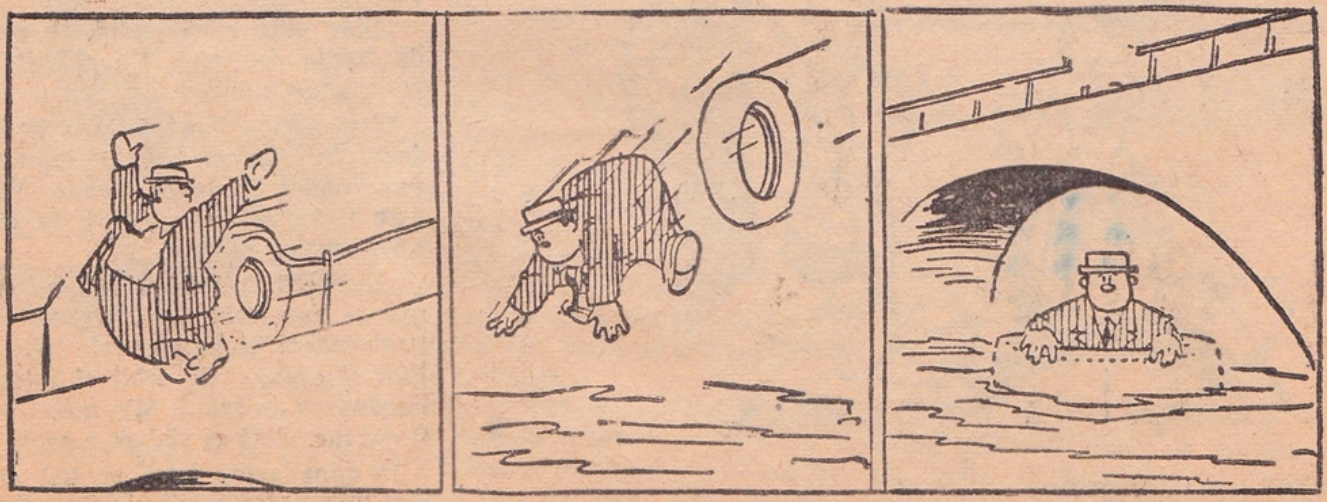
5) Sergentul: altă dată să nu mai iei jucăriile copiilor.

Augustin și colacul de salvare

1) Augustin merge liniștit pe stradă.

2) Roata din spatele unei mașini s'a desprins...

3) Și-l isbi fără veste pe Augustin...

4) Auleoo, am să mă 'nec că nu știu să înot.

5) Mare noroc am avut cu roata asta...

LUMÂNAREA DE CEARĂ ŞI FEŞTILA DE SEU

Era odată o lumânare de ceară, mare şi frumoasă; dealtfel ea îşi cunoştea rangul destul de bine.

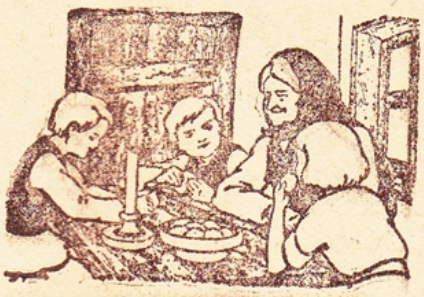
— Sânt toată făcută din ceară curată, spunea ea; m'au frământat albinele din polenul celor mai mândre flori şi am fost topită într'un tipar.

Luminez mai bine şi ard mai îndelungat, decât toate celelalte lumini. Locul meu e într'un sfeşnicar sau într'un sfeşnic de argint.

— Ce frumoasă viaţă e a ta!, I-a spus într'o zi o feştilă de seu. Eu mă trag din seu de oaie şi n'am trecut printr'un tipar.

M'au răsucit cu palmele împrejurul unui fitil. O singură mângâiere am: fitilul a fost muiat de opt ori în seu, ca să mi se dea grosimea cuvenită.

Ei, da, mă mulţumesc şi cu soarta mea. De bună seamă, e mult mai de cinste să fii de ceară, decât de seu, dar ce să faci, dacă nu ţi-e dat să-ţi alegi singură în

lume un rang. Tu te mândreşti în salon, în candelabrul de cristal; locul meu e la bucătărie. Nu-i vorbă, că nici bucătăria nu-i un loc de dispreţuit, căci toţi cei din casă şi mai întâi şi întâi stăpânii mei, nu ar putea trăi fără bucătărie.

In curând lumânările toate au fost duse, dar o luară şi pe cea de seu. Stăpâna casei o duse la bucătărie. Acolo în bucătărie aştepta un băieţel cu un coşuleţ de braţ.

— Uite, băeţele, îţi dau o feştilă de seu. Mama ta stă la lucru până noaptea târziu şi lumânarea de seu are să-i prindă bine".

Fetiţa stăpânei tocmai intrase pe uşă. Când auzi cuvintele: „până noaptea târziu" strigă cu veselie:

„Şi eu am să stau până noaptea târziu; avem bal şi am să mă încing cu un cordon roşu şi am să-mi fac o fundă mare la spate".

Tocmai atunci, lumânarea de seu a fost pusă sub capacul coşului şi băieţelul a pornit la drum.

„Unde am să ajung? se gândia lumânarea de seu. La nişte oameni săraci Poate, nu voi găsi nici măcar un sfeşnic de tombac, pe câtă vreme lumânarea de ceară o să se făliască în aur şi argint. Aşa vrea soarta. Sunt de seu, iar nu de ceară".

Lumânarea de seu ajunse într'o sărmană odăiţă mică, chiar peste drum de casa cea mare, de unde ieşia. Acolo, abia o ducea de azi pe mâine, în cea mai mare lipsă o biată văduvă cu trei copii.

— Ce frumoasă lumânare de seu mi-a trimis! Până la miezul nopţii o să-mi ţie lumină — zise văduva.

Când s'a înserat, feştila de seu a fost aprinsă.

„Sfâr, sfâr, sfâr! scuipă cu ciudă feştila de seu. Ce chibrituri proaste au aici!"

S'au aprins lumânările şi peste drum, în casa cea bogată; împrăştiau lumină în toată strada. Veniau trăsurile cu mosafiri. In curând muzica răsună.

„Incepe balul! îşi zise lumânarea de seu. Oh! Cum trebuie să strălucească de fericire faţa fetiţei! Pun rămăşag că ochii ei întrec lumânarea de ceară. Mie nu-mi va fi dat niciodată să văd, ce e acolo".

In clipa aceia intră pe uşă cel mai mic dintre copiii văduvei. Era tot o fetiţă, dar mai mică. Sărută

JOCUL DE-A INDIENII:
Puişor a luat jocul în serios.

pe frățiorul și pe surioara ei și le spuse în mare taină la ureche: „Acuș, acuș o să mâncăm cartofi opăriți cu unt proaspăt!".

„Pe semne că e o mare fericire, să mănânci cartofi opăriți cu unt, se gândi lumânarea de seu. Dealtfel era și ea încântată că mai văzuse odată strălucirea ochilor de copil. Strănută apoi și scuipă pentru a-și arăta nemulțumirea, cum făcuse și mai adineaori de ciudă, fiindcă lumânările de seu nu pot vorbi, decât într'un singur fel, oricе-ar avea pe suflet.

Masa a fost pusă și s'au adus cartofii. Ce ospăț! Ca încheiere fiecare copil a avut și un măr.

Peste drum în casa cea bogată, candelabrele străluceau înainte. Se auzea veselia muzicii.

De sus, din cer, luna își împrăștia deopotrivă lumina, peste casele bogaților, ca și peste ale săracilor.

„Dacă-i vorba, am trecut o noapte destul de bună, își zise lumânarea de seu. N'aș crede, că lumânarea de ceară în sfeșnicul ei de argint a fost mai mulțumită decât mine. Tare-aș vrea să aflu, dacă e așa, înainte de a mă trece de tot".

În clipa când să se stingă, lumânarea de seu avu o vedenie.

Ea văzu frumoasa lumânare de ceară, ofilită în sfeșnicul ei de argint. Nimeni nu s'a uitat la ea și nimic din ce se întâmplase în noaptea aceea la bal, nu o mulțumi. Musafirii au dănțuit, s'au îmbătat, s'au certat între ei și lumânarea de ceară auzi o groază de cuvinte urîte.

Nu tot ce strălucе... e într'adevăr strălucitor, gândi lumânarea umilă de seu, fericită că a împărțit atâta mulțumire în mijlocul oamenilor simpli unde se afla.

LA MOȘI:

— Tăticule, ce-ar fi să mă lași puțin și pe mine să mă dau în călușei...

CORBUL ȘI PUII LUI

Un corb își făcuse cuibul într'o insulă pustie. Văzându-și puii mai răsăriți, vru să-i mute pe un pământ locuit. Luă unul și porni cu el în zbor pe deasupra mării. Dar pe la jumătatea drumului, corbul bătrân se simți ostenit. Își încetini sborul și-și zise:

— „Acuma, când eu sunt în putere și el plăpând, pot să-l port peste mări și țări; dar când o fi el mare, eu neputincios, o să mă ducă el oare dela un loc la altul?"

Și corbul bătrân îl întrebă pe fiul său:

— Când o să fiu eu slab, iar tu în putere, o să mă porți tu așa cum fac eu acuma cu tine? Răspunde-mi fără ocol.

Corbușorul, de teamă ca nu cumva tatăl-său să-i dee drumul în mare, răspunse:

— Da, am să te port.

Dar corbul bătrân nu-i dete crezământ fiului și-și descleștă ghiarele. Micuțul, ca un ghem, se rostogoli în apă și se înecă. Corbul bătrân se întoarse singur la cuibul lui. Acolo apucă alt puiu și plecă a doua oară peste mare. Deasupra mării, simțindu-se iar obosit, puse aceeași întrebare și celui de al doilea puișor.

Cuprins de aceeași teamă ca și fratele său, puiul de corb răspunse ca și dânsul.

Tatăl însă nu-l crezu, și-l lăsă să cadă în mare.

Când se întoarse iar corbul bătrân la cuib, nu-i mai rămăsese decât un puiu. Își luă cea de pe urmă odraslă și s'avântă cu el peste mare. Ajuns într'acelaș loc, simțindu-și puterile frânte pune aceeaș întrebare copilului lui.

— O să mă hrănești tu la bătrânețele mele și o să mă porți când n'oiu mai putea zbura?

— Nu știu dacă voi avea răgazul s'o fac!...

— De ce? întrebă părintele.

— Când o să fii tu bătrân, eu o să fiu corb în putere, și o să-mi am cuibul meu și puișorii mei pe cari o să-i hrănesc și o să-i port unde va trebui.

Atunci corbul bătrân se gândi: „A spus adevărul și ca să-l răspiătesc, o să-l trec marea".

Și corbul bătrân nu-și lăsă copilul. Cu o ultimă încordare, bătu din aripi și-l scoase la liman, pentru ca mai târiu să poată avea și el puișorii lui.

MAI SĂ DESLEGĂM

JOC IN PATRAT

ORIZONTAL ȘI VERTICAL: 1) Faptă urâtă. 2) Metal. 3) Acoperișul... oalei. 4) Localitate cu guet neplăcut. 5) Furculiță, lingură și cuțit.

Deslegările tuturor jocurilor din ALMANAH

1) Joc în pătrat.
Păcat — Aramă — Capac — Amara — Tacâm.

2) Joc în triunghi
Refacere — Elimina — Fizica — Amică — Cică — Ene — Ra — E.

3) Joc combinat
1) Cat — Ren. 2) Rar — Ape. 3) Era — Ton. 4) Nit — Ala. 5) Ani — Mal. 6) Gir — Sat. 7) Ara — Tat.

Apoi: 1) Carnet. 2) Repara. 3) Eronat. 4) Alinat. 5) Namilă. 6) Gratis. 7) Aparat.

INIŢIALELE: Creangă.

4) Mură'n gură: Vacanţa.

5) Simplu: Chibiţul.

6) Problemă cu păcăleală: Scoatem cinci chibrituri de pe margine şi rămâne cuvântul ZECE.

7) Hai să deslegăm:

ORIZONTAL: Mamă — Stan — Ac — Lift — Da — Şir — D — Par — A — Elevi — A — Apa — Alo — O Acolo — A — Var R — Ţap — Al — Iad — Ra — Lemn — Olar.

VERTICALUL iese dela sine.

8) Joc în triunghi
Caracal — Aparat — Rahat — Arad — Cat — At — L.

9) Şcolară

ORIZONTAL: Şcolar — Nas — Coleg — Coca — Orar — Citat — Ser — Sonet — Citire — C — St — Elimina — Urcate — Apt — Rea — Onc — Te — T — Purtări.

VERTICALUL iese dela sine.

10) Triunghi - logogrif
Maramă — Aramă — Ramă — Amă — Mă — A.

11) Omonim: Capră.

12) Reconstituire: 14×5=70.

13) Problemă cu păcăleală: O oră şi douăzeci de minute exact sau 80 de minute este acelaş lucru.

14) După ploaie

ORIZONTAL: Melc — Ca — Mal — Vânt — Paf! — Antim — Nu — Stă — Ap — L — E — Atrag — Curcubeu — In — Cat — Recoltă.

15) Pentru toţi

ORIZONTAL: Amar — Rata — C — Număr — S — Ud — Sat — Mi — Mot — R — Vin — Magazin — Joc — T — Sur — Al — Cos — Ta — L — Danez — D — Esop — Rima.

VERTICALUL iese dela sine.

16) Triunghiu geografic
Siberia — Italia — Bazin — Elin — Rin — Ia — A.

17) Carte de vizită
Marinar Constanţa

18) Intrebări cu păcăleli
1. Ca să nu le cadă pantalonii
2. Şapte, când scriem cu cifre romane şi tăiem în două

19) Din lac în puţ
Lac-Rac-Rai-Pai-Pui-Puţ

20) Primăvara

ORIZONTAL: Păsări — Ac — Rândunici — Ir — O — Sa — S — M — Prier — M — Are — M — Are — N — Noi — Vacanţă — Gr — Acelea — Şi — Rătăciţ — U — Aţe — Iară.

VERTICALUL iese dela sine.

22) Joc în triunghiu
Grecia — Roman — Emil — Cal — In — A.

23) Palindrom: Capac.

24) Golf de cuvinte: Rac—Lac—Lan—Lin.

25) Iarna
Zăpada — Cea — Avalanşă — L — Calorifere — Unt — An — Tac — Tos — Ale — S — Ignat — A — Ta — Ca — Crăciun — Ars — Cuc — D — Daruri — Ar — Măturători.

26) Problemă cu păcăleală
Nu mai rămâne nici una că speriate de sgomotul puştii sboară toate.

27) Şaradă: Albină.

28)Apă — ape.

ORIZONTAL: Dunărea — Tamisa — Pp — Imală — Mal — Sbr — Noi — U — Ao — O — Prut — Volga — Ri — Bistriţa — Ut — Atâta — Găuri — Cep.

29) Cimilitură: Litera O.

31) Metagramă: Cară-Vară-Ţară.

32) Joc în triumghiu
Clătite — Lăţime — Atâta — Titi — Ima — Te — E.

33) Roata
In căsuţele cu litere: **Apela;** Parc — Arac — Crap — Prea — Real — Alea.

34) Logogrif
Şcoală — Coală — Oală — Ală — Lă — A.

35) Proverb scuns
Apa trece pietrele rămân

SOCIETATEA NAȚIONALĂ DE EDITURĂ
ȘI ARTE GRAFICE „DACIA TRAIANĂ"
BUCUREȘTI — Str. SĂRINDAR Nr. 5-7-9

LEI 150.—